Muhteşem DUNE Dizisinin İkinci Kitabı

DUNE MESİHİ

FRANK HERBERT

sarmal yayınevi

DUNE MESİHİ

Yazan : Frank Herbert

Türkçesi : Arzu Taşçıoğlu - Deniz Vural

Redaksiyon : Sinan Vural

Birinci Baskı : Ekim 1997

Ace baskısı esas alınmış, NEL baskısıyla karşılaştırmalı olarak çevrilmiştir.

Kapak Düzeni: S. Ulaş Gündüz

Baskı Cilt : Kayhan Matbaası

Sarmal Yayınevi

Babıali Cad. Pak Han No: 16/4 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 522 45 78 - 512 70 20

Fax: (0212) 522 45 78

DUNE SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI

DUNE MESİHİ

FRANK HERBERT

Türkçesi: Arzu Taşçıoğlu - Deniz Vural

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı.

İlk bilimkurgu romanı "The Dragon in the Sea" (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü "The Green Brain" (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gezegeni Dune*, verilen ilk Nebula ödülünü kazandı, Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call Me Conrad* adlı eseri ile paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: *Dune Messiah*, *Children of Dune*, *God Emperor of Dune*, *Heretics of Dune* ve *Chapterhouse: Dune'* dur. *Dune*, David Lynch tarafından, 1984'te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modem ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'da öldü.

Frank Herbert'in Eserleri

The Book of Frank Herbert

Destination: Void

Direct Descent T

he Dosadi Experiment

Eye

The Eyes of Heisenberg

The Godmakers

The Green Brain

The Maker of Dune

The Santaroga Barrier

Soul Catcher

Whipping Star

The White Plague

The Worlds of Frank Herbert

Dune Serisi

Çöl Gezegeni Dune

Dune Mesihi

Children of Dune

God Emperor of Dune

Heretics of Dune

Chapterhouse: Dune

Frank Herbert ve Bill Ransom’ın Eserleri

The Jesus Incident

The Lazarus Effect

The Ascension Factor

Ix'li Bronso ile Ölüm Hücresi'nde Yapılan Görüşmeden Pasajlar:

S: Muad'Dib'in tarihçesine farklı bir şekilde yaklaşmana yol açan nedir?

Y: Niye senin sorularına yanıt vereyim?

S: Çünkü söylediklerini olduğu gibi koruyacağım.

Y: Vayy! Bir tarihçi için ne büyük lütuf!

S: Peki işbirliği yapacak mısın?

Y: Neden olmasın? Ama Tarih Analizi'min ilham kaynağını asla anlayamayacaksın. Asla. Siz Rahiplerin kaybedeceği çok şey...

S: Beni bir dene.

Y: Seni denemek mi? Pekala... neden olmasın? Bu gezegenin popüler ismi Dune'dan kaynaklanan yaygın görüşün sığlığı ilgimi çekti. Dikkat et, Arrakis değil, Dune. Tarih, Dune'u çöl olarak, Fremenlerin doğum yeri olarak görmeyi takıntı haline getirdi. Bu tarih; Fremenlerin, vücut neminin çoğunu toplayan damıtıcı giysilerinin içinde yarı göçebe bir yaşam sürdürdükleri gerçeği ve su kıtlığı nedeniyle ortaya çıkan gelenekler üzerine yoğunlaşmaktadır.

S: Yani bunlar doğru değil mi?

Y: Bunlar yüzeysel doğrular. Bu yüzeyin altında yatanları göz ardı etmek... doğduğum gezegen olan Ix'i, güneşimizin dokuzuncu gezegeni olduğu için bu adı aldığını ortaya çıkarmadan anlamaya çalışmak gibidir. Hayır... hayır. Dune'u şiddetli fırtınaların hüküm sürdüğü bir yer olarak görmek yetmez. Dev kum solucanlarının yarattığı tehditten bahsetmek de yetmez.

S: Ama bunlar Arrakis'in can alıcı özellikleri!

Y: Can alıcı mı? Tabii ki öyle. Ama bunlar gezegene tek bir açıdan bakılmasına neden olurlar; tıpkı Dune'un, baharın yani melanjın yegane ve eşsiz kaynağı olduğu için tek ürünlü bir gezegen olması gibi.

S: Evet. Kutsal bahar konusunu biraz aç bakalım.

Y: Kutsal mı? Bütün kutsal şeyler gibi o da bir eliyle verdiğini diğeriyle alır. Ömrü uzatır ve erbabının kendi geleceğini görmesini sağlar ama onu zalim bir bağımlılığın pençesine düşürür ve gözlerini sizinkiler gibi damgalar: hiç akı olmayan tamamen mavi gözler. Gözleriniz, *görme* organlarınız arasında renk farkı yok, hepsi aynı.

S: Seni bu hücreye getiren işte bu sapkınlık!

Y: Beni bu hücreye getiren senin Rahiplerin. Bütün rahipler gibi sen de, doğruya sapkınlık demeyi hemen öğrenmişsin.

S: Buradasın çünkü, Paul Atreides'in, insan olması için gereken temel bir şeyi, Muad'Dib olmadan önce kaybettiğini söylemeye cüret ettin.

Y: Ne Harkonnen savaşında kaybettiği babasından ne de annesiyle o kaçabilsin diye kendini feda eden Duncan Idaho'dan bahsetmediğim için değil yani.

S: Alaycılığın boşuna ün salmamış.

Y: Alaycılık mı? Bu hiç şüphesiz sapkınlıktan daha büyük bir suç. Ama aslında ben bir alaycı değilim. Yalnızca bir gözlemci ve yorumcuyum. Hamile annesiyle birlikte çöle kaçan Paul'de, gerçek asaleti gördüm. Ama tabii annesi, bir yük olduğu kadar büyük bir servetti de.

S: Siz tarihçilerin hatası şu ki; asla, yeterince iyi deyip geçmezseniz. Kutsal Muad'Dib'deki gerçek asaleti görüyorsun ama alaycı bir dipnot düşmeden edemiyorsun. Bene Gesserit'in de seni suçlamasına şaşmamalı.

Y: Siz Rahipler, Bene Gesserit Rahibeleri'yle işbirliği yaparak akıllıca davranıyorsunuz. Onlar da yaptıklarını gizleyerek varlıklarını sürdürüyorlar. Ama Leydi Jessica'nın, Bene Gesserit eğitimi almış bir usta olduğunu

gizleyemezler. Onun, oğlunu, Rahibeler Birliği'nin yöntemleriyle eğittiğini biliyorsunuz. Benim *suçum,* bunu bir olgu olarak tartışmak, zihinsel sanatları ve genetik programlan üzerine yorum yapmaktı. Muad'Dib'in, Rahibeler Birliği'nin tutsak mesih umudu olduğu gerçeğine, sizin kahininiz olmadan önce onların *kuisatz haderahı* olduğuna dikkat çekilmesini istemiyorsunuz.

S: Eğer sana verilen idam cezasına dair herhangi bir şüphem olsaydı, bu sözlerinle onu da gidermiş olurdun.

Y: Yalnızca bir kez ölebilirim.

S: Ölüm var, ölüm var.

Y: Dikkat edin de *benden* bir şehit yaratmayın. Sanmıyorum ki Muad'Dib... Söyle, Muad'Dib bu zindanlarda yaptıklarınızı biliyor mu?

S: Kutsal Aile'yi böyle ıvır zıvır şeylerle rahatsız etmeyiz.

Y: (Gülerek) Paul Atreides de, Fremenler arasında bir mevki edinmeye bunun için uğraşmıştı zaten! Kum solucanına hakim olmayı ve ona binmeyi bunun için öğrenmişti! Senin sorularını yanıtlamak bir hataydı.

S: Ama sözümü tutup söylediklerini olduğu gibi koruyacağım.

Y: Cidden tutacak mısın? O halde beni iyi dinle, seni dejenere Fremen, kendinden başka tanrısı olmayan Rahip. Hesap vermen gereken çok şey var. Paul'e ilk yoğun melanj dozunu veren ve bu sayede onu geleceklerinin görüntülerine açan, bir Fremen ayiniydi. Aynı melanjla Leydi Jessica'nın rahmindeki doğmamış Alia'yı uyandıran da bir Fremen ayiniydi. Bu evrene her şeyin idrakinde olarak, annesinin tüm anılarına ve bilgisine sahip olarak doğmanın, Alia için ne anlama geldiğini hiç düşündünüz mü? Hiçbir tecavüz bundan daha dehşet verici olamaz.

S: Kutsal melanj olmasaydı, Muad'Dib, tüm Fremenlerin lideri olamazdı. Kutsal tecrübesi olmasaydı, Alia, Alia olamazdı.

Y: Kör Fremen zalimliğin olmasaydı, sen de bir rahip olamazdın. Aah ah, siz Fremenleri bilirim. Chani'yi eş olarak aldığı ve Fremen adetlerini benimsediği için Muad'Dib'in sizin olduğunu düşünüyorsunuz. Ama o öncelikle bir Atreides'ti ve bir Bene Gesserit ustası tarafından eğitilmişti. Hiç bilmediğiniz disiplinlere sahipti. Size yeni bir örgütlenme ve yeni bir misyon getirdiğini düşündünüz. Çöl gezegeninizi, bol sulu bir cennet haline dönüştürme sözü verdi. Ve bu hayallerle başınızı döndürürken, bekaretinizi bozdu!

S: Bu sapkınlık, Dune'un Ekolojik Dönüşümü'nün hızla ilerlediği gerçeğini değiştirmez.

Y: Ve ben, bu dönüşümün köklerinin izini sürmek ve sonuçlarını araştırmak sapkınlığında bulundum. Arrakeen Düzlükleri'ndeki savaş, evrene Fremenlerin İmparatorluk Sardokarlarını yenebildiğini öğretti; ama başka ne öğretti? Corrino Ailesi'nin yıldızlar imparatorluğu, Muad'Dib'in yönettiği bir Fremen imparatorluğu haline geldi; başka ne haline geldi? Cihat'ınız yalnızca on iki yıl sürdü ama ne büyük bir ders verdi. İmparatorluk, Muad'Dib'in Prenses Irulan'la evlenme hilesini ancak anlıyor!

S: Sen ne cüretle Muad'Dib'i hile yapmakla suçluyorsun!

Y: Bu yüzden beni öldürsen de, bu sapkınlık değil. Prenses onun karısı oldu, eşi değil. Küçük Fremen sevgilisi Chani, onun eşi o. Bunu herkes biliyor. Irulan, tahtın kapısını açan anahtardan başka bir şey değildi.

S: Muad'Dib'e karşı komplo kuranların, bir araya gelme sebebi olarak neden senin Tarih Analizi'ni kullandıklarını anlamak zor değil!

Y: Seni ikna edemem, bunu biliyorum. Ama komployu doğuran sebepler benim Analiz'imden önce oluşmuştu. Muad'Dib'in Cihatı'nın sürdüğü on iki yıl bu sebebleri yarattı. Antik güç gruplarını birleştiren ve Muad'Dib'e karşı kurulan komployu ateşleyen buydu.

Mentat İmparator Paul Muad'Dib'i ve kız kardeşi Alia'yı öyle zengin bir mitler yumağı sarmalıyor ki, bu perdelerin arkasındaki gerçek kişileri görmek çok zor. Ama yine de, Paul Atreides adıyla doğan bir adam ve Alia adıyla doğan bir kadın vardı. Bedenleri zamana ve mekana maruzdu. Ve kahinsel güçleri, onları zaman ve mekanın olağan sınırlarının ötesine yerleştirse de, onlar insan soyundan geliyorlardı. Gerçek bir evrende gerçek izler bırakan gerçek olaylar yaşadılar. Onları anlamak için şunu görmek gerekir ki; onların felaketi tüm insanlığın felaketidir. Bu yüzden bu çalışma Muad'Dib'e ya da kız kardeşine değil, onların varislerine... hepimize ithaf edilmiştir.

- Mehdi Ruh Tarikatı'nın Anıt Yazıtı'ndan alınmış Muad'Dib Dizini'ndeki İthaf Yazısı

İnsanlık tarihinin hiçbir dönemi, Muad'Dib'in İmparatorluk devri kadar çok tarihçi yaratmamıştır. Bunların çoğu, kıskanç ve hizipçi bir şekilde belirli bir görüşü ispatlamaya çalışmışlardır; ancak bu durum, bu adamın bir sürü farklı dünyada böylesi hırslar ortaya çıkaran garip etkisiyle ilgili olarak bir şeyler ifade etmektedir.

Kuşkusuz, o, ideal ve idealize edilmiş tarihin bileşenlerine sahipti. Antik bir Büyük Aile'de Paul Atreides olarak doğan bu adam, bir Bene Gesserit olan annesi Leydi Jessica'dan derin *prana-bindu* eğitimi aldı ve bu sayede kasları ve sinirleri üzerinde muhteşem bir kontrole sahip oldu. Ama bunun ötesinde, o bir *mentattı;* yani yetenekleri, antik insanların kullandığı, dinsel olarak yasaklanmış mekanik bilgisayarları aşan bir zihindi.

Bunların hepsinden daha önemlisi, Muad'Dib, Rahibeler Birliği tarafından yürütülen çiftleştirme programının binlerce nesil boyunca elde etmeye çalıştığı *kuisatz haderahtı.*

"Aynı anda birçok yerde" olabilen kişi, kuisatz haderah, bu kahin, Bene Gesserit'in insanlığın kaderini kontrol etmek için kullanmayı umduğu bu

adam İmparator Muad’Dib oldu ve mağlup etmiş olduğu İmparator Padişah’ın kızlarından biriyle mantık evliliği yaptı.

Muhakkak ki başka tarihler de okuduğunuza ve yüzeysel gerçekleri biliyor olduğunuza göre; bu paradoksu, bu anın altında yatan başarısızlığı düşünün. Muad’Dib’in vahşi Fremenleri, gerçekten de Padişah IV. Şaddam’ı bozguna uğrattılar. Sardokar lejyonlarını, Büyük Evler’in müttefik birliklerini, Harkonnen ordularını ve Landsraad’ın uygun bulduğu miktarda parayla satın alınan askerleri devirdiler. O, Uzay Loncası’nı dize getirdi; ve Bene Gesseritlerin kendilerine ait olduğunu düşündüğü dinsel tahta, kız kardeşi Alia’yı oturttu.

O bütün bunları ve daha fazlasını yaptı.

Muad’Dib’in Kizara misyonerleri, gazalarını, asıl şiddeti yalnızca on iki standart yıl süren bir Cihat’la tüm uzaya taşıdılar; ama bu süre zarfında dinsel sömürgecilik, küçük bir kısmı dışında insan evreninin tümünü tek bir yönetim altına topladı.

Bunu yapabildi çünkü Arrakis’i, çoğunlukla Dune olarak bilinen gezegeni ele geçirmek, ona, alemin en geçer akçesi olan ömrü uzatıcı bahar, yani melanj, yani yaşam veren zehir üzerinde bir tekel sağlamıştı.

İşte ideal tarihin başka bir bileşeni: gizil kimyası Zaman’ı çözen bir malzeme. Melanj olmazsa, Rahibeler Birliği’nin Başrahibeleri gözlem ve insan kontrolü konusundaki başarılarını sergileyemezler. Melanj olmazsa, Lonca’nın Dümencileri uzayda sefere çıkamazlar. Melanj olmazsa, milyarlarca ve milyarlarca İmparatorluk vatandaşı bağımlılık nedeniyle ölür.

Melanj olmazsa, Paul Muad’Dib geleceği göremez.

Bu yüce güç anının, başarısızlığı içerdiğini biliyoruz. Bunun tek bir yanıtı olabilir: tamamen kusursuz ve eksiksiz olan o kehanet öldürücüdür.

Diğer tarihler, Muad’Dib’in, kim olduğu aşikar entrikacılar (Lonca, Rahibeler Birliği ve Bene Tleilax’ın bilimsel ahlakdışçılarıyla onların kılık değiştiren Sima Dansçıları) tarafından mağlup edildiğini söyler. Diğer

tarihler Muad'Dib'in hanesindeki casuslara dikkati çeker. Muad'Dib'in kehanet güçlerini gölgeleyen Dune Tarotu'na çok önem verirler. Bazıları, Muad'Dib'in nasıl olup *gûla*'nın, ölümden döndürülüp onu yok etmek için eğitilmiş bir bedenin hizmetlerini kabul etmek zorunda kaldığını anlatırlar. Ama bu gûlanın, genç Paul'ün yaşamını kurtarırken ölen Atreides subayı Duncan Idaho olduğunu kesinlikle bilmeleri gerekir.

Evet, bunlar, Methiyeci Korba'nın önderliğindeki Kizara kliğini tanımlarlar. Bizi adım adım, Korba'nın, Muad'Dib'i şehit edip suçu Fremen odalık Chani'nin üstüne atma planına götürürler.

Bunlardan herhangi biri, gerçekleri, tarihin onlara gösterdiği şekliyle açıklayabilir mi? Açıklayamaz. Bu kadar muazzam ve uzağı gören bir gücün başarısızlığını, ancak kehanetin öldürücü doğası sayesinde anlayabiliriz.

Umarım diğer tarihçiler bu açıklamadan bir şeyler öğrenirler.

- Ix'li Bronso'nun yazdığı Tarih Analizi: Muad'Dib

Tanrılarla insanları ayıran hiçbir şey yoktur; biri, hissedilmeden diğerine dönüşebilir.

- Muad'Dib'in Meselleri

Kurmayı umduğu entrikanın canice doğasına rağmen, Tleilaxli Sima Dansçısı Scytale'ın düşünceleri dönüp dolaşıp pişmanlık dolu bir merhamet duygusuna takılıyordu.

Muad'Dib'e ölüm ve mutsuzluk vereceğim için pişman olacağım, dedi kendi kendine.

Bu şefkati, komplocu arkadaşlarından özenle gizledi. Bu duygular, ona, saldıranlardan çok kurbanla özdeşleşmenin kendisi için daha kolay olduğunu söylüyordu; bu Tleilaxlıların tipik bir özelliğiydi.

Scytale, kafası karışmış bir halde, diğerlerinden biraz ötede sessizce duruyordu. Gizil zehirle ilgili tartışma bir süredir devam ediyordu. Tartışma canlı ve hararetliydi; ama Büyük Okullar'ın ustalarının, dogmalarıyla ilgili meselelerde her zaman benimsedikleri ve körü körüne bağlı kaldıkları o yöntemin getirdiği kibarlıkla sürüyordu.

"Onu şişlediğini düşündüğün zaman, işte o zaman, onun tek bir sıyrık bile almadığını fark edersin!"

Bu sözler, Wallach IX'da onlara ev sahipliği yapan yaşlı Bene Gesserit Başrahibesi Gaius Helen Mohiam'a aitti. Scytale'ın sol tarafındaki yüzer sandalyede oturan ihtiyar cadı, siyah cüppesinin içinde bir çöpten adam gibi görünüyordu. Geriye atılmış kapüşonu, gümüş rengi saçlarının altındaki kayış gibi suratını gözler önüne seriyordu. Çukura kaçmış gözleri, kafatası şeklindeki bir maskeden dışarı bakıyormuş gibiydi.

Bir *mirabhasa* diliyle, ünsüzler için parmak boğumlarını ve ünlüler için parmak eklemlerini sıvazlayarak konuşuyorlardı. Bu, ince duygusal

ayrıntıları ifade etmekte kullanılan bir araçtı. Lonca Dümencisi Edric, Başrahibe'yi, alay içeren sesli bir reveransla yanıtladı; hafif bir kibirli kibarlık esintisi.

Scytale, Lonca elçisine baktı. Edric yalnızca birkaç adım ötede duran turuncu gaz konteynerinin içinde yüzüyordu. Konteyner, Bene Gesseritlerin bu toplantı için inşa ettirdikleri saydam kubbenin merkezinde duruyordu. Lonca üyesinin vücudu genleşmişti, yüzgeçli ayakları ve yelpaze gibi açılmış perdeli elleriyle çok az insansıydı; yabancı bir denizde yüzen bir balık. Tankının deliklerinden, ömrü uzatıcı baharın, melanjın yoğun kokusunu taşıyan, soluk, turuncu bir bulut yayılıyordu.

"Eğer bu şekilde devam edersek, salaklıktan ölürüz!"

Bu sözler, oradaki dördüncü kişiye, komplonun *potansiyel* üyesi Prenses Irulan'a, ortak düşmanlarının zevcesine (*eşine değil,* diye hatırlattı Scytale kendi kendine) aitti. Edric'in tankının bir köşesinde duran uzun boylu sarışın güzel, mavi balina kürkünden cüppesi ve onunla takım şapkasıyla muhteşem görünüyordu. Kulaklarında altın küpeler parıldıyordu. Bir aristokrat gururu taşıyordu ama yüz hatlarına yayılan yumuşaklıktaki bir şeyler Bene Gesserit altyapısının kontrollerini ele veriyordu.

Scytale'ın aklı, dilin ve yüzlerin nüanslarından bulundukları yerin nüanslarına kaydı. Kubbenin dört bir yanındaki, erimiş karla kirlenmiş tepeler, yukarıdaki küçük mavi-beyaz güneşten gelen alacalı ıslak maviliği yansıtıyordu.

Neden bu özel mekan acaba? diye düşündü Scytale. Bene Gesseritler bir şeyi laf olsun diye yapmazlardı. Mesela kubbenin ferah tasarımı: daha klasik ve kapalı bir mekan Lonca üyesinin klostrofobik tedirginlikler yaşamasına neden olabilirdi. Zihnindeki engeller, açık uzayda, gezegen dışı doğum ve yaşamdan kaynaklanıyordu.

Ancak bu mekanı, Edric için özel olarak inşa etmek... onun zayıflığını nasıl da gözler önüne seriyordu.

Acaba, diye meraklandı Scytale, burada beni hedef alan ne var?

“Kendi adına söyleyeceğin bir şey yok mu Scytale?” diye sordu Başrahibe.

“Beni bu aptalca çatışmaya dahil etmek mi istiyorsunuz?” diye sordu Scytale. “Pekala. Potansiyel bir mesihle uğraşıyoruz. Böyle birine doğrudan doğruya saldırılmaz. Şehit olması bizi yenilgiye uğratır.”

Hepsinin gözleri ona dikildi.

“Tek tehlikenin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Başrahibe hırıltılı bir sesle.

Scytale omuz silkti. Bu toplantı için mülayim, yuvarlak yüzlü bir görünüş seçmişti, şen şakrak yüz hatları, cansız dolgun dudaklar ve bir tombişin vücudu. Komplocu arkadaşlarını incelerken, belki de içgüdüsel olarak, ideal bir seçim yapmış olduğunu fark etti. Bu grubun içinde bir tek o, bedensel görünüşünü, geniş bir vücut şekli ve yüz hatları yelpazesinden seçebiliyordu. O, insan bukalemundu, bir Sima Dançısı’ydı ve şu anda bürünmüş olduğu şekil, diğerlerinin onu çok hafife almalarına neden oluyordu.

“Evet?” diye üsteledi Başrahibe.

“Sessizliğin tadını çıkarıyordum,” dedi Scytale. “Düşmanlıklarımız dile getirilmese iyi olur.”

Başrahibe geri çekildi ve Scytale kadının kendisini yeniden değerlendirdiğini gördü. Hepsi derin prana-bindu eğitiminin ürünüydü, çok az insanın başarabildiği kas ve sinir kontrolüne sahiptiler. Ama bir Sima Dansçısı olan Scytale, diğerlerinin sahip olmadığı kas ve sinir bağlantılarının yanı sıra özel bir *duygudaşlık* niteliğine, bir başkasının görüntüsüne olduğu gibi ruhuna da bürünmesini sağlayan bir pantomimci sezgisine sahipti.

Scytale, değerlendirmesini tamamlaması için Başrahibe’ye yeterli zamanı verdi ve şöyle dedi: “Zehir!” Sözcüğü, gizli anlamını yalnızca kendisinin anladığını ifade eden atonallerle söylemişti.

Lonca üyesi kıpırdandı; ve sesi, tankının bir köşesinde, Irulan’ın başının üstünde dönüp duran parıltılı konuşma küresinden gümbürdedi. “*Zihinsel* bir zehirden bahsediyoruz, fiziksel değil.”

Scytale güldü. Mirabhasa gülüşü karşısındakini azarlamak anlamına gelebilirdi ve bundan hiç de çekinmiyordu.

Irulan takdir ederek gülümsedi ama Başrahibe’nin gözlerinin köşeleri belli belirsiz bir kızgınlığı ele veriyordu.

“Kesin şunu!” dedi Mohiam çatlak bir sesle.

Scytale sustu, ama hepsinin dikkatini çekmişti bir kere; Edric sessiz bir öfke içindeydi, Başrahibe kızgınlık içinde tetikteydi, Irulan durumdan zevk alıyordu ama şaşkındı.

“Dostumuz Edric,” dedi Scytale, “Bene Gesserit’in bütün şeytani yöntemleriyle eğitilmiş iki cadısının, kandırmacanın gerçek yararlarını öğrenmediğini söylüyor.”

Mohiam, Bene Gesserit anadünyasının soğuk tepelerine bakmak için döndü. Scytale, kadının buradaki hayati şeyi arılamaya başladığını fark etti. Bu iyiydi. Ama Irulan ayrı bir konuydu.

“Bizden misin değil misin, Scytale?” diye sordu Edric. Bir kemirgenin gözlerine benzeyen küçücük gözleriyle baktı.

“Mesele benim bağlılığım değil,” dedi Scytale. Dikkati hala Irulan’ın üzerindeydi. “Siz de, Prenses, acaba bunun için mi bu kadar çok şeyi tehlikeye atıp bunca parseği geldim diye, düşünüyorsunuz.”

Irulan başıyla onayladı.

“İnsansı bir balıkla ağız dalaşına girmek için mi, yoksa Tleilaxlı şişman bir Sima Dansçı’sıyla tartışmak için mi?” diye sordu Scytale.

Irulan, yoğun melanj kokusundan rahatsız olmuş bir halde başını iki yana sallayarak Edric’in tankından uzaklaştı.

Edric bu anı, ağzına bir melanj hapı atarak değerlendirdi. Scytale, onun baharı yediğini, soluduğunu ve hiç şüphesiz içtiğini fark etti. Bu anlaşılabilir bir şeydi; çünkü bahar bir Dümenci'nin önsezisini artırır; ona, bir Lonca heighliner'ını uzay boyunca ışık ötesi hızlarda idare etme gücü verirdi. Dümenci, geminin geleceğindeki tehlikesiz hattı bahar bilinciyle bulurdu. Edric şu anda başka bir tehlikenin kokusunu alıyordu ama önsezi desteği bunun ne olduğunu bulamıyordu.

"Sanırım buraya gelmekle hata ettim," dedi Irulan.

Başrahibe döndü, gözlerini açıp kapattı; sürüngenlere özgü tuhaf bir hareket.

Scytale bakışını Irulan'dan tanka kaydırarak Prenses'i de aynı yere bakmaya yöneltti. Scytale, onun Edric'i itici bulacağını biliyordu: küstah bakışları, gazın içinde yavaş yavaş hareket eden o koskoca eller ve ayaklar, çevresinde duman gibi dönüp duran turuncu anaforlar. Böyle biriyle çiftleşmenin ne garip bir şey olacağını düşünerek onun cinsel hayatını merak edecekti. Edric için uzayın ağırlıksız ortamını yaratan alan-güç jeneratörü bile, onu Irulan'dan ayırıyordu.

"Prenses," dedi Scytale, "Edric burada olduğu için, kocanızın kehanet görüsü, bu da dahil olmak üzere bazı olaylara rastlayamayacak... herhalde."

"Herhalde," dedi Irulan.

Gözleri kapalı duran Başrahibe başıyla onayladı. "Önsezi olgusu bu konuda eğitilmiş kişiler tarafından bile doğru dürüst anlaşılmaz," dedi.

"Ben tam bir Lonca Kaptanı'yım ve Güç'üm var," dedi Edric.

Başrahibe tekrar gözlerini açtı. Bu kez Bene Gesserit yoğunluğuna özgü, inceleyen gözlerle Sima Dansçısı'na baktı. Nüansları değerlendiriyordu.

"Hayır, Başrahibe," diye mırıldandı Scytale, "göründüğüm kadar basit değilim."

“Biz bu ikinci görü Güç’ünü anlamıyoruz,” dedi Irulan. “Bir konu var. Edric, bir Kaptan’ın etki küresi içinde olup bitenleri kocamın göremeyeceğini, bilemeyeceğini ya da bu konuda kehanette bulunamayacağını söylüyor. Ama bu etki nereye kadar uzanıyor?”

“Evrende, yalnızca etkilerinden dolayı bildiğim insanlar ve şeyler var,” dedi Edric, balık ağzı düz bir çizgi halini almıştı. “Burada... orada... bir yerlerde olduklarını biliyorum. Su canlılarının bir yerden bir yere giderken akıntıları karıştırması gibi, geleceği görme gücü olanlar da Zaman’ı karıştırır. Kocanızın nerede olduğunu gördüm; ama ne onu ne de onun amaçlarını ve sadakatini gerçekten paylaşan insanları hiç görmedim. Bu, bir ustanın ona ait olanlara sağladığı gizlenmedir.”

“Irulan sana ait değil,” dedi Scytale. Ve yan gözle Prenses’e baktı.

“Komplonun neden yalnızca benim nezaretimde yürütülmesi gerektiğini hepimiz biliyoruz,” dedi Edric.

Irulan bir makineyi tanımlar gibi bir ses tonuyla konuştu: “Yararlarınız olduğu aşikar.”

İşte şimdi onun ne işe yaradığını anlıyor, diye düşündü Scytale. *Güzel!*

“Gelecek şekillendirilebilir bir şeydir,” dedi Scytale. “Bunu aklınızdan çıkarmayın, Prenses.”

Irulan, Sima Dansçı’sına şöyle bir baktı.

“Paul’ün amaçlarını ve sadakatini paylaşanlar,” dedi Irulan, “yani Fremen lejyonerlerinden bazıları, onun cüppesinin altına gizleniyorlar. Onlar için kehanette bulunduğunu gördüm; ve onların, Mehdi’leri, Muad’Dib’leri için çığlıklar atarak yaltaklandıklarını duydum.”

Burada yargılandığını anladı, diye düşündü Scytale, *sonunda onun yok edilip edilmeyeceğine karar verilecek bir mahkemede olduğunu anladı. Onun için kurduğumuz tuzağı görüyor.*

Scytale, bir an için Başrahibe'yle göz göze geldi; ve garip bir şekilde, Irulan hakkında aynı düşünceyi paylaştıklarını fark etti. Bene Gesseritler, tabii ki Prenseslerine konuyla ilgili bilgi vermişler, ona *ustaca yalanlar* öğretmişlerdi. Ama bir Bene Gesserit'in kendi eğitimine ve içgüdülerine güvenmesi gereken an mutlaka gelirdi.

"İmparator'dan en çok ne istediğinizi biliyorum, Prenses," dedi Edric.

"Kim bilmiyor ki?" diye sordu Irulan.

"İmparatorluk hanedanının kurucu annesi olmak istiyorsunuz," dedi Edric, duymamazlıktan gelerek. "Bize katılmadığınız sürece bu asla gerçekleşmeyecek. Benim kehanet sözüme güvenin. İmparator sizinle politik nedenlerle evlendi ama onun yatağını asla paylaşmayacaksınız."

"Demek kahinler aynı zamanda röntgenci oluyor," diye alay etti Irulan.

"İmparator, Fremen odalığına size olduğundan daha çok bağlı!" dedi Edric sertçe.

"Ve odalığı, ona bir varis vermiyor," dedi Irulan.

"Güçlü duyguların ilk kurbanı akıldır," diye mırıldandı Scytale. Irulan'ın öfkesinin taştığını hissetti ve uyarısının etkisini gösterdiğini anladı.

"Ona bir varis vermiyor," dedi Irulan, sesinde kontrollü bir sükunetle, "çünkü ona, gizli gizli, gebeliği önleyici bir ilaç veriyorum. Benden istediğiniz itiraf bu mu?"

"İmparator'un bunu ortaya çıkarması işten bile değil," dedi Edric, gülümseyerek.

"Onun için hazırladığım yalanlar var," dedi Irulan. "Doğru algısı olabilir ama bazı yalanlara inanmak doğrulara inanmaktan daha kolaydır."

"Seçiminizi yapmalısınız, Prenses," dedi Scytale, "ama sizi koruyanın ne olduğunu da anlamalısınız."

"Paul bana karşı adildir," dedi Irulan. "Onun Kurul'unda oturuyorum."

“On iki yıldır onun Prenses karısısınız,” dedi Edric. “Size en ufak bir sıcaklık gösterdi mi?”

Irulan başını iki yana salladı.

“Babanızı o rezil Fremen kavmiyle tahttan indirdi, taht üstündeki hakkını garantiye almak için sizinle evlendi; ama size hiçbir zaman İmparatoriçe tacını giydirmedi,” dedi Edric.

“Edric size duygularla hakim olmaya çalışıyor, Prenses,” dedi Scytale. “İlginç, değil mi?”

Irulan, Sima Dansçısı’na şöyle bir baktı, yüzündeki küstah gülümsemeyi gördü ve kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Scytale, Irulan’ın, eğer bu toplantıyı Edric’in hakimiyetine bırakırsa; entrikalarının bir kısmının, yani bu anların Paul’ün kehanet görüntüsünden gizlenebileceğim artık tam olarak anladığını fark etti. Ama teslim olmayı reddederse...

“Komplomuzda,” dedi Scytale, “Edric, abartılı bir hakimiyete sahipmiş gibi gelmiyor mu size de?”

“Ben,” dedi Edric, “toplantılarımızda önerilen en iyi karara uyacağımı söylemiştim zaten.”

“Peki en iyi kararın hangisi olduğunu kim belirleyecek?” diye sordu Scytale.

“Prenses’in bize katılmadan buradan ayrılmasını mı istiyorsunuz?” diye sordu Edric.

“Prenses’in teslimiyetinin gerçek bir teslimiyet olmasını istiyor,” diye homurdandı Başrahibe. “Aramızda hiçbir kandırmaca olmamalı.”

Scytale, Irulan’ın, ellerini cüppesinin yenlerine soktuğunu, rahatlayıp düşünceli bir tavır takındığını gördü. Şu anda Edric’in attığı zokayı düşünüyor olmalıydı: *bir imparatorluk hanedanı kurmak!* Komplocuların kendilerini ondan korumak için nasıl bir plan hazırladığını merak ediyor, birçok şeyi değerlendiriyor olmalıydı.

“Scytale,” dedi Irulan hemen sonra, “siz Tleilaxlıların garip bir onur anlayışınız olduğu söyleniyor: kurbanlarınızın her zaman bir kaçış yolu olması gerekirmiş.”

“Ancak bulabilirlerse,” diye onayladı Scytale.

“Ben bir kurban mıyım?” diye sordu Irulan.

Scytale kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı.

Başrahibe homurdandı.

“Prenses,” dedi Edric, sesi tatlı bir ikna edicilikteydi, “siz zaten bizden birisiniz, bundan kuşkunuz olmasın. Bene Gesserit amirleriniz için İmparatorluk Hanesi’nde casusluk yapmıyor musunuz?”

“Paul, öğretmenlerime rapor verdiğimi biliyor,” dedi Irulan.

“Ama onlara, İmparator’unuza karşı kullanabilecekleri güçlü bir propaganda malzemesi vermiyor musunuz?” diye sordu Edric.

İmparator'umuza değil İmparator’unuza, diye düşündü Scytale. *Irulan bu dil sürçmesini kaçırmak için fazlasıyla Bene Gesserit.*

“Bu, güçlerle ve güçlerin nasıl kullanılacağıyla ilgili bir sorun,” dedi Scytale, Lonca üyesinin tankına yaklaşırken. “Biz Tleilaxlılar, tüm evrende yalnızca maddenin doymak bilmez iştahının var olduğuna, tek gerçek *maddenin* enerji olduğuna inanırız. Ve enerji öğrenir. Beni iyi dinleyin, Prenses: enerji öğrenir. İşte biz buna güç deriz.”

“İmparator’u alt edebileceğimiz konusunda beni ikna edemediniz,” dedi Irulan.

“Biz kendimizi bile ikna edemedik,” dedi Scytale.

“Nereye baksak,” dedi Irulan, “onun gücüyle karşılaşıyoruz. O, kuisatz haderah, aynı anda birçok yerde olabilen. O, en küçük isteği Kizara misyonerleri için mutlak bir emir olan Mehdi. O, bilişimsel zihni en büyük antik bilgisayarları aşan bir mentat. O, Fremen lejyonlarına verdiği

emirlerle gezegenlerin nüfusunu yok eden Muad'Dib. O, geleceği gören kahinsel görüntüye sahip. O, biz Bene Gesseritlerin göz koyduğu gen örneğine...”

“Onun özelliklerini biliyoruz,” diye sözünü kesti Başrahibe. “Ve melanetin, kız kardeşi Alia'nın da bu gen örneğine sahip olduğunu biliyoruz. Ama aynı zamanda her ikisi de insan. Bu yüzden, zayıflıkları var.”

“Peki bu insani zayıflıklar nerede?” diye sordu Sima Dansçısı. “Bunları Cihat'ının dinsel ordusunda mı arayacağız? İmparator'un Kizaraları onun aleyhine döndürülebilir mi? Ya Büyük Evler'in sivil otoritesi? Landsraad Meclisi yaygara koparmaktan başka bir şey yapabilir mi?”

“Ben, Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'ı öneririm,” dedi Edric, tankının içinde dönerek. “CHOAM iş demektir ve iş kârın peşinde koşar.”

“Veya belki de İmparator'un annesi,” dedi Scytale. “Bildiğim kadarıyla, Leydi Jessica Caladan'da kalıyor ama oğluyla sık sık iletişim kuıuyor.”

“Şu hain orospu,” dedi Mohiam, kısık bir sesle. “Ah, onu eğiten ellerim taş olaydı.”

“Komplomuzun bir kaldıraca ihtiyacı var,” dedi Scytale.

“Biz basit komplocular değiliz,” diye karşı çıktı Başrahibe.

“Yaa, evet,” diye onayladı Scytale. “Biz enerji doluyuz ve çabuk öğreniriz. Bu bizi tek gerçek umut, insan soyunun kesin kurtuluşu haline getiriyor.” Kesinlikle samimi bir inanç havası içinde konuşuyordu; bu, belki de bir Tleilaxlıdan beklenecek en büyük alaydı.

Bu hınzırlığı yalnızca Başrahibe anlamış görünüyordu. “Neden?” diye sordu, soruyu Scytale'a yönelterek.

Sima Dansçısı'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan, Edric hafifçe öksürerek konuştu: “Felsefi saçmalıklar üzerine ağız dalaşma girmeyelim. Her bir soru şu tek soruya indirgenebilir: ‘Herhangi bir şey neden vardır?’ Din, iş

ya da hükümetle ilgili her sorunun tek bir türevi vardır: ‘Gücü kim kullanacak?’ İttifaklar, konsorsiyumlar, kompleksler gücü elde etmek için uğraşmıyorlarsa hepsi de serapların peşindedir. Düşünen canlıların çoğunun fark edeceği gibi, bunun dışında her şey anlamsızdır.”

Scytale omuz silkti; bu, sadece Başrahibe için yapılmış bir hareketti. Edric, Başrahibe’nin sorusunu Scytale için yanıtlamıştı. Ahkam kesen bu aptal onların en büyük zayıflığıydı. Scytale, Başrahibe’nin anladığından emin olmak için şöyle dedi: “Öğretmenini dikkatle dinleyen, eğitimini alır.” Başrahibe yavaşça başıyla onayladı.

“Prenses,” dedi Edric, “seçiminizi yapın. Hanedanın bir aracı olarak seçildiniz, en ince...”

“Övgülerinizi, onlardan etkilenecek olanlara saklayın,” dedi Irulan. “Daha önce, bir hayaletten, İmparator’u lekelememizi sağlayacak bir hortlaktan bahsetmiştiniz. Bunu açıklayın.”

“Atreides kendi kendini alt edecek!” diye şişindi Edric. “Bilmece gibi konuşmayı kesin!” dedi Irulan sertçe. “Nedir bu hayalet?”

“Çok olağandışı bir hayalet,” dedi Edric. “Bir vücudu ve bir adı var. Vücudu... Duncan Idaho diye bilinen meşhur bir kılıç ustasına ait. Adı...”

“Idaho öldü,” dedi Irulan. “Paul’ün, onu kaybettiği için ne kadar üzgün olduğundan bahsettiğini birçok kez duydum. Idaho’nun, babamın Sardokarları tarafından öldürüldüğünü görmüş.”

“Babanızın Sardokarları,” dedi Edric, “yenilgide bile bilgeliği elden bırakmadılar. Diyelim ki, bilge bir Sardokar komutanı, adamlarının katletmiş olduğu bir cesedin kılıç ustasına ait olduğunu anladı. Eee, sonra? Böyle bir bedenden ve eğitimden yararlanılabilir... eğer hızlı davranılırsa.”

“Bir Tleilax gûlası,” diye fısıldadı Irulan, yan gözle Scytale’a bakarak.

Prenses’in kendisine baktığını gören Scytale, Sima Dansı güçlerini kullandı... şekilden şekle bürünme, bedenin hareket edip kendini ayarlaması. Çok geçmeden, Prenses’in önünde ince yapılı bir adam

duruyordu. Yüz biraz yuvarlak kalmıştı ama daha koyu renkti ve yüz hatları hafifçe yassılaşmıştı. Çıkık elmacık kemikleri, üst gözkapakları gözpınarlarını tamamen kapatan gözleri tutmak için bir destek oluşturdu. Saçlar siyah ve dağınıktı.

“Bu görünüşe sahip bir gûla,” dedi Edric, Scytale’ı göstererek.

“Yoksa sadece başka bir Sima Dansçısı mı?” diye sordu Irulan.

“Sima Dansçısı değil,” dedi Edric. “Bir Sima Dansçısı, uzun süre gözetim altında tutulduğunda her şeyin açığa çıkması riski doğar. Hayır; varsayalım ki, şu bizim bilge Sardokar komutanı, Idaho’nun cesedinin, aksolotl tankları için korunmasını sağlamış. Neden olmasın? Bu ceset, tarihin en iyi kılıç ustalarından birinin, bir Atreides danışmanının, bir askeri dehanın etini ve sinirlerini barındırıyordu. Sardokarlar için bir eğitmen olarak diriltilebilecekken, bütün bu eğitim ve yeteneği kaybetmek nasıl da bir israf olurdu.”

“Bununla ilgili tek bir kelime bile duymadım; üstelik ben, babamın sırdaşlarından biriydim,” dedi Irulan.

“Yaa, ama babanız yenilgiye uğramış bir adamdı ve birkaç saat içinde yeni İmparator’a satıldınız,” dedi Edric.

“Bu şey yapıldı mı?” diye sordu Irulan.

Edric çıldırtıcı bir kayıtsızlık havası içinde konuştu: “Farz edelim ki, hızlı olmak gerektiğini bilen şu bizim bilge Sardokar komutanı, Idaho’nun korunmuş bedenini derhal Bene Tleilax’a göndermiş. Hatta diyelim ki, komutan ve adamları bu bilgiyi, zaten bundan yararlanamayacak olan babanıza iletmeye fırsat bulamadan ölmüşler. Böylece geriye fiziksel bir gerçek, Tleilaxlılara gönderilmiş bir et parçası kalıyordu. Bunu göndermenin tabii ki tek bir yolu vardı: bir heighliner. Biz Lonca’dakiler doğal olarak taşıdığımız her kargoyu biliriz. Bu kargoyu öğrenince, biz de, gûlayı, bir İmparator’a yaraşır bir hediye olarak satın alma bilgeliğini göstermez miyiz?”

“Demek yaptınız,” dedi Irulan.

İlk tostoparlak görünüşüne geri dönmüş olan Scytale şöyle dedi: “Lafı ağzında geveleyip duran dostumuzun ima ettiği gibi, bunu yaptık.”

“Idaho nasıl şartlandırıldı?” diye sordu Irulan.

“Idaho mu?” diye sordu Edric, Tleilaxlıya bakarak. “Idaho diye birini tanıyor musun, Scytale?”

“Biz size Nefr adında bir yaratık sattık,” dedi Scytale.

“Ha, evet... Nefr,” dedi Edric. “Onu neden bize sattınız?”

“Çünkü biz de bir zamanlar kendi kuisatz haderahımızı üretmiştik,” dedi Scytale.

Yaşlı kafasını hızla çeviren Başrahibe ona baktı. “Bize bundan bahsetmediniz!” dedi suçlarcasına.

“Sormadınız ki,” dedi Scytale.

“Kuisatz haderahınızın nasıl hakkından geldiniz?” diye sordu Irulan.

“Yaşamını, kendi benliğinin eksiksiz bir tasvirini yaratmakla geçiren bir yaratık, bu tasvirin antitezi olmaktansa ölmeyi tercih eder,” dedi Scytale.

“Anlamadım,” dedi Edric.

“Kendi kendini öldürmüş,” diye homurdandı Başrahibe.

“Beni iyi dinleyin, Başrahibe,” diye uyardı Scytale, kullandığı ses şöyle der gibiydi: Bir seks objesi değilsiniz, hiçbir zaman bir seks objesi olmadınız, bir seks objesi olamazsınız.

Tleilaxlı, bu terbiyesizce vurgunun, kadının içine işlemesi için bekledi. Kadın onun amacını yanlış anlamamalıydı. İdrak, kızgınlığın içinden geçip şu bilince varmalıydı: Rahibeler Birliği’nin üreme şartlarını bilmek zorunda olan Tleilaxlı kesinlikle böyle bir suçlama yapamazdı. Yine de, sözleri, bir Tleilaxlının karakterine tamamen aykırı bir şekilde adi bir hakaret içeriyordu.

Edric, mirabhasanın yatıştırıcı üslubunu kullanarak, havayı yumuşatmaya çalıştı. “Nefr’i, onun nasıl kullanılacağı konusundaki isteğimizi paylaştığınız için sattığınızı söylemiştin, Scytale.”

“Edric, ben konuşmana izin verinceye kadar sessiz kalacaksın,” dedi Scytale. Lonca üyesi itiraz etmeye kalkışınca Başrahibe bağırdı: “Kapa çeneni, Edric!”

Lonca üyesi, sıkıntılı bir çalkantıyla tankının içinde geri çekildi.

“Kendi fani duygularımızın, ortak sorunumuzun çözümüyle hiçbir ilgisi yoktur,” dedi Scytale. “Onlar, aklı gölgeler; çünkü konuyla doğrudan ilgili tek duygu bizi bu toplantıya getiren temel korkudur.”

“Anlıyoruz,” dedi Irulan, göz ucuyla Başrahibe’ye bakarak.

“Kalkanımızın tehlikeli sınırlarını anlamalısınız,” dedi Scytale. “Kahin, anlayamadığı bir şeyle şans eseri karşılaşa-maz.”

“Çok üçkağıtçısınız, Scytale,” dedi Irulan.

Ne kadar üçkağıtçı olduğumu tahmin etmemeli, diye düşündü Scytale. *Bu iş bittiğinde, bizim, kontrol edebileceğimiz bir kuisatz haderahımız olacak. Diğerlerinin ise hiçbir şeyi olmayacak.*

“Kuisatz haderahınızın kökeni neydi?” diye sordu Başrahibe.

“Çeşitli saf özlerle uğraştık,” dedi Scytale. “Safiyi ve saf kötü. Yalnızca acı ve dehşet yaratmaktan zevk alan saf bir kötü adam oldukça eğitici olabilir.”

“Yaşlı Baron Harkonnen, İmparator’umuzun büyükbabası, bir Tleilax yaratığı mıydı?” diye sordu Irulan.

“Bizimkilerden biri değildi,” dedi Scytale. “Ama doğa, sık sık, bizimkiler kadar öldürücü yaratıklar üretiyor. Biz onları, sadece, onları inceleyebileceğimiz şartlar altında üretiriz.”

“Beni hiçe sayıp bu şekilde davranamazsınız!” diye isyan etti Edric. “Bu toplantıyı kimin gizlediğini...”

“Görüyor musunuz?” diye sordu Scytale. “Kimin en iyi kararı bizi gizliyor? Ne kararı?”

“Nefr’i İmparator’a veriş tarzımızı tartışmak istiyorum,” diye ısrar etti Edric. “Anladığım o ki Nefr, Atreides’in, doğduğu gezegende öğrendiği eski ahlaki değerleri yansıtıyor. Nefr’den beklenen şey; ahlaki yaradılışını geliştirmeyi ve yaşamla dine dair olumlu-olumsuz unsurları tanımlamayı İmparator için daha kolay hale getirmesi.”

Scytale gülümsedi, yoldaşlarını müşfik bir bakışla süzdü. Onların tam da böyle olmalarım beklemişti. Yaşlı Başrahibe duygularını bir tırpan gibi savuruyordu. Irulan, bir görev için çok iyi eğitilmiş ama bunu başaramamış kusurlu bir Bene Gesserit yaratığıydı. Edric, sihirbazın eliydi, ne fazlaydı ne eksik: gizleyebiliyor ve dikkati başka yöne çekebiliyordu. O anda, diğerleri onu göz ardı ederken, Edric yeniden somurtkan sessizliğine gömülmüştü.

“Anladığım kadarıyla, bu Nefr’in, Paul’ün zihnini zehirlemesi tasarlanıyor, öyle mi?” diye sordu Irulan.

“Aşağı yukarı öyle,” dedi Scytale.

“Ya Kizaralar ne olacak?” diye sordu Irulan.

“Bu, yalnızca, vurguda belli belirsiz bir yer değiştirme, duygularda bir kayma gerektiriyor; kıskançlığın düşmanlığa dönüşmesi,” dedi Scytale.

“Peki ya CHOAM?” diye sordu Irulan.

“Onlar kârın başına üşüşecekler,” dedi Scytale.

“Diğer güç grupları ne olacak?”

“Kuralları bir kişi koyar,” dedi Scytale. “Daha az güçlü olanları ahlak ve ilerleme namına yönetimimiz altına alacağız. Bize karşı çıkanlar, kendi iç karışıklıkları nedeniyle ölecektir.”

“Alia da mı?”

"Nefr çok amaçlı bir gûladır," dedi Scytale. "İmparator'un kız kardeşi, bu amaç için hazırlanmış çekici bir erkekten etkilenebilecek yaşta. Erkekliği ve bir mentat olarak yetenekleri onu cezbedecektir."

Mohiam, yaşlı gözlerini şaşkınlık içinde faltaşı gibi açtı. "Gûla bir mentat mı? Bu tehlikeli bir hamle."

"Bir mentatın hatasız olması için," dedi Irulan, "hatasız verileri olması gerekir. Ya Paul, hediyemizin arkasında yatan amacı açıklamasını isterse?"

"Nefr doğruyu söyleyecektir," dedi Scytale. "Fark etmez."

"O halde Paul için bir kaçış kapısı bırakıyorsunuz," dedi Irulan.

"Bir mentat!" diye mırıldandı Mohiam.

Scytale yaşlı Başrahibe'ye göz ucuyla baktı ve kadının verdiği yanıtları etkileyen antik nefretleri gördü. 'Düşünen makineler'in evrenin çoğundan silindiği Butleryan Cihat günlerinden beri bilgisayarlar güvensizlik uyandırıyordu. Eski duygular insan bilgisayarları da etkiliyordu.

"Gülüşünüzü hiç beğenmedim," dedi Mohiam aniden, Scytale'a ters ters bakıp dürüstlük kipinde konuşarak.

Scytale, aynı kipte karşılık verdi: "Neyin hoşunuza gittiği beni pek ilgilendirmiyor. Ama birlikte çalışmalıyız. Bunu hepimiz görüyoruz." Göz ucuyla Lonca üyesine baktı. "Değil mi, Edric?"

"Verdiğin dersler çok acı," dedi Edric. "Sanırım, komplocu arkadaşlarımın ortak kararlarına karşı varlığımı hissettirmemem gerektiğini açıkça ortaya koymak istiyorsun."

"Görüyorsunuz, ona bir şeyler öğretilebiliyor," dedi Scytale.

"Başka şeyler de görüyorum," diye homurdandı Edric. "Atreides, bahar tekelini elinde tutuyor. Bahar olmadan, ben geleceği inceleyemem, Bene Gesseritler doğru algılarını kaybederler. Stoklarımız var ama sonsuz değil. Melanj geçer akçedir."

“Bizim uygarlığımızın birden fazla akçesi var,” dedi Scytale. “Bu yüzden, arz talep kanunu çuvallıyor.”

“Baharın sırrını çalmayı düşünüyorsunuz,” diye hırıldadı Mohiam. “Ve karşınızda da o, çılgın Fremenlerinin koruduğu bir gezegenle birlikte!”

“Fremenler uygar, eğitimli ve cahildir,” dedi Scytale. “Çılgın değildir. İnansınlar diye eğitilirler, bilsinler diye değil. İnanç yönlendirilebilir. Yalnızca bilgi tehlikelidir.”

“Bir imparatorluk hanedanına babalık edecek bir şey kalacak mı bana?” diye sordu Irulan.

Sesindeki teslimiyeti hepsi duydu ama yalnızca Edric buna güldü.

“Bir şey,” dedi Scytale. “Bir şey.”

“Bu durum, bu Atreides’in, yönetici güç olarak sonu demektir,” dedi Edric.

“Bu kehaneti, kahin olarak daha az yeteneğe sahip olan diğerlerinin ortaya attığını farz etmeliyim,” dedi Scytale. “Fremenlerin deyişiyle *mektub al-mellah.”*

“Tuzla yazılan şey,” diye tercüme etti Irulan.

O konuşurken, Scytale, Bene Gesseritlerin, kendisi için ne hazırlamış olduğunu fark etti: hiçbir zaman onun olamayacak güzel ve akıllı bir dişi. *Hımm, güzel,* diye düşündü*, belki onun bir kopyasını çıkarırım.*

Bütün uygarlıklar, neredeyse her bilinçli bütünleşme niyetini engelleyebilecek, yok edebilecek ya da bu niyete ihanet edebilecek bilinçsiz bir güçle mücadele etmek zorundadır.

- Tleilax Teoremi (kanıtlanmamış)

Paul yatağının kenarına oturdu ve çöl botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Botları, topuk gücüyle çalışarak damıtıcı giysisini işleten pompaların hareketini kolaylaştıran yağlayıcı madde yüzünden ekşi ekşi kokuyordu. Saat geç olmuştu. Gece yürüyüşünü uzatmış ve sevenlerini endişelendirmiş Kabul etmek gerekir ki, yürüyüşler tehlikeliydi; ama bu, onun, fark edip hemen karşılık verebileceği türden bir tehlikeydi. Geceleyin halkın arasına karışıp Arrakeen sokaklarında yürümekte, heyecan verici ve çekici bir şeyler vardı.

Botları, köşeye, odanın tek ışıküresinin altına attı ve damıtıcı giysisinin conta bantlarına saldırdı. Yeraltındaki tanrılar! Ne kadar da yorgundu... Ancak yorgunluk kaslarında kalmış, zihninin kaynaşmasını engellememişti. Günlük yaşamın dünyevi işlerini izlemek, onu derin bir kıskançlıkla doldurmuştu. Bir İmparator, Kalesinin duvarları dışında akıp giden isimsiz yaşamın çoğunu paylaşamazdı... ama... halka açık bir sokakta dikkat çekmeden yürümek: ne büyük bir ayrıcalık! Dilenen hacıların kopardığı yaygaraları umursamadan geçmek, bir esnafa küfreden bir Fremen’i duymak: “Elleri rutubetli herif!”...

Paul bunu hatırlayınca gülümsedi, damıtıcı giysisini sıyırıp çıkardı.

Dünyasına garip bir şekilde uyum sağlamış bir halde, çırılçıplak ayakta durdu. Dune artık bir paradokslar dünyasıydı... kuşatma akında ama hala gücün merkezi olan bir dünya. Kuşatma altında olmanın, gücün kaçınılmaz kaderi olduğuna karar verdi. Yerdeki yeşil halıya baktı, kaba dokusunu tabanlarında hissetti.

Stratus rüzgarıyla Kalkan Duvarı'nı aşıp gelen kum, sokakları ayak bileği hizasına kadar doldurmuştu. Gidip gelen ayaklar kumu karıştırıyor ve damıtıcı giysi filtrelerini tıkayan boğucu bir toz haline getiriyordu. Kalesinin cümle kapısındaki vantilatörlü temizleme tertibatına rağmen şu an bile tozun kokusunu alabiliyordu. Bu, çöl hatıralarıyla dolu bir kokuydu.

Başka günler... başka tehlikeler.

Yalnız yürüyüşlerindeki tehlikeler, o günlerin yanında solda sıfırdı. Ama, damıtıcı giysiyi giydiğinde üzerine çölü giymiş gibi oluyordu. Vücut nemini yeniden kullanılır hale getirmeye yarayan bir sürü aparatıyla giysi, belli belirsiz düşüncelerine rehberlik ediyor, hareketlerini bir çöl şablonuna oturtuyordu. Vahşi bir Fremen haline geliyordu. Giysi, kılık değiştirmekten çok; onu, kendi şehirli benliğine yabancılaştırıyordu. Damıtıcı giysinin içinde, güvenliği bir kenara bırakıyor ve eski şiddet hünerlerini takmıyordu. Hacılar ve kent halkı, onun yanından geçerken gözlerini yere indiriyorlardı. Tedbirli davranıp vahşi olanlara hiç dokunmuyorlardı. Eğer çölün, şehir halkına gösterecek bir yüzü olsaydı, bu, damıtıcı giysinin ağız-burun filtreleriyle gizlenmiş bir Fremen yüzü olurdu.

Aslında şimdi yalnızca eski *siyeç* günlerinden birilerinin, onu, yürüyüşünden, kokusundan ya da gözlerinden tanıması gibi küçük bir tehlike vardı. Bu durumda bile bir düşmanla karşılaşma olasılığı çok azdı.

Kapı perdelerinin hışırtısı ve bir ışık seli onu derin düşüncelerinden kopardı. İçeriye, platin bir tepside Paul'ün kahve takımını taşıyan Chani girdi. İki eşlikçi ışıküre onu izledi, yerlerini almak üzere fırladılar: biri yataklarının başucunda durdu; diğeri, işini yaparken Chani'ye ışık vermek için onun yanında asılı kaldı.

Chani, hiç değişmeyen kırılgan bir kudretle hareket ediyordu... öylesine çekingen, öylesine narindi ki. Kahve takımının üzerine eğilişindeki bir şeyler, Paul'e, ilk günlerini hatırlattı. Esrarengiz inceliğini koruyan yüz hatları, sanki geçen yılların izini taşımıyor gibiydi... hiç akı olmayan gözlerinin kenarlarını inceleyip oradaki çizgileri, çölün Fremenlerinin deyişiyle "kum izleri"ni görmedikçe.

Chani, kapağı, Hagal zümrüdünden yapılmış kulpundan tutarak kaldırdığında demlikten buhar çıktı. Paul, kadının, kapağı yerine yerleştirişine bakarak kahvenin henüz hazır olmadığını anladı. Yivli gümüşten yapılmış, hamile kadın şeklindeki demlik, ona bir *ganima* olarak kalmıştı; daha önceki sahibini teke tek dövüşte katlettiğinde, onu bir dövüş ganimeti olarak kazanmıştı. Jamis, adamın adı buydu... Jamis. Ölüm, Jamis'e ne garip bir ölümsüzlük kazandırmıştı. Jamis, bu parçayı, ölümün kaçınılmaz olduğunu bilerek elinde tutmuş muydu?

Chani fincanları çıkardı: koskoca demliğin altında hizmetkarlar gibi dizilmiş mavi çanaklar. Üç fincan vardı: birer tane kahve içecek olanlar için ve bir tane de takımın daha önceki tüm sahipleri için.

“Birazdan hazır olacak,” dedi Chani.

Ardından Paure baktı; ve Paul, kadının, kendisini nasıl gördüğünü merak etti. Acaba hala, onu, incecik ve sırım gibi ama Fremenlere kıyasla su dolu, egzotik dış dünyalı olarak mı görüyordu? Çölde kaçaklarken, ‘Fremen *tau*'sunda onu alan ve kabile adı Usul olan adam olarak mı kalmıştı?

Paul kendi bedenine baktı: sert kaslar, ince bir yapı... birkaç yara daha; ama İmparator olarak geçirdiği on iki yıla rağmen temelde aynı. Kafasını kaldırınca, rafta duran bir aynada yüzünün aksi gözüne takıldı... masmavi Fremen gözleri, bahar bağımlılığının damgası; kemerli bir Atreides burnu. Halkı için büyük bir gösteri yaratarak arenada ölmüş bir Atreides'e yaraşır bir torun gibi görünüyordu.

Ardından, yaşlı adamın söylemiş olduğu bir şey Paul'ün aklına geliverdi: *“Yöneten, yönettiklerine karşı geri çevrilemez bir sorumluluk üstlenir. Sen bir çiftçisin. Bu, zaman zaman yalnızca yönettiklerin için eğlenceli olabilecek bencil bir sevgi gösterisi gerektirir.”*

İnsanlar, bu yaşlı adamı hala sevgiyle anıyorlardı.

Ya ben Atreides adı için ne yaptım? diye sordu Paul kendi kendine. *Kurdu koyunların arasına saldım.*

Bir an için, kendi adına sürdürülen bütün o ölümleri ve şiddeti düşündü.

“Hadi yatağa!” dedi Chani, emreden sert bir tonla; Paul biliyordu ki, İmparatorluk tebaasından biri bu ses tonunu duysa, şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

Paul emre itaat etti; elleri kafasının arkasında sırtüstü uzandı; ve kendini, Chani’nin hareketlerinin o hoş tanıdıklığıyla gelen rehavete bıraktı.

İçinde bulundukları oda aniden onu çok eğlendirdi. Bu oda, halkın gözünde İmparator’un yatak odası olarak canlanacak mekan değildi kesinlikle. Yerinde duramayan ışıkürelerin sarı ışığı, gölgeleri, Chani’nin arkasındaki rafa dizilmiş renkli cam kavanozların üstünde hareket ettiriyordu. Paul kavanozlarda ne olduğunu içinden saymaya başladı: çöl ilaçlarının kurutulmuş malzemeleri, merhemler, tütsü, yadigarlar... Tabr Siyeçi’nden bir tutam kum, ilk çocuklarının saçından bir bukle... uzun zaman önce... on iki yıl önce ölen ilk çocuklarının... -Paul’ü İmparator yapan savaşta öldürülen o masum seyircinin saçından.

Bahar kahvesinin yoğun kokusu odayı kapladı. Paul kokuyu içine çekti, Chani’nin kahveyi hazırladığı tepsinin yanında duran sarı bir kase gözüne takıldı. Kasede yer fıstığı vardı. Masanın altına yerleştirilmiş, olmazsa olmaz zehirkoklar, böceğimsi bacaklarını yemeğin üstünde salladı. Koklar Paul’ün sinirine dokundu. Çöldeyken koklara asla ihtiyaçları olmazdı!

“Kahve hazır,” dedi Chani. “Aç mısın?”

Paul’ün, yemek yemeyi reddeden sinirli sesi, Arrakeen’in dışındaki bir alandan uzaya fırlayan bahar yüklü hafif bir geminin çıkardığı ıslık sesinin içinde boğuldu.

Chani, onun sinirli olduğunu gördü ancak kahvelerini doldurup fincanlardan birini onun elinin yanına koydu. Yatağın ayakucuna oturdu, Paul’ün bacaklarını açtı, damıtıcı giysinin içinde yürümekten düğüm düğüm olmuş kaslarını ovmaya başladı. Paul’ün aldanmadığı kayıtsız bir tavırla, yumuşak bir şekilde şöyle dedi: “Hadi, Irulan’ın çocuk isteğini tartışalım.” Paul’ün gözleri faltaşı gibi açıldı. Dikkatli bir şekilde Chani’yi inceledi. “Irulan Wallach’tan döneli iki gün bile olmadı,” dedi Paul. “Hemen sana mı geldi?”

“Yaşadığı hüsranları tartışmadık,” dedi Chani.

Paul kafasını zihinsel uyanıklığa ulaşmaya zorladı; annesinin, yeminini bozarak ona öğretmiş olduğu Bene Gesserit Yöntemi'yle, gözlemsel nüansların acımasız ışığında, Chani'yi inceledi. Bu, Chani'ye yapmaktan hoşlanmadığı bir şeydi. Kadının, onun üzerindeki hakimiyeti, kısmen, Paul'ün gerginlik yaratan güçlerini ona karşı kullanmaya çok nadiren ihtiyaç duymasından kaynaklanıyordu. Chani çoğu zaman yerli yersiz sorular sormaktan kaçınırdı. Fremen terbiyesini korumuştu. Onun sordukları, daha çok, pratik sorulardı. Chani'yi ilgilendiren, erkeğinin konumuyla bağlantılı gerçeklerdi; Kurul'daki gücü, lejyonlarının sadakati, müttefiklerinin hünerleri ve yetenekleriydi. Hafızasında, kataloglarca isim ve referanslı ayrıntı tutuyordu. Bilinen her düşmanın başlıca zayıflıklarını, muhalif güçlerin olası birleşmelerini, bunların askeri liderlerinin savaş planlarını, temel endüstrilerinin işleme ve üretim kapasitelerini ezbere sayabilirdi.

Acaba neden şimdi Irulan'la ilgili bu soruyu sordu, diye düşündü Paul.

“Kafanı karıştırdım,” dedi Chani. “Niyetim bu değildi.”

“Niyetin neydi?”

Chani utangaç bir gülümsemeyle Paul'ün bakışlarına karşılık verdi. “Eğer kızdıysan, aşkım, lütfen bunu saklama.”

Paul karyola başlığına yaslandı. “Onu boşayayım mı?” diye sordu. “Artık fazla işe yaramıyor ve onun Rahibeler Birliği'ne yaptığı yolculukla ilgili olarak hissettiğim şeyler hiç hoşuma gitmiyor.”

“Onu boşamayacaksın,” dedi Chani. Bacaklarına masaj yapmaya devam etti ve sıradan bir tavırla konuştu: “Onun, düşmanlarımızla arandaki bağlantı olduğunu, onun hareketleri aracılığıyla düşmanlarımızın planlarını anlayabildiğini defalarca söyledin.”

“O halde niye onun çocuk isteğiyle ilgili soru soruyorsun?”

“Eğer onu hamile bırakırsan, bu, düşmanlarımızı şaşırtacak ve Irulan'ı savunmasız bir konuma sokacaktır.”

Chani'nin ellerinin, bacaklarının üzerindeki hareketinden, bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu anladı. Boğazına bir şeyler düğümlendi. Yumuşak bir ses tonuyla konuştu: “Chani, sevgilim, onu asla yatağıma almamaya ant içtim. Bir çocuk ona çok fazla güç verir. Onun, senin yerine geçmesini ister misin?”

“Benim bir yerim yok.”

“Bu doğru değil, Sihaya'm, çöl ilkbaharım. Irulan'a karşı duyduğun bu ani ilginin nedeni nedir?”

“Bu ilgi sana karşı, ona değil! Eğer karnında bir Atreides çocuğu taşırsa, dostları onun sadakatini sorgulayacaktır. Düşmanlarımız ona ne kadar az güvenirse, onlar için o kadar az yararlı olur.”

“Onun için bir çocuk senin ölümün demek olabilir,” dedi Paul. “Burada dönen komploları biliyorsun.” Kolunun bir hareketiyle çepeçevre Kale'yi gösterdi.

“Bir varisin olmalı!” dedi Chani boğuk bir sesle.

“Haa,” dedi Paul.

Demek buymuş: Chani ona bir çocuk verememişti. O halde başka biri bunu yapmalıydı. Neden Irulan olmasın? Chani'nin kafası bu şekilde çalışıyordu. Ve bu, sevişerek yapılmalıydı; çünkü bütün İmparatorluk'ta, yapay yöntemlere karşı güçlü tabular vardı. Chani, bir Fremen kararma varmıştı.

Paul, kadının yüzünü bu yeni bilginin ışığında inceledi. Bu yüzü, bazı açılardan kendi yüzünden daha iyi tanıyordu. Bu yüzü, tutkuyla yumuşamışken; uykunun tatlılığındayken; korku, kızgınlık ve kederle yıkanmış bir haldeyken görmüştü.

Gözlerini kapattı; ve Chani, hafızasında bir kez daha genç bir kız olarak canlandı... baharda peçe takmışken, şarkı söylerken, yanında uykudan uyanırken... öyle mükemmeldi ki, bu canlı görüntü Paul'ün içini yaktı. Hafızasında, Chani gülümsedi... önce utangaç bir tavırla; sonra, görüntünün tersine doğal olmayan bir tavırla, sanki kaçmak ister gibi.

Paul'ün ağzı kurudu. Bir an için, burun delikleri, yakılıp yıkılmış bir geleceğin dumanını ve ona bırak git... bırak git... -bırak git, diye emreden başka tür bir görüntünün sesini tattı. Kehanet görüntüleri, çok uzun bir süredir sonsuzluğa kulak misafiri oluyor, yabancı dil kırıntıları yakalıyor, taşları ve ona ait olmayan bedenleri dinliyordu. Korkunç amaçla ilk karşılaştığı günden bu yana, huzur bulma umuduyla geleceği gözlüyordu.

Tabii ki bir yol vardı. Özünü bilmediği bu şeyi avucunun içi gibi biliyordu... ezbere bildiği, ona kesin talimatlar veren bir gelecek: *bırak git, bırak git, bırak git...*

Paul gözlerini açıp Chani'nin yüzündeki karara baktı. Bacaklarına masaj yapmayı bırakmış, sessizce oturuyordu... tam bir Fremen. Yüz hatları, odalarının mahremiyetinde sık sık saçına bağladığı mavi *nezhoni* eşarbının altında hala tanıdıktı. Ama kararın maskesi yüzüne yerleşmişti, antik ve Paul'e yabancı olan bir düşünüş tarzı. Fremen kadınları, binlerce yıldır erkeklerini paylaşmışlardı... her zaman barış içinde değil ama bu gerçeği yıkıcı olmayan bir hale getirerek. Bunun gibi Fremenlere has bir şeyler Chani'nin de başına gelmişti.

"İstediğim tek varisi bana sen vereceksin," dedi Paul.

"Bunu *gördün* mü?" diye sordu Chani, yaptığı vurguyla önseziyi kastettiğini açık bir şekilde ortaya koyarak. Paul, daha önce birçok kez yapmış olduğu gibi; kehanetin inceliğini; önünde duran dalga dalga bir dokumanın üzerinde görüntünün dalgalandırdığı sayısız Zaman Hattı'nı nasıl açıklayabileceğini düşündü. İç çekti, bir nehirden avucunun içine aldığı suyu hatırladı... titreyen, akan. Hatıra, Paul'ün yüzünü bu suyun içinde ıslattı. Çok fazla sayıda kahinin baskısı yüzünden gittikçe belirsizleşen geleceğin içinde kendisini nasıl ıslatabilirdi?

"Demek, *görmedin*," dedi Chani.

Artık, ömür tüketen bir çaba harcamadan neredeyse hiç erişemediği bu görüntü-geleceğin onlara kederden başka ne gösterebileceğini sordu Paul kendi kendine. Barınılamaz bir orta bölgede; duygularının, başıboş bir huzursuzluk içinde sürüklendiği, savrulduğu, süpürülüp dışarı atıldığı, harabeye çevrilmiş bir yerde olduğunu hissediyordu.

Chani, Paul'ün bacaklarına sarılarak konuştu: "Atreides Evi için bir varis; bu, şansa ya da tek bir kadına bırakılacak bir şey değil."

Bu, annemin söylemiş olabileceği bir şey, diye düşündü Paul. Leydi Jessica'nın, Chani'yle gizli bir iletişim içinde olup olmadığını merak etti. Annesi, Atreides Evi adına düşünürdü. Bu, Bene Gesserit tarafından geliştirilip şartlandırılmış ve onun içine yerleştirilmiş bir kalıptı; ve güçlerini Rahibeler Birliği'ne karşı çevirmiş olduğu şu anda bile geçerliliğini koruyordu.

"Bugün Irulan bana geldiğinde bizi dinledin," diye suçladı Paul.

"Dinledim." Chani bakışlarını kaçırarak konuşmuştu.

Paul hafızasını Irulan'la karşılaşmasına yoğunlaştırdı. Aile salonuna geçmiş; ve Chani'nin dokuma tezgahında bitmemiş bir cüppe olduğunu fark etmişti. Mekanda keskin bir solucan kokusu, neredeyse melanjın acı tarçın kokusunu gizleyen kötücül bir koku vardı. Birisi dönüştürülmemiş bahar özünü dökmüş; ve onu, baharla dokunmuş kilime karışsın diye bırakmıştı. Bu pek yerinde bir karışım olmamıştı. Bahar özü kilimin çözünmesine yol açmıştı. Daha önce halının durduğu plastaş zeminde, pıhtılaşmış yağlı lekeler vardı. Paul, bu pisliği temizlemesi için birini göndermeyi düşünmüştü ama Stilgar'ın karısı ve Chani'nin en yakın kadın dostu olan Harah, Irulan'ın geldiğini haber vermek için içeri süzülmüştü.

Görüşmeyi, bu kötücül koku varken yapmak zorunda kalmış; kötücül kokuların, felaket habercisi olduğu yolundaki Fremen batıl inancından kurtulamamıştı.

Irulan içeri girince Harah çekildi.

"Hoşgeldin," dedi Paul.

Irulan'ın üzerinde gri balina kürkünden bir cüppe vardı. Cüppesine sarınıp bir eliyle saçını düzeltti. Paul, kullandığı yumuşak ses tonu karşısında Irulan'ın şaşırmış olduğunu görebiliyordu. Kadının bu toplantı için hazırlamış olduğu kızgınlık dolu sözlerin, düşündükçe zihnini terketmekte olduğu hissediliyordu.

“Rahibeler Birliği’nin, son ahlak kırıntılarını da kaybettiğini bildirmeye geldin,” dedi Paul.

“Bu kadar alaycı olmak tehlikeli değil mi?” diye sordu Irulan.

“Alaycı ve tehlikeli olmak, şüpheli bir ittifak,” dedi Paul. Kaçak Bene Gesserit eğitimi, kadının geri adım atmak için bir dürtüyü bastırmaya çalıştığını saptadı. Bu çaba, gizli bir korku ifadesini ortaya çıkardı; ve Paul, kadının, hoşuna gitmeyen bir görev üstlenmiş olduğunu anladı.

“İmparatorluk soyundan gelen bir prensesten biraz fazla şey bekliyorlar,” dedi Paul.

Irulan iyice sakinleşti; ve Paul, onun, kendini mengene gibi bir kontrole kilitlemiş olduğunu fark etti. *Gerçekten ağır bir yük*, diye düşündü. Ve önsezi görüntülerinin, bu olası geleceğe dair neden hiçbir ipucu vermediğini merak etti.

Irulan yavaş yavaş gevşedi. Korkuya teslim olmanın da, geri çekilmenin de hiçbir anlamı olmadığına karar verdi.

“Havanın çok ilkel bir seyir izlemesine izin verdin,” dedi Irulan, cüppesinin üstünden kollarını ovuşturarak. “Bugün hava kuruydu ve bir kum fırtınası vardı. Burada yağmur yağmasına asla izin vermeyecek misin?”

“Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedin,” dedi Paul. İkili anlamların içine gömülmüş olduğunu anladı. Acaba Irulan, eğitimi dolayısıyla açık açık söyleyemediği bir şeyi mi anlatmaya çalışıyordu? Öyle gibi görünüyordu. Aniden akıntıya kapıldığını ve şimdi çırpınıp daha sağlam bir yere dönmesi gerektiğini hissediyordu.

“Bir çocuğum olmalı,” dedi Irulan.

Paul başını iki yana salladı.

“İstediğimi elde etmeliyim!” dedi sertçe. “Eğer gerekirse, çocuğum için başka bir baba bulurum. Seni aldatır ve beni terketmen için sana meydan okurum.”

“Beni istediğin kadar aldatabilirsin,” dedi Paul, “ama çocuk yok.”

“Beni nasıl engelleyebilirsin?”

Paul son derece şefkatli bir şekilde gülümseyerek konuştu: “Eğer iş bu noktaya gelirse seni boğdurturum.”

Irulan, şaşkınlığın yol açtığı sessizlikle bir an durdu ve Paul, Chani’nin, özel dairelerini salondan ayıran kalın perdelerin arkasında kendilerini dinlediğini hissetti.

“Ben senin zevcenim,” diye fısıldadı Irulan.

“Hadi bırakalım bu aptalca oyunları,” dedi Paul. “Sen rolünü oynuyorsun, o kadar. İkimiz de benim zevcemin kim olduğunu biliyoruz.”

“Ve ben bir araçtan başka bir şey değilim,” dedi Irulan, acı dolu bir sesle.

“Sana karşı zalimce davranmak istemiyorum.”

“Beni bu konum için sen seçtin.”

“Ben seçmedim,” dedi Paul. “Seni kader seçti. Baban seçti. Bene Gesserit seçti. Lonca seçti. Ve seni bir kez daha seçtiler. Seni ne için seçtiler, Irulan?”

“Neden senin çocuğunu doğuramıyorum?”

“Çünkü bu rol için sen seçilmedin.”

“İmparatorluk varisini doğurmak benim hakkım! Benim babam...”

“Baban bir hayvandı ve hala da öyle. Yönetmesi ve koruması gereken insanlıkla en ufak bir alakası kalmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Ondan, senden nefret edildiğinden daha mı az nefret ediliyordu?” diye parladı Irulan.

“Güzel bir sorı,” diye onayladı Paul, dudaklarına alaycı bir gülümseme değip geçti.

“Bana karşı zalimce davranmak istemediğini söylüyorsun ama...”

“İşte bu yüzden istediğin kişiyi sevgili olarak seçmeni onaylıyorum. Ama ne dediğimi iyice anla: kendine bir sevgili bul ama sakın benim haneme soyu bozuk bir çocuk getirme. Böyle bir çocuğu reddederim. Bir erkek arkadaşı sana çok görmüyorum yeter ki ağzı sıkı... ve çocuksuz ol. Bu şartlar altında başka türlü hissetmek benim için salaklık olur. Ama cömertçe verdiğim bu izni istismar etme. Taht söz konusu olduğunda, hangi soyun varis olacağını ben kontrol ederim. Bunu ne Bene Gesserit ne de Lonca kontrol eder. Bu, babanın Sardokar lejyonlarını Arrakeen Düzlüğü’nde ezdiğim zaman kazandığım ayrıcalıklardan biri.”

“O halde senin de başında aynı dert var,” dedi Irulan. Hızla dönüp odadan çıktı.

Karşılaşmayı hatırlayan Paul, bilincini bunun dışına çıkarıp yatakta yanında oturan Chani’ye yoğunlaştırdı. Irulan hakkındaki çelişkili duygularını anlayabiliyordu, Chani’nin Fremen kararını anlayabiliyordu. Başka şartlar altında Chani ve Irulan dost olabilirdi.

“Neye karar verdin?” diye sordu Chani.

“Çocuk yok.”

Chani sağ elinin başparmağı ve işaret parmağıyla Fremenlere özgü hançer-i figan işaretini yaptı.

“İş bu noktaya gelebilir,” diye onayladı Paul.

“Bir çocuğun Irulan’la ilgili herhangi bir şeyi çözeceğini düşünmüyorsun, öyle mi?” diye sordu Chani.

“Bunu ancak bir aptal düşünür.”

“Ben aptal değilim, aşkım.”

Paul'ün içini kızgınlık kapladı. "Sana asla aptal demedim! Ama burada tartıştığımız, lanet olası bir aşk romanı değil. Koridorun öbür ucundaki gerçek bir prenses. İmparatorluk Sarayı'nın bütün o pis entrikalarının ortasında büyüdü. Komplo kurmak, onun için, o saçma tarihçeleri yazmak kadar doğal!"

"O tarihçeler saçma değil, aşkım."

"Belki de değildir." Paul kızgınlığına hakim olup kadının elini avucunun içine aldı. "Affedersin. Ama bu kadının kafasında birçok komplo var... komploların içinde komplolar. Onun hırslarından birine teslim olursan bir başkası ortaya çıkabilir."

Chani yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Ben de her zaman böyle demez miyim?"

"Evet, tabii ki dersin." Gözlerini kadına dikti. "O halde bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Chani onun yanına uzandı, kafasını boynuna yasladı. "Seninle nasıl savaşacakları konusunda bir karara vardılar," dedi. "Irulan gizli kararların pis kokularını yayıyor."

Paul onun saçlarını okşadı.

Chani yarayı deşmişti.

Korkunç amaç ona hafifçe dokundu. Bu, ruhunda esen bir *coriolis* rüzgarıydı. Varlığının iskeleti içinde ıslık çalıyordu. Vücudu hiçbir zaman bilinçli olarak öğrenmemiş olduğu şeyleri öğrendi.

"Chani, sevgilim," diye fısıldadı, "Cihat'ı sona erdirmek... Kizaraların zorla bana yüklediği o lanet olası tanrılıktan kendimi kurtarmak için ne kadar çaba sarfettiğimi biliyor musun?"

Chani ürperdi. "Emretmen yeter," dedi.

"Yo, hayır. Şu anda ölsem bile, adım onlara liderlik etmeye devam eder. Atreides adının bu dinsel katliamla bağdaştırıldığını düşündükçe..."

“Ama sen İmparator’sun! Sen...”

“Ben bir kuklayım. Tanrılık verildiği zaman, bu, sözde tanrının artık kontrol edemediği bir şeydir.” Acı bir kahkahayla sarsıldı. Geleceğin, hayal bile edilmemiş hanedanlıklardan geriye, ona baktığını hissetti. Varlığının kovulduğunu, ağladığını ve kaderin zincirlerinden kurtulduğunu hissetti... yalnızca adı devam ediyordu. “Ben seçildim,” dedi. “Belki de doğduğumda... kesinlikle söz hakkım olmadan önce. Ben seçildim.”

“O zaman kurtul bu seçimden,” dedi Chani.

Paul kadının omzuna sarılarak sıktı. “Zamanla, sevgilim. Bana biraz daha zaman ver.”

Akmayan yaşlar gözlerini yaktı.

“Tabr Siyeçi’ne dönmeliyiz,” dedi Chani. “Bu taş çadırda mücadele edilecek çok şey var.”

Paul başıyla onaylarken, çenesi, Chani’nin saçlarını örten eşarbın yumuşak kumaşına sürtündü. Kadının sakinleştirici bahar kokusu Paul’ün burun deliklerine doldu.

Siyeç. Bu antik Çakobsa sözcük onu zaptetti: tehlike anında geri çekilme ve güvenlik yeri. Chani’nin önerisi, onun, açık kum manzarasına, düşmanın gelişinin çok uzaktan görülebildiği bomboş alanlara özlem duymasına neden olmuştu.

“Kabileler Muad’Dib’in kendilerine dönmesini bekliyor,” dedi Chani. Paul’e bakmak için kafasını kaldırdı. “Sen bize aitsin.”

“Ben bir görüntüye aitim,” diye fısıldadı Paul.

Ardından Cihat’ı, parsekler boyunca karışan genleri ve kendisine bunu nasıl sona erdirebileceğini söyleyen görüntüyü düşündü. Bu bedeli ödemeli miydi? Bütün bu nefret uçup gidecek, ateşlerin söndüğü gibi sönecekti... tek tek bütün közler. Ama... ah! Bunun ürkütücü bedeli!

Asla bir tanrı olmak istemedim, diye düşündü. *Yalnızca, sabaha yakalanmış pırıltılı bir çiy tanesi gibi gözden kaybolmak istedim. Meleklerden ve lanetlilerden kaçmak istedim; tek başına... sanki yanlışlıkla olmuş gibi.*

“Siyeç’e dönecek miyiz?” diye üsteledi Chani.

“Evet,” diye fısıldadı Paul. Ve şöyle düşündü: *Bedeli ödemek zorundayım.*

Chani derin bir nefes aldı, sırtını ona yasladı.

Oyalandım durdum, diye düşündü Paul. Aşkın ve Cihat’ın sınırlarının onu nasıl kuşattığını fark etti. Ve onu ne kadar seviyor olursa olsun, Cihat’ın alacağı kesin olan onca canın yanında bir can neydi ki? Tek bir acı, kitlelerin ıstırabıyla karşılaştırılabilir miydi?

“Aşkım?” dedi Chani sorarcasına.

Paul, elini kadının dudaklarının üstüne koydu.

Kendi kendime teslim olacağım, diye düşündü. *Henüz gücüm varken acele edeceğim, bir kuşun bulamayacağı kadar uzağa uçacağım.* Bu yararsız bir düşünceydi ve Paul böyle olduğunu biliyordu. Cihat onun hayaletini izleyecekti.

Acaba ne yanıt verebilirdi? İnsanlar yabanıl bir aptallıkla onu zorladığında bunu nasıl açıklayabilirdi? Kim anlardı?

Yalnızca geriye bakıp şunları söylemek isterdim: "İşte! Orada bana hakim olamayacak bir varoluş var. Bakın! Gözden kayboluyorum! İnsanın tasarladığı hiçbir sınırlama ya da ağ beni bir daha asla tuzağa düşüremez. Dinimden dönüyorum! Bu zafer anı bana ait! Özgürüm!"

Ne boş laflar!

“Dün, Kalkan Duvarı'nın altında büyük bir solucan görmüşler,” dedi Chani. “Yüz metreden uzunmuş, öyle diyorlar. Bu kadar büyük olanları artık bu bölgeye pek gelmiyor. Sanırım su onları püskürtüyor. Bu seferkinin, Muad’Dib’i evine, çölüne çağırmak için geldiğini söylüyorlar.” Paul’ün göğsünü çimdikledi. “Benimle alay etme!”

“Alay etmiyorum.”

Paul, süregelen Fremen mitosundaki mucizeye kapıldı, kalbinin sıkıştığını hissetti, bir şey hayat çizgisinin üstüne yıkılmıştı: *adab*, baskın hafıza. Çaladan’daki çocukluk odasını hatırladı... taş odadaki karanlık gece... bir görüntü! Bu, onun yaşadığı ilk önsezi anlarından biriydi. Zihninin, görüntünün içine daldığını hissetti; bulutların örttüğü bir hatıranın (görüntünün içinde görüntü) içinden, cüppeleri tozla süslenmiş bir sıra Fremen gördü. Yüksek kayaların arasındaki bir boşluğun önünden sıra halinde geçtiler. Kumaşla sarılmış, uzun bir yük taşıyorlardı.

Ve Paul, görüntüde kendisinin şöyle dediğini duydu: “Her şey çok güzeldi... ama en güzeli şendin...”

Adab onu bıraktı.

“Çok sessizsin,” diye fısıldadı Chani. “Ne oldu?”

Paul titredi, yüzü diğer tarafa dönük bir halde doğrulup oturdu.

“Çölün kıyısına gittiğim için kızgınsın,” dedi Chani.

Paul konuşmadan başını iki yana salladı.

“Gitmemin tek sebebi çocuk istemem.”

Paul konuşamadı. O eski görüntünün olanca gücüyle kendisini yaktığını hissetti. Korkunç amaç! O anda, tüm yaşamı bir kuşun havalanışıyla sallanan bir ağaç dalı gibiydi... ve bu kuş *şanstı*. Özgür irade.

Kehanetin tuzağına düştüm, diye düşündü.

Ve bu tuzağa düşmenin, kendisini tek yönlü bir yaşama bağlamak anlamına gelebileceğini algıladı. *Acaba kahin gelecekten* haber vermiyor *olabilir mi?* diye düşündü. Kahin geleceği *yaratıyor* olabilir miydi? O uzun zaman önceki uyanışta kendini kapana mı kıstırmış; yaşamını, şu anda bile dehşet saçan çeneleriyle üzerine gelen bir örümcek-geleceğin kurbanı olarak, ipliklerden oluşan bir ağa karşı korumasız mı bırakmıştı?

Bir Bene Gesserit aksiyomu aklına geliverdi: *Olanca gücünü kullanmak, seni daha büyük güçlere karşı tamamen savunmasız bırakır.*

“Bunun seni kızdırdığını biliyorum,” dedi Chani, onun koluna dokunarak. “Kabilelerin, eski ayinleri ve kurban kesme adetini diriltttiği doğru ama ben bunlara katılmadım.”

Paul titreyerek derin bir nefes aldı. Görüntüsünün seli dağılmış; akıntıları, onun ulaşamayacağı uzaklıkta, emici bir güçle hareket eden, derin, sakin bir yer haline gelmişti.

“Lütfen,” diye yalvardı Chani. “Bir çocuk istiyorum, çocuğumuz olsun istiyorum. Bu korkunç bir şey mi?”

Paul kadının ona dokunan kolunu okşadı ve çekildi. Yataktan indi, ışıküreleri söndürdü, balkon camına doğru ilerledi ve perdeleri açtı. Derin çöl buraya ulaşmıyordu, yalnızca kokuları geliyordu. Penceresiz bir duvar, karşısında gece semasına doğru tırmanıyordu. Ay ışığı, etrafı çevrili bahçeye, nöbetçi ağaçlarla geniş yapraklara ve ıslak yeşilliğe doğru meyletmişti. Yaprakların arasından yıldızları yansıtan balık havuzunu, gölgelerin içinde beyaz çiçekler gibi parlayan kümeleri görebiliyordu. Bir an için bahçeyi bir Fremenin gözünden gördü: yabancı, tehditkar ve tehlikeli, suyu israf ettiği için.

Su Satıcıları’nı düşündü, suyu cömertçe dağıttığı için işleri bozulmuştu. Ondan nefret ediyorlardı. O, geçmişi katletmişti. Ve başkaları da vardı; değerli suyu satın alacak solariler için dövüşmüş olanlar bile, eski yöntemleri değiştirdiği için ondan nefret ediyorlardı. Muad’Dib’in emrettiği ekolojik şablon, gezegenin görünüşünü yeniden şekillendirdikçe; insanların buna karşı direnişi artıyordu. *Bütün bir gezegeni yeniden şekillendirebileceğimi... her şeyin söylediğim yerde ve söylediğim şekilde büyüyeceğini düşünmek küstahlık değil mi acaba,* diye geçirdi aklından. Başarılı olsa bile, dışarıda bekleyen evren ne olacaktı? Benzer bir tavırla karşılaşmaktan korkuyor muydu?

Aniden, perdeleri ve vantilatörleri kapattı. Karanlıkta Chani’ye doğru döndü, onun orada beklediğini hissetti. Kadının su halkaları, hacıların

sadaka çanları gibi çıngırdadı. El yordamıyla sese doğru ilerledi ve onun uzanan kollarıyla karşılaştı.

“Sevgilim,” diye fısıldadı Chani. “Canını mı sıktım?”

Kadının kolları onu sararken geleceğini de sarmıştı.

“Sen değil,” dedi. “Yo... sen değil.”

Alan Oluşturan kalkanın ve patlayıcı etkileşimleriyle hem saldıran hem de saldırılan için öldürücü olan lazer silahlarının ortaya çıkışı, silah teknolojisinde şu anda geçerli olan belirleyici unsurları saptamıştır. Atom silahlarının özel rolünü derinlemesine incelememiz gerekmiyor. Doğru, İmparatorluğumdaki herhangi bir Aile'nin, diğer elli ya da daha fazla Aile'nin gezegen üslerini yok edecek kadar atom silahı yerleştirebileceği gerçeği biraz tedirginliğe neden olur. Ama hepimizin, yok edici misillemeler yapmak için ihtiyat kabilinden planları var. Lonca ve Landsraad bu gücü kontrol altında tutan anahtarlara sahip. Hayır, benim kaygım insanları özel silahlar olarak geliştirmek. İşte bu, birkaç gücün gelişmekte olduğu hemen hemen sınırsız bir alan.

- Muad'Dib: Savaş Kurulu'na Konferans - Stilgar'ın Vakayinamesi'nden

Yaşlı adam evinin girişinde durmuş, mavi içinde mavi gözleriyle dışarıya bakıyordu. Gözleri, tüm çöl halkının yabancılara karşı takındığı o doğal şüpheyle maskelenmişti. Dudaklarının kenarındaki sert çizgiler, beyaz sakalının arasından görünen ağzının biçimini bozmuştu. Damıtıcı giysi giymemişti; ve bu, evinin açık kapısından dışarı nem çıktığını kesinlikle bildiği için bunu umursamadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Scytale eğildi ve komplonun selamlama işaretini verdi.

Yaşlı adamın arkasından bir yerlerden, *semuta* müziğinin atonal uyumsuzluğu içinde inleyen bir rebabın sesi geliyordu. Yaşlı adamın tavrında herhangi bir uyuşturucu donukluğu yoktu; bu, semutanın, başka birinin zayıflığı olduğunu gösteriyordu. Yine de bu mekanda, böyle sofistike bir düşkünlükle karşılaşmak Scytale'a garip geldi.

"Selam getirdim uzaklardan," dedi Scytale, bu karşılaşma için seçmiş olduğu basık yüzde bir gülümsemeyle. Ardından, bu yaşlı adamın, seçtiği yüzü tanıyabileceği aklına geldi. Dune'daki bazı yaşlı Fremenler Duncan Idaho'yu tanıyordu.

Scytale, eğlenceli olacağını düşünmüş olduğu bu yüz seçiminin, bir hata olabileceğine karar verdi. Ama burada yüzü değiştirmeye kalkışamazdı. Sokağın aşağısına ve yukarısına tedirgin bakışlar fırlattı. Yaşlı adam onu içeri davet etmek için sonsuza dek bekleyecek miydi?

"Oğlumu tanıyor musun?" diye sordu yaşlı adam.

Bu, en azından parolalardan biriydi. Scytale gereken yanıtı verdi; bu arada gözleri, çevresinde ortaya çıkabilecek herhangi bir şüpheli duruma karşı tetikteydi. Buradaki konumundan hoşlanmamıştı. Sokak, bu evde sona eren bir çıkmaz sokaktı. Çevredeki evler Cihat'ın gazileri için inşa edilmişti. Bu evler, Arrakeen'in, Tiemag'ı geçip İmparatorluk Havzası'na kadar uzanan bir varoşunu oluşturuyorlardı. Sokağı çevreleyen duvarların, boz plaskarışımdan boş yüzlerini, contalı girişlerin karanlık gölgeleri ve oraya buraya çiziktirilmiş açık saçık yazılar bölüyordu. Tam da o kapının yanına birisi tebeşirle, Beris diye birinin, Arrakis'e, erkekliğini öldüren iğrenç bir hastalıkla döndüğünü yazmıştı.

"Birileriyle beraber mi geldin?" diye sordu yaşlı adam.

"Yalnız," dedi Scytale.

Yaşlı adam boğazını temizledi, hala sinir bozucu bir halde duraksıyordu.

Scytale sabırlı olmak için kendi kendini uyardı. Bu şekilde bağlantı kurmak, kendine özgü tehlikeleri vardı. Belki de ihtiyarın bu şekilde davranmayı sürdürmek için bazı nedenleri vardı. Ama saat uygundu. Solgun güneş neredeyse tam tepedeydi. Bu mahallenin ahalisi, günün sıcak saatleri boyunca, kapılarına contalarını takıp evlerinde uyurlardı.

Acaba ihtiyarın canını sıkan şu yeni komşu mu? diye düşündü Scytale. Biliyordu ki yandaki ev, bir zamanlar Muad'Dib'in korkunç Fedaykin ölüm komandolarının bir üyesi olan Otheym'e tahsis edilmişti. Ve Otheym'le birlikte katalizör-cüce Bijaz bekliyordu.

Scytale bakışlarını yaşlı adama çevirdi, adamın sol omzundan boş bir elbise kolu sarktığını ve damıtıcı giysisi olmadığını fark etti. Bu yaşlı adamın hükmedici bir havası vardı. Cihat'ta sıradan bir asker olmadığı belliydi.

“Misafirin adını öğrenebilir miyim?” diye sordu yaşlı adam. Scytale rahatladığını belli edecek bir iç çekişi bastırdı. Sonunda kabul edilmek üzereydi. “Adım Zaal,” dedi, bu görev için kendisine tahsis edilen adı söyleyerek.

“Benim adım da Farok,” dedi yaşlı adam, “bir zamanlar Cihat’ta Dokuzuncu Lejyon’un Başar’ıydım. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Scytale bu sözlerdeki tehdidi anlayarak şöyle dedi: “Tabr Siyeçi’nde Stilgar’a bağlı olarak doğdun.”

Farok rahatlayarak yana çekildi. “Evime hoş geldin.”

Scytale adamın yanından geçerek loş bir avluya girdi; mavi karo döşenmiş zemin, duvarlarda kristalden yapılmış pırıltılı motifler. Avlunun ilerisinde bir hayat vardı. Yarı saydam filtrelerden giren ışık İlk Ay’ın beyaz gecesi kadar gümüşi olan yanardöner bir renk yayıyordu. Scytale’ın arkasından, sokak kapısı gıcırdayarak nem contalarının içine girdi.

“Biz asil bir halktık,” dedi Farok, hayata giden yolu gösterirken. “Biz sürülenlerden değildik. Biz hiç *graben* köyünde yaşamadık... burası gibi! Habbanya Sırtı’nın üstünde Kalkan Duvarı’nda fevkalade bir siyeçimiz vardı. Bir solucan bizi Kedem’e, çölün içine taşıyabiliyordu.”

“Burası gibi değil,” diye onayladı Scytale; Farok’u bu komploya itenin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Fremen eski günlere ve eski adetlere özlem duyuyordu.

Hayata girdiler.

Scytale, Farok’un, ona karşı duyduğu yoğun bir nefretle mücadele ettiğini fark etti. Fremenler, Ibad’ın tamamen mavi rengine sahip olmayan gözlere güvenmezlerdi. Dışdünyalıların, diyordu Fremenler, görmemeleri gereken şeyleri gören sabit bakışlı gözleri var.

Onlar girince semuta müziği kesildi. Şimdi onun yerini bir baliset sesi almıştı; önce dokuz-gamlı bir akor, sonra Naraj dünyalarında popüler olan bir şarkıya ait olduğu hemen anlaşılan notalar.

Gözleri ışığa alışan Scytale, sağ tarafında bulunan kemerlerin altındaki alçak bir divanda bağdaş kurup oturmuş bir delikanlı gördü. Delikanlının göz çukurları boştu. Körlerin o esrarengiz yeteneğiyle, Scytale dikkatini onun üstüne yoğunlaştırdığı anda şarkı söylemeye başladı. Sesi tiz ve hoştu:

“Bir yel bu diyarı alıp götürdü

Alıp götürdü gökyüzünü

Ve tüm adamları!

Acaba kim bu yel?

Adamların içtiğinden içen

O ağaçlar, kaldı eğilmeden.

Dünya kadar dünya tanıdım,

Dünya kadar adam,

Dünya kadar ağaç,

Dünya kadar da yel.”

Scytale, bunların, şarkının orijinal sözleri olmadığını fark etti. Farok onu delikanlıdan uzaklaştırdı ve karşı taraftaki kemerlerin altına götürerek karo zeminin üzerine atılmış minderleri gösterdi. Karoların üzerine deniz canlılarının motifleri işlenmişti.

“Şurada, bir zamanlar siyeçte Muad’Dib’in oturduğu bir minder var,” dedi Farok, yuvarlak siyah bir yığını göstererek: “O artık senindir.”

“Sana borçluyum,” dedi Scytale, siyah yığına çökerken. Gülümsedi. Farok bilgeliğini göstermişti. Bir bilge, gizli mesajları olan sözcükler ve gizli

anlamlarla yüklü şarkılar dinlerken bile sadakatten bahsederdi. Tiran İmparator'un dehşet saçan güçlerini kim inkar edebilirdi?

Sözlerini, ölçüyü kaçırmadan şarkının arasına sokan Farok şöyle dedi: "Oğlumun müziğinden rahatsız oluyor musun?"

Scytale karşısında duran bir minderi işaret etti ve sırtını serin bir sütuna dayadı. "Müzik hoşuma gidiyor."

"Oğlum gözlerini Naraj'ın fethi sırasında kaybetti," dedi Farok. "Orada ona bakıyorlardı, orada kalmalıydı. Bu haldeyken Halk'ın hiçbir kadını onunla birlikte olmayacak. Ama Naraj'da hiçbir zaman göremeyeceğim torunlarım olduğunu bilmek bana ilginç geliyor. Naraj dünyalarını bilir misin, Zaal?"

"Gençliğimde Sima Dansçısı arkadaşlarımdan oluşan bir kumpanyayla oraya turneye gitmiştik," dedi Scytale.

"Demek sen bir Sima Dansçısı'sın," dedi Farok. "Yüz hatların beni şaşırtmıştı zaten. Bana, bir zamanlar tanımış olduğum bir adamı hatırlattılar."

"Duncan Idaho mu?"

"Evet, o. İmparator'un hizmetindeki bir kılıç ustası."

"Öldürülmüş, öyle diyorlar."

"Öyle diyorlar," diye onayladı Farok. "Peki, sen gerçekten erkek misin? Bazı söylentiler duymuştum, Sima Dansçıları'nın..." Omuz silkti.

"Biz Jadacha hermafroditiyiz," dedi Scytale, "istediğimiz cinsiyete bürünürüz. Şu an için, bir erkeğim."

Farok düşünceli bir halde dudaklarını büzdü, sonra konuştu: "Soğuk bir şeyler ikram edeyim mi? Su ister misin? Ya da buzlu meyve?"

"Konuşmak yeterli," dedi Scytale.

“Konuğun dileği emirdir,” dedi Farok, Scytale’ın karşısındaki mindere otururken.

“Zamanın Belirsiz Yollan’nın Babası Abu d’Dhur mübarektir,” dedi Scytale. Ve şöyle düşündü: *İşte! Ona bir Lonca Dümencisi tarafından gönderildiğimi ve Dümenci’nin koruması altında olduğumu doğrudan söylemiş oldum.*

“Üç kere mübarektir,” dedi Farok, ellerini kucağında ritüel tarzda kavuşturarak. Bunlar, yaşlı ve damarları çıkmış ellerdi.

“Uzaktan görülen bir nesne yalnızca özünü gösterir,” dedi Scytale, İmparator’un Kale’si hakkında konuşmak istediğini ortaya koyarak.

“Karanlık ve kötü olan, her uzaklıktan kötü görünür,” dedi Farok, biraz daha beklemesini tavsiye ederek.

Neden acaba? diye düşündü Scytale. Ama şöyle dedi: “Oğlun gözlerini nasıl kaybetti?”

“Naraj’ı savunanlar bir taşyakan kullandılar,” dedi Farok. “Oğlum çok yakınındaymış. Kahrolası atom silahları! Taşyakan bile yasadışı ilan edilmeli.”

“Yasanın menzilini sıyırıp geçiyor,” diye onayladı Scytale. Ve şöyle düşündü: *Naraj’da bir taşyakan! Bu bize söylenmemişti. Bu ihtiyar niye şimdi taşyakanlardan bahsediyor?*

“Ona, senin efendilerinden Tleilax gözleri almayı teklif ettim,” dedi Farok. “Ama lejyonlarda, Tleilax gözlerinin kullananları köleleştirdiğine dair bir söylenti var. Oğlum bana, bu gözlerin metal, kendisinin ise etten olduğunu, böyle bir birleşmenin günah olacağını söyledi.”

“Bir nesnenin özü orijinal amacına uymalıdır,” dedi Scytale, konuşmanın akışını araştırdığı bilgiye yöneltmeye çalışarak.

Farok’un dudakları bir çizgi halini aldı ama başıyla onayladı. “Ne istiyorsan açık açık söyle,” dedi “Senin Dümenci’ye güvenmek zorundayız.”

“İmparatorluk Kalesi’ne hiç girdin mi?” diye sordu Scytale.

“Molitor zaferini kutlamak amacıyla düzenlenen ziyafet için oradaydım. En iyi Ix radyatörlerine rağmen bütün o taş yığını buz gibiydi. Bir gece öncesinde Alia’nın Mabeti’nin terasında uyuduk. Orada ağaçları var: birçok dünyadan gelen ağaçlar. Biz Başarlar en iyi yeşil cüppelerimizi giymiştik ve masalarımız diğerlerinden ayrılmıştı. Çok fazla yiyip içtik. Gördüğüm bazı şeylerden iğrendim. Yürüyebilen yaralılar koltuk değnekleriyle sürüklene sürüklene geldiler. Sanmıyorum ki Muad’Dib’imiz, kaç adamı sakat bıraktığını biliyor olsun.”

“Ziyafete karşı mı çıktın?” diye sordu Scytale, bahar birasıyla ateşlenen Fremen orjileri hakkında bildiklerine dayanarak.

“Siyeçte ruhlarımızın karışması gibi değildi,” dedi Farok. “Tau yoktu, eğlence için askerlerin cariyeleri vardı ve adamlar çarpışmaları ve yaralarıyla ilgili hikayelerini paylaştılar.”

“Demek o büyük taş yığınının içindeydin,” dedi Scytale.

“Muad’Dib dışarı çıkıp; terasa, yanımıza geldi ,” dedi Farok. “ ‘Hepimizin bahtı açık olsun’ dedi. O mekanda çöl selamı!”

“Özel dairesinin yerini biliyor musun?” diye sordu Scytale.

“İyice içeride,” dedi Farok. “İyice içeride bir yerde. Chani’yle onun göçebe bir yaşam sürdüklerini ve bu yaşamın Kalelerinin duvarları içinde geçtiğini duydum. Halka hitap etmek için Büyük Salon’a çıkıyor. Kabul salonları ve resmi toplantı mekanları, tören mekanları, haberleşme için bir iç bölmesi; ve kişisel muhafızları için ayrılmış bütün bir kanat var. Kalesinin bodrumunun derinliklerinde bir odada, bodur bir solucan sakladığı ve çevresinde de onu zehirleyecek bir su hendeği olduğunu duydum. İşte orada geleceği okuyor.”

Efsaneyle gerçekler karman çorman olmuş, diye düşündü Scytale.

“Hükümet çalışanları ona her yerde eşlik ediyor,” diye söylendi Farok. “Katipler ve yardımcılar ve yardımcıların yardımcıları. Yalnızca, Stilgar

gibi eski günlerde kendisine çok yakın olanlara güveniyor."

"Sana değil," dedi Scytale.

"Sanırım benim varlığımı unuttu," dedi Farok.

"O binadan çıktığında nasıl gelip gidiyor?" diye sordu Scytale.

"Bir iç duvarın çıkıntısı şeklinde küçücük bir topter iniş alanı var," dedi Farok. "Muad'Dib, oraya iniş yapmak için kontrolleri başka birine bırakmaz diyorlar. Söylediklerine göre, buraya yanaşırken en küçük bir yanlış hesaplama, onu sarp bir duvardan aşağıya, uğursuz bahçelerinden birine fırlatırmış."

Scytale başıyla onayladı. Bu büyük bir olasılıkla doğruydu. İmparator'un meskenine bu şekilde hava yoluyla bir giriş olması kesinlikle güvenliydi. Atreideslerin hepsi muhteşem pilotlardı.

"*Distrans* mesajlarını taşıtmak için insan kullanıyor," dedi Farok. "İçlerine dalga aktarıcısı yerleştirilmesi adamları küçük düşürüyor. Bir insanın sesi, kendisine ait olmalıdır. Kendi tınısının içine gizlenmiş, başka bir adama ait mesajlar taşımamalıdır."

Scytale omuz silkti. Bu çağda bütün büyük güçler distrans kullanıyordu. Göndericiyle alıcı arasına yerleştirilebilecek engeller asla bilinemiyordu. Distrans, politik kriptolojiyi başarısızlığa uğratıyordu; çünkü anlaşılamayacak bir şekilde karıştırılabilen doğal ses örneklerinin belli belirsiz bozulmalarına dayanıyordu.

"Onun vergi memurları bile bu yöntemi kullanıyor," diye yakındı Farok. "Benim zamanımda yalnızca gelişmemiş hayvanlara distrans yerleştirilirdi."

Ama kazançla ilgili bilgiler gizli tutulmalı, diye düşündü Scytale. *Birçok hükümetin yıkılmasının sebebi, halkın, resmi servetin gerçek boyutunu öğrenmesidir.*

"Fremen arkadaşları, Muad'Dib'in Cihat'ıyla ilgili şimdi ne hissediyor?" diye sordu Scytale. "İmparatorlarından bir tanrı yaratmaya karşı çıkıyorlar

mı?”

“Birçoğu bunu düşünmüyor bile,” dedi Farok. “Cihat konusunda birçoğu benim gibi düşünüyor. Cihat, yeni deneyimler, macera ve servet kaynağıdır. Yaşadığım bu graben mezbelesinin maliyeti,” Farok hayatı işaret etti, “altmış lida bahara mal oldu. Doksan kantar! Bir zamanlar böyle bir zenginliği hayal bile edemezdim.” Başını iki yana salladı.

Hayatın karşı tarafındaki kör delikanlı, balisetiyle, bir aşk baladını kaldığı yerden çalmaya başladı.

Doksan kantar, diye düşündü Scytale. *Ne garip. Kesinlikle büyük zenginlik. Farok 'un mezbelesi diğer birçok dünyada bir saray olabilirdi; ama her şey görecelidir... kantar bile. Mesela, Farok, bahar için kullandığı bu ağırlık ölçüsünün nereden geldiğini biliyor mu? Bir buçuk kantarın bir zamanlar azami deve yükü olduğu hiç aklına gelmiş miydi? Pek sanmıyorum. Farok hayatında ne ’deve diye bir hayvan duymuştur ne de Dünya’nın Altın Çağı ’nı.*

Farok konuşurken, sözleri, oğlunun balisetinden gelen melodiyle garip bir şekilde uyum içindeydi: “Hançer-i figanım, on litrelik su halkam, bir de babadan kalma mızrağım vardı, bir kahve takımı ve kırmızı bir şişe, camı siyeçimin tüm anılarından eski. Baharımızda kendi payım vardı; ama param yoktu. Zengindim ama bunu bilmiyordum. İki karım vardı: biri çirkin ve değerliydi, diğeri salak ve dik kafalıydı; ama melek gibi bir yüzü ve vücudu vardı. Ben bir Fremen Naibi’ydim, bir solucan binicisi, bir devin efendisi ve de kumun.”

Hayatın karşı tarafındaki delikanlı melodinin temposunu artırdı.

“Çok şey biliyorum, üzerinde düşünmeme hiç gerek olmayan,” dedi Farok. “Biliyorum ki su var, kumumuzun ta dibinde, esir olmuş, Küçük Yaratanlar’a. Biliyorum ki atalarım, Şeyh-hulud’a bakireler kurban ederdi... ta ki Liet-Kynes bize durun diyene dek. Bu yanlıştı, durmamalıydık. Solucanın ağzındaki o mücevherleri gördüm. Ruhumun dört kapısı var, dördünü de biliyorum.”

Susup düşüncelere daldı.

“Sonra cadı annesiyle birlikte, Atreides geldi,” dedi Scytale.

“Atreides geldi,” diye onayladı Farok. “Siyeçimizde, aramızdaki gizli ismiyle *Usul* diye adlandırdığımız. Muad’Dib’imiz, Mehdi’miz! Ve Cihat istediğinde şunu soranlardan biri de bendim: ‘Neden oraya dövüşmeye gidecekmişim? Orada hiç akrabam yok.’ Ama diğerleri gittiler... genç erkekler, dostlar, çocukluk arkadaşlarım. Döndükleri zaman, bu Atreides *kurtarıcının* harika yeteneğinden, gücünden bahsettiler. Düşmanımıza, Harkonnenlere karşı savaştı. Bize gezegenimiz üstünde bir cennet vaadeden Liet-Kynes onu kutsadı. Bu Atreides’in, dünyamızı ve evrenimizi değiştirmek için geldiğini; ve gecenin içinde altın çiçeği açtıracak adamın, o olduğunu söylediler.”

Farok ellerini kaldırıp avuçlarını inceledi. “Adamlar İlk Ay’ı gösterip, ‘Onun ruhu orada,’ dediler. Bu yüzden ona Muad’Dib deniyor. Bütün bunları anlamadım.”

Ellerini indirdi, hayatın karşısında oturan oğluna baktı. “Kafamda hiçbir düşünce yoktu. Yalnızca kalbimde, karnımda ve belimin altında düşünceler vardı.”

Fondaki müziğin ritmi yine hızlandı.

“Neden Cihat’a katıldım biliyor musun?” Yaşlı gözler Scytale’a acımasız bir bakışla dikildi. “Orada deniz denen bir şey olduğunu duydum. Yalnızca burada kumullarımızın arasında yaşamışsan denize inanmak çok zordur. Bizim hiç denizimiz yoktu. Dune’un insanlarının deniz diye bir şeyden hiç haberi olmamıştı. Bizim rüzgar kapanlarımız vardı. Liet-Kynes’ın bize söz verdiği... ve Muad’Dib’in, elinin tek bir hareketiyle getirdiği büyük değişiklik için su toplardık. Bir *kanatayı* gözümde canlandırabiliyordum; bir kanalın içinde toprağın bir ucundan bir ucuna akan su. Buradan da zihnim bir nehri canlandırabiliyordu. Ama deniz?”

Farok hayatın yarı saydam kaplamasından dışarıya, sanki ötedeki evreni araştırmak istermiş gibi uzun uzun baktı. “Deniz,” dedi kısık bir sesle. “Bu, zihnimin canlandırabileceğinin ötesinde bir şeydi. Ama tanıdığım adamlar bu mucizeyi gördüklerini söylediler. Yalan söylediklerini düşündüm ama bunu bizzat öğrenmek zorundaydım. İşte bu yüzden orduya katıldım.”

Delikanlı balisette yüksek sesli son bir akor bastı, ritmi garip bir şekilde dalgalanan yeni bir şarkıya başladı.

“Denizini buldun mu?” diye sordu Scytale.

Farok sessiz kaldı ve Scytale adamın duymadığını sandı. Balisetin müziği çevrelerinde yükseldi ve bir gelgit hareketi gibi alçaldı. Farok şarkının ritmine uygun bir şekilde soludu.

“Güneş batıyordu,” dedi Farok çok geçmeden. “Eski sanatçılardan biri böyle bir günbatımını resmetmiş olabilir. İçinde kırmızı vardı, şişemin camının rengi. Altın rengi vardı... ve mavi. Bu, lejyonumu zafere taşıdığım, Enfeil dedikleri dünyadaydı. Oraya gelirken geçtiğimiz dağ geçidinde hava suyla bozulmuştu. Havayı güçlükle soluyabiliyordum. Ve aşağıda, dostlarımın bahsettiği şey vardı: göz alabildiğine su. Yürüyerek aşağı indik. İçine girdim ve içtim. Su acıydı ve hastalanmama neden oldu. Ama ona karşı duyduğum hayranlık asla yok olmadı.”

Scytale kendini, yaşlı Fremen’in duyduğu korkuyla karışık saygıyı paylaşırken buldu.

“O denize daldım,” dedi Farok, zeminin karolarına işlenmiş su yaratıklarına bakarak. “O suya adamlardan biri batıyor... biri çıkıyordu. Hiç gerçekleşmemiş bir geçmişi hatırlayabildiğimi hissettim. Hiç... ama hiçbir şeyi kabul edemeyecek gözlerle çevreme baktım. Suda bir ceset gördüm; toprağını savunurken katletmiş olduğumuz adamlardan biri. Yakında o suyun üstünde yüzen bir kütük vardı, büyük bir ağacın bir parçası. Şu anda bile gözlerimi kapattığımda o kütüğü görebiliyorum. Bir ucu yanıp kararmıştı. Ve o suda bir kumaş parçası vardı; sarı bir paçavradan başka bir şey değildi... yırtık, kirli. Bütün bu şeylere baktım ve onların neden o yere geldiğini anladım. Ben onları göreyim diye.”

Farok yavaşça döndü ve gözlerini Scytale’ın gözlerinin içine dikti. “Evren henüz tamamlanmadı,” dedi.

Geveze ama derin biri, diye düşündü Scytale. Ve şöyle dedi: “Bunun sende bir etki bıraktığını görebiliyorum.”

“Sen bir Tleilaxlısın,” dedi Farok. “Sen birçok deniz görmüşsündür. Ben yalnızca bir tane gördüm ama denizler hakkında senin bilmediğin bir şey biliyorum.”

Scytale kendini garip bir huzursuzluğun pençesinde buldu.

“Kaos Tanrıçası bir denizde doğmuştur,” dedi Farok. “Ben o sudan üstümden sular damlayarak çıktığımda bir Kizara Tafvid yakında duruyordu. Denize girmemişti. Kumda duruyordu... kum ıslaktı... yanında onun korkusunu paylaşan birkaç adamım vardı. Ondan esirgenen bazı şeyleri öğrenmiş olduğumu bilen gözlerle izliyordu beni. Bir deniz canlısı haline gelmiştim ve onu korkutuyordum. Deniz beni Cihat’tan kurtarmıştı ve sanırım o bunu gördü.”

Scytale bu hikayenin bir yerinde müziğin susmuş olduğunu fark etti. Balisetin sessizliğe gömüldüğü anı belirleyememesi onu rahatsız etti.

Farok, sanki anlattığı şeyle ilgiliymişçesine şunları söyledi: “Bütün kapılar korunuyor. İmparator’un kalesine girmenin hiçbir yolu yok.”

“Onun zayıflığı da bu,” dedi Scytale.

Farok boynunu yukarı doğru uzatıp baktı.

“İçeriye girmenin bir yolu var,” diye açıkladı Scytale. “Birçoklarının ki İmparator’un da buna dahil olduğunu umuyoruz, böyle olmadığına inanması bizim lehimize.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve seçmiş olduğu çehrenin garipliğini hissetti. Müzisyenin sessizliği canını sıkmıştı. Bu, Farok’un oğlunun da iletim işlemini bitirdiği anlamına mı geliyordu? Doğal olarak, bu yöntem kullanılmıştı: mesaj müziğin içine sıkıştırılmış ve iletilmişti. Bu, Scytale’ın adrenal korteksine yerleştirilmiş distrans tarafından uygun anda tetiklenmek üzere sinir sistemine kaydedilmişti. Eğer işlem bittiyse, Scytale, bilinmeyen sözcüklerin taşıyıcısı olmuştu. O, verilerle çalkalanan bir tekneydi: Arrakis’teki komplonun her hücresi, her isim, her parola; tüm yaşamsal bilgiler.

Bu bilgilerle, Arrakis’e karşı koyabilirler, bir kum solucanı ele geçirip Muad’Dib’in iradesinden uzak bir yerlerde melanj kültürünü

başlatabilirlerdi. Muad'Dib'i yıkarken tekeli de yıkabilirlerdi. Bu bilgilerle birçok şey yapabilirlerdi.

“Kadın burada,” dedi Farok. “Onu şimdi görmek ister misin?”

“Onu görmüştüm,” dedi Scytale. “Onu dikkatle incelemiştim. Nerede o?”

Farok parmaklarını şaklattı.

Delikanlı rebabını aldı, yayı tellere sürttü. Aletten semuta müziğinin iniltileri yayıldı. Ses tarafından çekilmişçesine, müzisyenin arkasındaki bir kapı aralığından mavi bir cüppe giymiş genç bir kadın çıktı. Tamamen İbad'ın mavisine bürünmüş gözlerinde uyuşturucunun donukluğu vardı. Bir Fremen'di, bahar bağımlısıydı ve şimdi gezegen dışı bir kötü alışkanlığa bağlanmıştı. Bilinci, semutanın derinliklerinde bir yerlerde kaybolmuştu ve müziğin sarhoşluğuna kapılmıştı.

“Otheym'in kızı,” dedi Farok. “Oğlum, kör olmasına rağmen Halk'tan bir kadın kazanma umuduyla ona uyuşturucu verdi. Gördüğün gibi zaferinin bir anlamı yok. Semuta, oğlumun kazanmayı umduğu şeyi alıp götürdü.”

“Babası bilmiyor mu?” diye sordu Scytale.

“Kız bile bilmiyor,” dedi Farok. “Oğlum, buraya yaptığı ziyaretleri kendine açıklayabilmesi için ona gerçek olmayan anılar veriyor. Oğluma aşık olduğunu sanıyor. Ailesi de buna inanıyor. Şaşkınlar çünkü oğlum tam bir erkek değil; ama tabii ki müdahale etmiyorlar.”

Müzik yerini sessizliğe bıraktı.

Genç kadın müzisyenin bir işaretiyle onun yanına oturdu, delikanlının fısıldadıklarını duyabilmek için ona doğru eğildi.

“Kadını ne yapacaksın?” diye sordu Farok.

Scytale hayatı bir kez daha inceledi. “Bu evde başka kim var?” diye sordu.

“Hepimiz buradayız,” dedi Farok. “Kadını ne yapacağını bana söylemedin. Oğlum bunu bilmek istiyor.”

Scytale, sanki yanıt verecekmiş gibi sağ kolunu uzattı. Cüppesinin yeninden fırlayan parıltılı bir iğne, Farok'un boynuna gömüldü. Adam ne haykırdı ne de duruşunu değiştirdi. Bir dakika içinde ölmüş olacaktı ama okun zehiriyle donmuş bir halde kıpırdamadan oturuyordu.

Scytale yavaş yavaş ayağa kalktı ve kör müzisyenin yanına gitti. Ok ona doğru fırladığında, delikanlı genç kadının kulağına hala bir şeyler fısıldıyordu.

Scytale genç kadının kolunu tutup kalkması için hafifçe çekti, kadın ona bakmadan önce görünüşünü değiştirmişti bile. Ayağa kalkan kadın gözlerini ona dikti.

"Ne oluyor, Farok?"

"Oğlum yoruldu, dinlenmesi lazım," dedi Scytale. "Gel. Arka taraftan dışarı çıkalım."

"Ne güzel konuşuyorduk," dedi kadın. "Sanırım onu Tleilax gözleri almaya ikna ettim. Bu onu tekrar bir erkek haline getirecek."

"Bunu kaç kere söylemedim mi?" diye sordu Scytale, kadını arka taraftaki bir odaya doğru çekerken.

Sesinin, yüz hatlarıyla tam bir uyum içinde olduğunu gururla fark etti. Bu, şu anda kesinlikle ölmüş olan yaşlı Fremen'in sesinin tıpatıp aynısıydı.

Scytale iç çekti. Ölümleri acısız oldu dedi kendi kendine; kurbanlar da atıldıkları tehlikeyi kesinlikle biliyordu. Şimdi de, genç kadına bir şans tanınmalıydı.

İmparatorluklar yaratılma dönemlerinde amaçsızlık sorununu yaşamazlar. Kurulduktan sonra amaçlar kaybolur ve onların yerini belirsiz ritueller alır.

- Prenses Irulan'ın yazdığı Muad'Dib'in Sözleri

Alia İmparatorluk Kurulu'nun bu toplantısının kötü bir oturum olacağını anladı. Çatışmanın, güçlendiğini ve enerji topladığını hissetti: Irulan'ın Chani'ye bakmaması, Stilgar'ın sinirli sinirli kağıtları karıştırması; ve Paul'ün, Kizara Korba'ya kaşlarını çatarak yönelttiği bakışlar.

Altın toplantı masasının ucuna oturdu, böylece balkon camlarından dışarıya, öğle sonrasının tozlu ışığına bakabiliyordu.

Paul'e bir şeyler söylemekte olan ve Alia içeri girince sözü kesilen Korba konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Yani, Efendim, artık bir zamanlar olduğu kadar çok tanrı yok." Alia başını arkaya atarak güldü. Bu hareket, abasının siyah kapüşonunun geriye düşmesine neden oldu. Yüzü ortaya çıktı: mavi içinde mavi "bahar gözleri", bronz rengi saçlarının oluşturduğu siperin altında annesinin oval yüzü, küçük bir burun, geniş ve soylu bir ağız.

Korba'nın yanakları neredeyse turuncu cüppesinin rengini aldı. Alia'ya dik dik baktı; kızgın bir cüce, kel ve öfkeli. "Ağabeyiniz hakkında neler söylendiğini biliyor musunuz?" diye sordu Korba.

"Sizin Kizaralar hakkında neler söylendiğini biliyorum," diye karşılık verdi Alia. "Siz rahip değilsiniz, tanrının casuslarısınız."

Destek ararcasına Paul'e bakan Korba şöyle dedi: "Biz Muad'Dib'in buyruğuyla gönderildik ki O, halkının sadakatini bilir ve onlar da O'nun sadakatini bilirler."

"Casuslar," dedi Alia.

Korba incinmiş bir sessizlik içinde dudaklarını büzdü.

Paul kardeşine baktı, neden Korba'yı kışkırttığını merak etmişti. Çok geçmeden, Alia'nın kadınlığa geçtiğini ve gençliğin ilk masumiyet kıvılcımlarıyla çok güzel olduğunu fark etti. O ana kadar bunu fark etmemiş olmasına çok şaşırmıştı. On beş, hatta neredeyse on altı yaşındaydı, batıl inançları olan kitleler için anne olmamış bir Başrahibeydi, bakire rahibe... korku ve saygı duyulacak biriydi... Hançer'in Alia'sı.

“Kardeşinin seviyesiz esprilerinin ne yeri ne zamanı,” dedi Iralan.

Paul onu umursamadan başıyla Korba'yı göstererek konuştu: “Meydan hacılarla dolu. Git ve duayı yönet.”

“Ama onlar *sizi* bekliyor, Efendim,” dedi Korba.

“Türbanını tak,” dedi Paul. “Bu kadar uzaktan asla tanıyamazlar.”

Iralan umursanmamaktan dolayı duyduğu rahatsızlığı gizledi ve Paul'ün emrine uymak üzere ayağa kalkan Korba'yı izledi. Aniden huzursuz oldu; Edric onun yaptıklarını Alia'dan gizleyememiş olabilirdi. *Kız kardeşi ne kadar tanıyoruz acaba?* diye düşündü.

Ellerini kucağında sıkıca kenetlemiş olan Chani, göz ucuyla masanın karşı tarafındaki Stilgar'a, amcasına, Paul'ün Devlet Bakanı'na baktı. *Yaşlı Fremen Naip, çöl siye.indeki yaşamını hiç özlüyor mu acaba?* diye düşündü. Stilgar'ın siyah saçlarının, şakaklarında kırlaşmaya başladığını fark etti; ama gür kaşlarının altındaki gözleri hala çok keskindi. Vahşilere özgü kartal bakışlarına sahipti ve sakalında hala damıtıcı giysi içinde yaşamanın işareti olan su borusunun izi vardı.

Chani'nin bakışından rahatsız olan Stilgar, Kurul Odası'na göz gezdirdi. Gözü, balkon penceresine ve orada durmakta olan Korba'ya takıldı. Kollarını kutsama için iki yana açmıştı; öğle sonrası güneşinin bir oyunu sonucu, arkasındaki pencerede kırmızı bir hale oluşmuştu. Stilgar, Saray Kizarası'nı bir an için yanan bir tekerleğin üzerinde çarmıha gerilmiş gibi gördü. Korba kollarını indirince illüzyon bozuldu; ama Stilgar bunun etkisinden kurtulamamıştı. Düşünceleri, kızgınlık içinde, Kabul Salonu'nda

bekleyen dalkavuk niyazkarlara ve Muad’Dib’in tahtını çevreleyen o iğrenç şaşaaya kaydı.

Stilgar, İmparator’un yanındayken onun bir hatasını bulmayı, yanlışını çıkarmayı umduğunu düşündü. Bunun hürmetsizlik olabileceğini biliyor ama yine de istiyordu.

Korba salona dönerken, uzaktaki kalabalığın mırıltıları içeri doldu. Balkon kapısı, onun arkasından, contalarının içine sıkıca yerleşerek sesi kesti.

Paul bakışlarıyla Kizara’yı izledi. Korba, Paul’ün soluna oturdu, yüzüne karanlık bir ifade yerleşmişti, gözleri fanatizmle çakmak çakmaktı. Bu dinsel güç anından hoşlanmıştı.

“Ruhani varlığa yakarıldı,” dedi.

“Bunun için tanrıya şükret,” dedi Alia.

Korba’nın dudakları bembeyaz oldu.

Paul, neden böyle yaptığını merak ederek kız kardeşini bir kez daha inceledi. Masumiyeti bir dalavereyi gizliyor, dedi kendi kendine. Alia da onunla aynı Bene Gesserit çiftleştirme programının sonucuydu. Kuisatz haderahı yaratan genler, onun içinde ne üretmişti? Her zaman o gizemli fark vardı: annesi ham melanj zehirini içip sağ kurtulduğu sırada, o, rahimde bir embriyondu. Anne ve doğmamış kızı eşzamanlı olarak Başrahibe olmuşlardı. Ama eşzamanlılık özdeşliği getirmemişti.

Alia, bu tecrübeyle ilgili olarak, dehşet verici bir anda bilinçinin uyandığını; hafızasının, annesi tarafından özümsenen sayısız başka yaşamı emdiğini söylemişti.

“Annem ve tüm diğerleri haline gelmiştim,” demişti. “Şekillenmemiştim ve doğmamıştım; ama o anda, orada yaşlı bir kadın haline gelmiştim.”

Paul’ün kendisi hakkında düşündüğünü algılayan Alia, ona gülümsedi. Paul’ün ifadesi yumuşadı. *Korba’ya alaycı olmadan nasıl tepki*

gösterilebilir ki? diye sordu kendi kendine. *Rahibe dönüşmüş bir Ölüm Komandosu'ndan daha gülünç ne olabilir?*

Stilgar hafifçe vurarak kağıtlarını gösterdi. “Hükümdarımın izniyle,” dedi, “acil ve önemli meseleler var.”

“Tupile Anlaşması mı?” diye sordu Paul.

“Lonca Tupile Antantı'nın yerini tam olarak bilmeden anlaşmayı imzalamamız gerektiği konusunda ısrar ediyor,” dedi Stilgar. “Landsraad delegelerinden destek alıyorlar.”

“Hangi zorlayıcı güçleri kullandın?” diye sordu Irulan.

“İmparator'umun bu girişim için tasarladığı zorlayıcı güçleri,” dedi Stilgar. Yanıtının katı resmiyeti, Prenses Zevce'yi hiç onaylamadığını gösteriyordu.

“Efendim ve kocam,” dedi Paul'e dönen Irulan, onu, kendisinin varlığını tanımaya zorlayarak.

Chani'nin önünde ünvan farkını vurgulamak bir zayıflık diye düşündü Paul. Böyle anlarda Stilgar'ın Irulan'a duyduğu nefreti paylaşıyordu; ama kadının içinde bulunduğu durumu bilmek duygularını hafifletiyordu. Irulan bir Bene Gesserit piyonundan başka neydi ki?

“Evet?” dedi Paul.

Irulan gözlerini ona dikti. “Melanjlarını kısarsanız...”

Chani hayır dercesine başını salladı.

“İhtiyatlı bir şekilde ilerliyoruz,” dedi Paul. “Tupile, yenilgiye uğrayan Büyük Evler için bir sığınak yeri olarak kalacak. O, tüm tebaamız için son çareyi, son güvenlik yerini sembolize ediyor. Sığınağı gözler önüne sermek, onu savunmasız hale getirir.”

“İnsanları saklayabiliyorlarsa, başka şeyleri de saklayabilirler,” diye gürledi Stilgar. “Belki de bir orduyu; ya da melanj kültürünü başlatacak...”

“İnsanları bir köşeye sıkıştırmazsın,” dedi Alia, “tabii eğer barış içinde yaşamalarını istiyorsan.” Önceden sezmiş olduğu bir çekişmenin içine çekildiğini pişmanlık içinde anladı.

“Demek ki on yılı bir hiç uğruna pazarlık ederek geçirdik,” dedi Irulan.

“Ağabeyimin yaptıklarının hiçbiri bir hiç uğruna değildir,” dedi Alia.

Irulan eline aldığı bir kalemi eklemleri beyazlaşıncaya kadar sıktı. Paul, kadının, duygularını Bene Gesserit yöntemiyle kontrol ettiğini gördü: insanın içine işleyen o içe dönük bakış, derin derin soluma. Duayı okuduğunu neredeyse duyabiliyordu. Az sonra Irulan şöyle dedi: “Ne kazandık?”

“Lonca’yı zor durumda bıraktık,” dedi Chani.

“Düşmanlarımızla açık bir hesaplaşmaya girmeyi önlemek istiyoruz,” dedi Alia. “Onları öldürmek için özel bir istek duymuyoruz. Atreides sancağının altında yeterince katliam yapılıyor zaten.”

Bunu o da hissediyor, diye düşündü Paul. Ne garip; durgunluğun ve vahşi hareketin sarhoşluğu içindeki bu kavgacı ve putperest evren için, ikisi birden nasıl da zorlayıcı bir sorumluluk duygusu hissediyorlardı. *Onları kendilerinden korumaya mecbur muyuz?* diye düşündü. *Her an hiçlikle oynuyorlar... boş yaşamlar, boş sözler. Benden çok şey bekliyorlar.* Boğazı sıkışıyormuş ve gırtlağına bir şey düğümleniyormuş gibi oldu. Kaç an kaybedecekti? Ne oğullar... Ne rüyalar... Bu, görüntülerin gösterdiği bedele değer miydi? Uzak bir gelecekte yaşayanlara kim soracaktı, kim onlara diyecekti ki: “Muad’Dib olmasaydı, siz burada olamazdınız.”

“Onlara melanjlarını vermemek hiçbir şeyi çözmez,” dedi Chani. “Vermezsek, Lonca kaptanları zaman-mekanı görme yeteneklerini yitirirler. Sizin Bene Gesserit Rahibeleri doğru algılarını yitirirler. Bazı insanlar eceli gelmeden ölür. İletişim çöker. Kim suçlanabilir?”

“İşin bu noktaya gelmesine izin vermezler,” dedi Irulan.

“Vermezler mi?” diye sordu Chani. “Neden vermesinler? Kim Loncayı suçlayabilir ki? Aciz kalacaklar, herkes bunu görecek. “

“Anlaşmayı olduğu gibi imzalayacağız,” dedi Paul.

“Efendim,” dedi Stilgar, ellerine bakarak, “kafamıza takılan bir soru var.”

“Evet?” Paul tüm dikkatini yaşlı Fremen’e verdi.

“Bazı... güçleriniz var,” dedi Stilgar. “Lonca’ya rağmen Antant’ın yerini belirleyemez misiniz?”

Güçler! diye düşündü Paul. Stilgar bir şunu söyleyemiyordu: *“Siz kahinsiniz. Geleceğin içinde Tupile'a varan bir yol bulamaz mısınız?”*

Paul masanın altın yüzeyine baktı. Hep aynı sorun: ifade edilemeyenin sınırlarını nasıl ifade edebilirdi ki? Parçalanmalardan, tüm güçlerin doğal kaderinden mi bahsetmeliydi? Baharın önsezi dönüşümünü hiç yaşamamış biri, ne belirli bir zaman-mekan, ne kişisel bir imge vektörü, ne de duyu organlarıyla algılanabilecek bir şey içermeyen bir bilinci kafasında nasıl canlandırabilirdi?

Alia’ya baktı, kızın dikkatinin Irulan’in üstünde olduğunu fark etti. Paul’ün hareketini hisseden Alia, göz ucuyla ona baktı ve başıyla Irulan’ı gösterdi. Ahh, tabii: verdikleri her yanıt, Irulan’ın Bene Gesserit’e yolladığı özel raporlarda yerini alacaktı. Kuisatz haderahlarına bir yanıt aramaktan asla vazgeçmemişlerdi.

Ama Stilgar öyle ya da böyle bir yanıtı hak ediyordu. Tabii Irulan da.

“Uzman olmayanlar, önseziyi, sanki bir *Doğa Kanunu'na* uyan bir şeymiş gibi düşünmeye çalışırlar,” dedi Paul. Ellerini, önünde, parmak uçları yukarı gelecek şekilde birleştirdi. “Ama bu, bize seslenenin cennet olduğunu; geleceği okuyabilmenin, insanın varlığıyla uyumlu bir eylem olduğunu söylemek kadar doğru olacaktır. Başka bir deyişle, önsezi, şimdinin dalgası içindeki doğal bir sonuçtur. Yani, doğanın kılığına bürünür. Ama bu tür güçler, amaçları ve hedefleri önceden ortaya koyan bir tavırla kullanılamazlar. Dalgaya kapılmış bir parçacık nereye gitmekte olduğunu

söyleyebilir mi? Kehanette sebep sonuç ilişkisi yoktur. Sebepler, yayılımlar ve kavşaklarda ortaya çıkar; kavşaklarda, yani akıntıların buluştuğu yerlerde. Önseziyi kabul edersen, varlığını akla aykırı kavramlarla doldurursun. Bu yüzden akli bilincin bunları reddeder. Bunu reddedince, akıl, sürecin bir parçası haline gelir ve zapt edilir."

"Yani yapamaz mısın?" diye sordu Stilgar.

"Tupile'ı önseziyle ararsam," dedi Paul, doğrudan Irulan'a hitap ederek, "bu, Tupile'ı gizleyebilir."

"Kaos!" diye karşı çıktı Irulan. "Bunun hiç... hiç... tutarlılığı yok."

"Hiçbir Doğa Kanunu'na uymadığını söyledim," dedi Paul.

"Yani güçlerinle görebildiklerin ya da yapabildiklerin sınırlı mı?" diye sordu Irulan.

Paul yanıt vermeye fırsat bulamadan Alia şöyle dedi: "Irulancığım, önsezinin sınırları yoktur. Tutarlı değil, ha? Tutarlılık evrenin elzem bir yönü değildir."

"Ama dedi ki..."

"Ağabeyim sınırları olmayan bir şeyin sınırları hakkında sana nasıl açık bir bilgi verebilir? Bunun sınırları akla sığmaz."

Bu, Alia'nın yapmayacağı kadar bayağı bir şeydi, diye düşündü Paul. Bu, oldukça titiz bir bilince sahip ve hassas sınırlardan türemiş değerlere böylesine bağlı biri olan Irulan'ı telaşlandıracaktı. Paul'ün bakışları Korba'ya kaydı, dinsel hayaller alemine dalmış oturan, *konuşulanları ruhuyla dinleyen* Korba'ya. Kizara bu konuşmadan nasıl yararlanacaktı acaba? Daha fazla dinsel gizem için mi kullanacaktı? Huşu uyandırmak için mi? Hiç şüphesiz öyle.

"O halde anlaşmayı bu haliyle imzalayacaksınız, öyle mi?" diye sordu Stilgar.

Paul gülümsedi. Stilgar'in bu yargısıyla kehanet mevzusu kapanmıştı. Stilgar'ın hedefi yalnızca zaferdi, doğruyu keşfetmek değil. Barış, adalet ve sağlam bir akçe: Stilgar'ın evreni bunların üzerine kuruluydu. Gözle görülür ve gerçek bir şey istiyordu: bir anlaşmaya atılmış bir imza.

"İmzalayacağım," dedi Paul.

Stilgar yeni bir klasör çıkardı. "Ix Bölgesi'ndeki sahra komutanlarımızdan gelen son haberlerde, bir anayasa isteğiyle çalkantı oluştuğundan bahsediliyor." Yaşlı Fremen, omuz silken Chani'ye göz ucuyla baktı.

Gözlerini kapayıp ellerini anımsatıcı kayıt için alnına koymuş duran Irulan, gözlerini açtı ve dikkatle Paul'ü inceledi.

"Ix Konfederasyonu kabul etmeyi öneriyor," dedi Stilgar, "ama delegeleri İmparatorluk Vergisi'nin miktarında..."

"İmparatorluk irademe yasal bir sınırlama getirmek istiyorlar," dedi Paul. "Beni kim yönetecek, Landsraad mı CHOAM mı?"

Stilgar klasörden *biladüzen* bir kağıda yazılmış bir not çıkardı. "Bu notu, ajanlarımızdan biri, CHOAM azınlığının yönetim kurulu toplantısından gönderdi." Şifreli yazıyı duygusuz bir sesle okudu: "Saltanatın güç tekeli oluşturma girişimi durdurulmalıdır. Atreides hakkındaki gerçeği, Landsraad yasalarının, dinsel yaptırımların ve bürokratik verimliliğin üçlü hilesinin arkasında ne numaralar çevirdiğini söylemeliyiz." Notu tekrar klasörün içine itti.

"Bir anayasa," diye mırıldandı Chani.

Paul ona şöyle bir bakıp tekrar Stilgar'a döndü. *Böylece Cihat gücünü kaybedecek,* diye düşündü Paul, *ama bu beni kurtaracak kadar çabuk gerçekleşmeyecek.* Bu düşünce duygusal gerilimler yarattı. Olacak Cihat'la ilgili içine doğmuş olan ilk görüntüleri, duyduğu dehşeti ve tiksintiyi hatırladı. Şimdi tabii ki daha büyük dehşet görüntülerini biliyordu. Gerçek şiddetle birlikte yaşamıştı. Mistik güçle dolup dinsel savaşta önlerine çıkan her şeyi silip süpüren Fremenlerini görmüştü. Cihat yeni bir perspektif kazanmıştı. Sonluydu elbette, sonsuzlukla karşılaştırıldığında kısa süren bir

spazmdı; ama ötede, geçmişteki her şeyi gölgede bırakan korkular yatıyordu.

Hepsi benim adıma, diye düşündü Paul.

“Belki onlara *şekilsel* bir anayasa verilebilir,” diye öneride bulundu Chani. “Gerçek olmak zorunda değil.”

“Devlet yönetiminin araçlarından biri de *düzenbazlıktır,*” diye onayladı Irulan.

“Umutlarını bir anayasaya bağlayanların her zaman keşfedecekleri gibi gücün sınırları vardır,” dedi Paul.

Korba hayaller aleminden sıyrılıp doğruldu. “Efendim?”

“Evet?” Ve Paul şöyle düşündü: *İşte! İşte hayali bir Hukuk idaresine karşı gizli bir sempati besleyebilecek birisi.*

“İşe dinsel bir anayasayla başlayabiliriz,” dedi Korba, “inananlar için...”

“Hayır,” dedi Paul sertçe. “Bunu bir kararname haline getireceğiz. Kaydediyor musun, Irulan?”

“Evet, Efendim,” dedi Irulan, Paul’ün ona yüklediği hizmetçi rolüne duyduğu nefreti yansıtan buz gibi bir sesle.

“Anayasa en büyük zorbalık haline gelir,” dedi Paul. “Bunaltıcı olacak kadar organize bir güçtür. Anayasa, harekete geçmiş sosyal güçtür ve onun vicdanı yoktur. Tüm onuru ve bireyselliği ortadan kaldırarak en üsttekileri ve en alttakileri ezebilir. Kararsız bir denge noktası vardır ve sınırı yoktur. Halbuki benim sınırlarım var. Halkım için kesin bir koruma sağlamak istediğimden bir anayasa çıkarmayı yasaklıyorum. Kararname, şu tarih, vesaire vesaire.”

“Ix’lilerin vergi meselesi ne olacak, Efendim?” diye sordu Stilgar.

Paul dikkatini, arpacı kumrusu gibi düşünen Korba’nın yüzündeki bakıştan zorla alarak şöyle dedi: “Bir önerin mi var, Stil?”

“Vergileri kontrol etmeliyiz, Efendimiz.”

“Tupile Anlaşması’nı imzalamama karşılık Lonca’ya ödeteceğimiz bedel,” dedi Paul, “Ix Konfederasyonu’nun vergimizi kabul etmesi olacak. Konfederasyon, Lonca nakliyatı olmadan ticaret yapamaz. Ödeyeceklerdir.”

“Çok iyi, Efendimiz.” Stilgar başka bir klasör çıkarıp hafifçe öksürdü. “Kizaraların Salusa Secundus’la ilgili raporu. Irulan’ın babası lejyonlarına iniş manevraları yaptırıyormuş.”

Irulan sol avucunun içinde ilgilenecek bir şeyler buldu. Boynunda bir damar seğirdi.

“Irulan,” diye sordu Paul, “babanın lejyonunun oyuncaktan başka bir şey olmadığı konusunda ısrarlı mısın?”

“Tek bir lejyonla ne yapabilir ki?” diye sordu Irulan. Kısık gözlerinin arasından ona baktı.

“Kendisini öldürtebilir,” dedi Chani.

Paul başıyla onayladı. “Ve ben suçlanırım.”

“Cihat’taki komutanlar arasında,” dedi Alia, “bunu öğrenirse saldırıya geçecek birkaç kişi tanıyorum.”

“Ama bu sadece onun emniyet birliği!” diye karşı çıktı Irulan.

“O halde iniş manevrası yapmalarına gerek yok,” dedi Paul. “Babana göndereceğin ilk küçük notun, kendisinin hassas durumu hakkındaki görüşlerimi belirten açık ve dolaysız ifadeler içermesini öneririm.”

Irulan bakışlarını yere indirdi. “Baş üstüne, Efendim. Umarım bu şekilde sona erer. Yoksa babamdan iyi bir şehit olur.”

“Hımmmm,” dedi Paul. “Ben emretmediğim sürece, kız kardeşim bahsettiği komutanlara mesaj yollamayacaktır.”

“Babama yönelik bir saldırı, görünürdeki askeri tehlikelerden başka tehlikeler de içeriyor,” dedi Irulan. “Halk onun devrine belirgin bir nostaljiyle bakmaya başlıyor.”

“Bir gün fazla ileri gideceksin,” dedi Chani, ölümcül bir ciddiyet taşıyan Fremen sesiyle.

“Yeter!” diye emretti Paul.

Irulan’ın, halkın nostaljisiyle ilgili açıklamasını değerlendirdi... ah, tabii! Bu gerçeklik payı taşıyordu. Irulan, değerini bir kez daha kanıtlamıştı.

“Bene Gesserit, resmi bir talepte bulundu,” dedi Stilgar, başka bir klasörü göstererek. “Soyunuzun devamı konusunda size danışmak istiyorlar.”

Chani, sanki içinde öldürücü bir alet varmış gibi yan gözle klasöre baktı.

“Rahibeler Birliği’ne her zamanki mazeretleri bildir,” dedi Paul.

“Mecbur muyuz?” diye sordu Irulan.

“Belki de... bunu tartışmanın zamanı geldi,” dedi Chani.

Paul başını şiddetle iki yana salladı. Bunun, ödeyip ödememek konusunda henüz karar vermemiş olduğu bedelin bir parçası olduğunu bilemezlerdi.

Ama Chani’yi durdurmak mümkün değildi. “Doğduğum yer olan Tabr Siyeçi’nin dua duvarına gittim,” dedi. “Doktorların dediklerini yaptım. Çölde diz çöktüm ve düşüncelerimi Şeyh-hulud’un yaşadığı derinliklere gönderdim. Yine de,” omuz silkti, “hiçbir işe yaramadı.”

Bilim ve batıl inançlar, hepsi onu hayal kırıklığına uğrattı, diye düşündü Paul. *Acaba, Atreides Evi’ne bir varis doğurmanın neye yol açacağını söylemeyerek, ben de mi onu hayal kırıklığına uğrattım?* Kafasını kaldırıp bakınca, Alia’nın gözlerinde acıma dolu bir ifade gördü. Kız kardeşinin Chani’ye acıyor olması fikri onu rahatsız etti. Acaba o da mı dehşet saçan geleceği görmüştü?

Irulan, Bene Gesserit ses güçlerini kullanarak, yılışık bir ikna edicilikle, “Efendim bir varisi olmazsa imparatorluğunun karşılaşacağı tehlikeleri biliyor olmalı,” dedi. “Doğal olarak bu tür şeyleri tartışmak zordur ama bunlar ortaya dökülmeli. Bir İmparator yalnızca bir erkek değildir. Sureti, imparatorluğa önderlik eder. Bir varis bırakmadan ölecek olursa iç savaş çıkar. Halkını seven siz, onları böyle bırakabilir misiniz?”

Paul masadan uzaklaştı, balkon pencerelerine doğru yürüdü. Bir rüzgar, şehir ateşlerinin dumanını çökertiyordu. Gökyüzünün büründüğü iç karartıcı gümüş mavisi renk, akşamları Kalkan Duvarı’ndan gelen toz yağışıyla yumuşamıştı. Kuzey topraklarını coriolis rüzgarından koruyan güneydeki dik yamaçlara doğru baktı ve kendi zihinsel huzurunun neden böyle bir kalkan bulamadığını düşündü.

Paul’ün öfkelenmek üzere olduğunu fark eden Kurul, arkasında sessizce oturarak bekledi.

Paul, zamanın, üstüne üstüne geldiğini algıladı. Kendini, yeni bir geleceği şekillendirebileceği, birçok dengenin oluşturduğu bir sükunete girmeye zorladı.

Bırak git... bırak git... bırak git, diye düşündü. Chani’yi alsa, onu kapıp kaçsa ve Tupile’a sığınsa ne olurdu? Adı yine de arkasında kalırdı. Cihat, çevresinde dönebileceği yeni ve daha korkunç merkezler bulurdu. Bunun için de o suçlanırdı. Yeni bir şeye uzanmasının, en değer verdiği şeyin düşmesine neden olabileceğini, çıkaracağı en ufak sesin bile evreni paramparça edip en ufak bir parçasını bile yakalayamayacağı kadar uzaklara sürükleyeceğini düşünerek ani bir korku hissetti.

Aşağıdaki meydan, haccın yeşil beyaz renkleri içindeki hacı kafilesinin yeri haline gelmişti. Arrakisli bir rehberin arkasından omurgasız bir yılan gibi ilerliyorlardı. Bunlar, Paul’e, kabul salonunun şimdiden niyazkarlarla dolmuş olduğunu hatırlattı. Hacılar! Evsiz barksız yaşamaları, İmparatorluk’u için iğrenç bir gelir kaynağı haline gelmişti. Hac, uzay yollarını din berduşlarıyla dolduruyordu. Geliyor, geliyor, geliyorlardı.

Bunu nasıl başlattım? diye sordu kendi kendine.

Tabii ki kendi kendine başlamıştı. Yüzyıllardır bu kısa süreli spazmı başarmak için emek veren genlerde vardı bu.

Bu en derin dinsel içgüdünün yönlendirdiği insanlar, yeniden hayat bulmak için geliyorlardı. Hac burada son buluyordu: "Arrakis, yeniden doğuşun mekanı, ölünecek mekan."

Kötü niyetli yaşlı Fremen, hacıları, suları için istediğini söylemişti.

Hacıların aslında aradıkları şey nedir acaba? diye düşündü Paul. Kutsal bir yere geldiklerini söylüyorlardı. Ama evrende bir Cennet-kaynak, ruhlar için bir Tupile olmadığını bilmeliydiler. Arrakis'i, tüm gizemlerin açıklandığı bilinmeyenler mekanı olarak adlandırıyorlardı. Bu, onların evreniyle bir sonraki evren arasında bir bağlantıydı. Ve ürkütücü olan şuydu ki giderken tatmin olmuş görünüyorlardı.

Burada ne buluyorlar? diye sordu Paul kendi kendine.

Çoğu zaman dinsel bir sarhoşluk içinde, çığlıklar atarak, caddeleri garip kuşhanelere benzetiyorlardı. Gerçekten de Fremenler onlara 'göçmen kuşlar' diyorlardı. Ve burada ölen birkaçı da 'kanatlı ruhlar'dı.

İç geçiren Paul, lejyonlarının zapt ettiği her gezegenin nasıl yeni hacı kaynakları yarattığını düşündü. 'Muad'Dib'in sağladığı huzur' için şükranlarını sunmak üzere geliyorlardı.

Her yerde huzur var, diye düşündü Paul. *Her yerde... Muad'Dib'in kalbi hariç.*

Kendine ait bir parçanın, sonsuz kırağı karanlığına gömülmüş olduğunu hissetti. Onun geleceği görme gücü, tüm insanlığın kafasındaki evren imgesini değiştirmişti. Paul, güvenli kozmosu sarsmıştı ve güvenliğin yerini onun Cihat'ı almıştı. İnsan evreniyle fazlasıyla mücadele etmiş, onun hakkında fazlasıyla düşünmüş ve kehanette bulunmuştu; ama bu evrenin hala ondan bir şeyler gizlediğinden emindi.

Bir çölden, su dolu bir cennete dönüştürülmesini emrettiği, ayaklarının altındaki bu gezegen canlıydı. Herhangi bir insan kadar dinamik bir nabzı

vardı. Onunla mücadele ediyor, karşı koyuyor ve emirlerinden kaçıp kurtuluyordu...

Bir el Paul'ün elini tuttu. Chani'nin, başını kaldırmış, gözlerinde kaygıyla ona bakmakta olduğunu gördü. Bu gözler onu içti ve Chani fısıldadı: "Lütfen, aşkım, ruh-benliğinle savaşma." Kadının elinden yukarı doğru yayılan bir duygu seli, onu bulutların üstüne çıkardı.

"Sihaya," diye fısıldadı.

"Yakında çöle gitmeliyiz," dedi Chani alçak bir sesle.

Kadının elini sıkıp bıraktı, masaya dönüp ayakta durdu.

Chani yerine oturdu.

Ağzı bir çizgi halini almış olan Irulan, gözlerini Stilgar'ın önündeki kağıtlara dikti.

"Irulan, İmparatorluk varisinin annesi olarak kendisini öneriyor," dedi Paul. Chani'ye şöyle bir baktı, gözlerini kendisinden kaçıran Irulan'a döndü. "Bana karşı hiç sevgi duymadığını hepimiz biliyoruz."

Irulan iyice sessizleşmişti.

"Politik nedenleri biliyorum," dedi Paul. "Beni ilgilendiren insani nedenler. Eğer Prenses Zevce, Bene Gesserit'in emri altında olmasaydı, eğer bunu kişisel güç arzuları için istiyor olmasaydı, sanırım tepkim daha farklı olurdu. Ancak hal böyleyken, bu öneriyi reddediyorum."

Iralan kesik kesik, derin bir nefes aldı.

Paul yerine otururken, onu hiç bu kadar kontrolsüz görmediğini düşündü. Ona doğra eğilerek konuştu: "Iralan, gerçekten üzgünüm."

Iralan çenesini kaldırdı, gözlerinde hiddetten ibaret bir bakış vardı. "Senin merhametini istemiyorum!" diye tısladı. Ve Stilgar'a döndü: "Acil ve önemli olan başka bir şey var mı?"

Stilgar bakışlarını Paul'den ayırmaksızın konuştu: "Bir mesele daha var, Efendim. Lonca, Arrakis'te resmi bir elçilik açmayı öneriyor yine."

"Uzayın derinliklerinde kurulanlardan mı?" diye sordu Korba; sesi fanatik bir tiksintiyle doluydu.

"Sanırım," dedi Stilgar.

"Son derece dikkat edilmesi gereken bir mesele., Efendim," diye uyardı Korba. "Naipler Kurulu bundan hoşlanmayacaktır, Arrakis'te gerçek bir Lonca üyesi. Onlar değdikleri her karış toprağı kirletir."

"Onlar tanklarda yaşar ve toprağa değmezler," dedi Paul, duyduğu rahatsızlığı sesine yansıtarak.

"Naipler bu işe kendileri el atabilirler, Efendim," dedi Korba.

Paul ona dik dik baktı.

"Onlar önünde sonunda Fremen, Efendim," diye ısrar etti Korba. "Lonca'nın, bize zulmedenleri nasıl buraya getirdiğini gayet iyi hatırlıyoruz. Sırlarımızı düşmanlarımızdan saklamak için bize şantaj yapıp bahar fidyesi almalarını unutmadık. Bizi tükettiler, son..."

"Yeter!" dedi Paul sertçe. "*Ben* unuttum mu sanıyorsun?" Korba, sözlerinin ne anlama geldiğine o anda uyanmış gibi anlaşılmaz bir şekilde kekeledi, sonra şunları söyledi: "Efendim, beni bağışlayın. Siz Fremen değilsiniz demek istemedim. Ben..."

"Bir Dümenci yollayacaklar," dedi Paul. "Bir Dümenci'nin, tehlike görüyorsa buraya gelmesi mümkün değil."

Aniden korkuya kapılarak ağzı kuruyan Irulan şöyle dedi: "Bir Dümenci'nin buraya geldiğini mi... *gördünüz?"*

"Tabii ki bir Dümenci *görmedim*," dedi Paul onun sesini taklit ederek. "Ama onlardan birinin nerede olduğunu ve nereye gittiğini görebiliyorum. Varsın bize bir Dümenci yollasınlar. Belki böyle birinden yararlanabilirim."

“Emredersiniz,” dedi Stilgar.

Gülümsemesini eliyle gizleyen Irulan şöyle düşündü: *Demek doğru. İmparator’umuz bir Dümenci 'yi göremiyor. Karşılıklı olarak körler. Komplo gizlendi.*

“İşte yine perde açılıyor. ”

- İmparator Paul Muad’Dib (Aslan Taht’a çıkarken)

Büyük kabul salonunu gören gözetleme penceresinden aşağıya bakan Alia, Lonca maiyetinin gelişini izliyordu.

Aydınlatma pencerelerinden giren parlak gümüş rengi öğlen ışığı, yeşil, mavi ve fildişi renginde karolardan yapılmış; içinde su bitkileri bulunan durgun bir akarsu havası verilmiş ve kuş ya da hayvan etkisi yaratmak için oraya buraya egzotik renkler serpiştirilmiş zemine yayılıyordu.

Lonca üyeleri karoların oluşturduğu desenin üzerinde; balta girmemiş, yabancı bir ormanda avını izleyen avcılar gibi ilerliyorlardı. Gri, siyah ve turuncu cüppeleriyle hareketli bir desen oluşturuyorlardı: hepsi, Dümenci-Elçi’nin turuncu gaz içinde yüzdüğü şeffaf tankın çevresinde aldatıcı bir şekilde rastgele dizilmişti. Tank, taşıyıcı alanının üstünde kayıyor, gri cüppeli iki görevli tarafından, rıhtımına yanaştırılan dikdörtgen bir gemi gibi çekiliyordu.

Alia’nın tam altında, Paul, yükseltilmiş platformun üzerindeki Aslan Taht’ta oturuyordu. Üzerinde balık ve yumruk amblemleri olan, yeni resmi tacı takmıştı. Vücudunu, mücevherlerle süslü, altın rengi hükümdar kaftanı sarıyordu. Bir kişisel kalkanın titreşimi onu çevreliyordu. Muhafızların oluşturduğu iki kanat, platformun yanında ve basamaklarda yelpaze gibi açılıyordu. Paul’ün sağ elinin iki adım altında, kuşağı sarı urgandan beyaz bir cüppe giymiş Stilgar duruyordu.

Kardeşlere özgü duygudaşlık, Alia’ya, onun duyduğu sıkıntının Paul’ün de içini sardığını söylüyordu; ancak başka birisinin bunu saptayabileceğini sanmıyordu. Paul’ün dikkati, kör gibi sabitlenmiş metal gözleri ne sağa ne de sola bakmayan, turuncu cüppeli bir görevliye takılı kalmıştı. Bu görevli, askeri bir koruma gibi, Elçi’nin kumpanyasının sağ ön köşesinde

yürüyordu. Kıvırcık siyah saçlarının altındaki oldukça basık yüzü, turuncu cüppesinin altından görülebilen vücudu gibi, her hareketi de, ben tanıdığınız birisiyim diye bağırıyordu.

Bu Duncan Idaho’ydu.

Duncan Idaho olamazdı ama oydu.

Annesinin baharı dönüştürdüğü anda onun rahminde emdiği tutsak hafızalar, rihani şifre çözüm tekniğiyle tüm kamuflajı yırtarak bu adamı Alia’ya tanıttı. Paul’ün, onu, sayısız kişisel tecrübeler, minnettarlıklar ve gençlik anıları arasından gördüğünü biliyordu.

Bu Duncan’dı.

Alia ürperdi. Tek bir yanıt olabilirdi: bu bir Tleilax gûlasıydı, orjinalinin ölü bedeninden yeniden şekillendirilmiş bir varlık. Orijinali, Paul’ü kurtarırken ölmüştü. Bu ancak aksolotl tanklarının bir ürünü olabilirdi.

Gûla, kılıç ustalarına özgü tetiktelikle yaylanarak yürüyordu. Elçinin tankı platformun basamaklarının on adım uzağındaki engele doğru kayarken gûla durdu.

Alia bir türlü kurtulamadığı Bene Gesserit yöntemiyle ağabeyinin huzursuzluğunu okudu. Paul, geçmişinden çıkıp gelen o surete artık bakmıyordu. Bakmıyordu ama tüm varlığı ona takılıp kalmıştı. Lonca Elçisi’ni başıyla selamlarken, deşisel kalkanın titreşimi onu çevreliyordu. Muhafızların oluşturduğu iki kanat, platformun yanında ve basamaklarda yelpaze gibi açılıyordu. Paul’ün sağ elinin iki adım altında, kuşağı sarı urgandan beyaz bir cüppe giymiş Stilgar duruyordu.

Dümenci turuncu gazının içinde sefa düşkünü bir tavırla geriye doğru kaykıldı, Paul’ün bakışlarına karşılık vermeden önce ağzına bir melanj hapı attı. Lonca üyesine ait tankın bir köşesinin etrafında dönen küçücük dönüştürücü, önce bir öksürük sesi, sonra da çatlak, kayıtsız bir ses türetti: “İmparator’umun önünde eğilir ve kendisine itimatnamemle birlikte küçük bir hediye sunmama izin vermesini dilerim.”

Bir yaver yukarıya, Stilgar’a bir tomar uzattı; Stilgarbunu kaşlarını çatarak inceledi ve Paul’e bakarak başıyla onayladı. Hem Stilgar hem de Paul, platformun altında sabırla duran gûlaya doğru döndüler.

“Aslında İmparator’um hediyenin ne olduğunu anladı,” dedi Edric.

“İtimatnameni kabul etmekten mutluluk duyarız,” dedi Paul. “Hediyeyi açıkla.”

Edric tankın içinde dönüp dikkatini gûlaya yöneltti. “Bu adamın adı Nefr,” dedi, ismi harf harf söyleyerek. “Araştırmacılarımıza göre çok ilginç bir geçmişi var. Arrakis’te öldürülmüş... başından aldığı ağır yara, aylarca süren bir yeniden geliştirme gerektirmiş. Vücudu, bir kılıç ustasına, Ginaz Okulu’nun bir ustasına ait olduğu söylenerek Bene Tleilax’a satılmış. Bunun, hanenizin güvenilir hizmetkarı Duncan Idaho olması gerektiği dikkatimizi çekti. Onu, bir İmparator’a yaraşır bir hediye olarak satın aldık.” Edric Paul’e baktı. “Bu Idaho değil mi, Efendimiz?”

Paul’ün sesi ölçülü ve ihtiyatlıydı. “Idaho’nun çehresine sahip.”

Acaba Paul benim görmediğim bir şeyi mi görüyor? diye düşündü Alia. *Hayır! Bu Duncan!*

Neft denen adam, kayıtsız bir hava içinde, metal gözleri dümdüz karşıya sabitlenmiş, vücudu gevşek bir halde duruyordu. Tartışma konusunun kendisi olduğunu bildiğini hiçbir şekilde açık etmiyordu.

“Bildiğimiz kadarıyla, bu Idaho,” dedi Edric.

“Artık adı Nefr,” dedi Paul, “ilginç bir isim.”

“Tleilaxlıların, isimleri nasıl ve niçin verdiğini kimse bilemez, Efendimiz” dedi Edric. “Ama isimler değiştirilebilir. Tleilax isminin pek önemi yoktur.”

Bu bir Tleilcoc mahluku, diye düşündü Paul. *İşte problem bu.* Bene Tleilax doğanın yarattıklarına pek bağlı kalmaz. İyi ve kötü, onların felsefesinde garip anlamlar taşır. Idaho’nun bedenine, tasarımdan ya da kapristen kaynaklanan neler katmışlardır kim bilir?

Stilgar’a şöyle bir bakan Paul, Fremen’in batıl inançlarından kaynaklanan korkusunu fark etti. Bu, bütün Fremen muhafızlar arasında yankılanan bir duyguydu. Stilgar’ın zihni, Lonca üyelerinin, Tleilaxlıların ve gûlaların iğrenç huylarını değerlendiriyor olmalıydı.

Paul gûlaya dönerek şöyle dedi: “Nefr, tek adın bu mu?”

GûIanın esmer yüz hatlarına dingin bir gülümseme yayıldı. Metal gözler yukarı doğru kalkıp Paul’e odaklandılar ama mekanik bakışlarını sürdürdüler. “Bana böyle denir, Efendim: Nefr.”

Karanlık gözetleme deliğinin içindeki Alia titredi. Bu, Idaho’nun sesiydi; sesin kalitesi öyle kusursuzdu ki bunun kaydını hücrelerinde algıladı.

“Haşmetli Efendim,” diye ekledi gûla, “Efendimin sesini duymanın bana haz verdiğini söylemeliyim. Bu, Bene Tleilaxlıların söylediğine göre... bu sesi daha önce duymuş olduğuma dair bir işaret.”

“Ama bunu kesin olarak bilmiyorsun,” dedi Paul. “Geçmişim hakkındaki hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorum, Efendim. Önceki yaşamıma ait hiçbir anıya sahip olamayacağım açıklandı bana. Geçmişten kalan tek şey, genlerin oluşturduğu şablon. Ancak, bir zamanlar tanıdık olan şeylerin oturabileceği boşluklar var. Sesler, yerler, yiyecekler, yüzler, tınılar, hareketler... elimde bir kılıç, bir topterin kumandaları...”

Lonca üyesinin konuşmayı nasıl dikkatle dinlediğinin farkında olan Paul sordu: “Bir hediye olduğunu anladın mı?”

“Bu bana açıklandı, Efendim.”

Paul arkasına yaslandı, elleri tahtın kolları üzerinde duruyordu.

Acaba Duncan'ın bedenine olan borcum ne? diye düşündü. *Bu adam benim hayatımı kurtarırken öldü. Ama bu Idaho değil, bu bir gûla.* Yine de, Paul’e bir topteri, sanki kanatları kendi omuzlarından çıkıyormuşçasına uçurmayı öğreten vücut ve zihin buradaydı. Paul, kılıcı eline alıp kaldırışının bile Idaho’nun ona vermiş olduğu sıkı eğitime dayandığını biliyordu. Bir gûla. Bu, sahte izlenimlerle doldurulmuş bir bedendi, değerlendirirken kolaylıkla

hata yapılabilirdi. Eski çağrışımlar sürüyordu. *Duncan Idaho.* Gûlanın üstündeki, bir maskeden çok, Tleilaxlıların oraya gizlediği her neyse ondan bir şekilde farklı hareket eden, bol, altındakini gizleyen bir kişilik giysisiydi.

“Bize nasıl hizmet edebilirsin?” diye sordu Paul.

“Efendimin istekleriyle benim yeteneklerimin uyuştuğu her şekilde.”

Salona hakim bir noktadan aşağıyı izleyen Alia, gûlanın çekingen havasından etkilenmişti. Hiçbir şeyi numaradan yapmadığını saptamıştı. Bu yeni Duncan Idaho’nun son derece masum olduğu açık seçik belliydi. Orijinali, dünyeviydi, delişmendi. Ama bu beden tüm bunlardan arındırılmıştı. Bu tertemiz bir yüzeydi, üzeri Tleilaxlılar tarafından yazılmış... ama ne yazılmış?

Hemen sonra bu hediyenin içinde gizli olan tehlikeleri algıladı. Bu bir Tleilax mahlukuydu. Tleilaxlıların yarattıkları şeylerde insanı rahatsız edecek kadar az engelleme olurdu. Hareketlerini, dizginlenmemiş bir merak yönlendirirdi. Uygun insan hammaddesinden, şeytan ya da aziz, *herhangi bir şey* yapabileceklerini söyleyerek böbürlenirlerdi. Katil mentatlar satarlardı. İnsan yaşamını almaya karşı yerleştirilmiş olan Suk engellerini yıkarak katil bir doktor üretmişlerdi. Malları arasında gönüllü köleler, her kaprise boyun eğen uysal seks oyuncakları, askerler, generaller, filozoflar, hatta özel olarak hazırlanmış bir ahlak bilimci bile vardı.

Paul kıpırdandı, Edric’e baktı. “Bu *hediye* nasıl eğitildi?” diye sordu.

“Haşmetli Efendim,” dedi Edric, “bu gûlayı bir mentat ve bir Zensünni filozofu olarak eğitmek Tleilaxlıları eğlendirmiş. Bu şekilde, kılıçla ilgili yeteneklerini geliştirmeye çalışmışlar.”

“Başarmışlar mı?”

“Bilmiyorum, Efendim.”

Paul bu yanıtı kafasında tarttı. Doğru algısı, bu gûlanın Idaho olduğuna Edric’in samimiyetle inandığını söylüyordu. Ama dahası vardı. Bu kahin

Dümencinin yol aldığı Zaman suları, açık açık ortaya koymasa da tehlikeler çağrıştırıyordu. *Nefr.* Bu Tleilax ismi tehlikeden bahsediyordu. Paul, hediyeyi reddetmek istediğini hissetti. Bunu hissederken bile, bu yolu seçemeyeceğini biliyordu. Atreides Evi bu bedene borçluydu: düşmanın gayet iyi bildiği bir gerçek.

“Zensünni filozofu,” diyerek derin derin düşündü gûlaya bir kez daha bakan Paul. “Kendi rolünü ve güdülerini inceledin mi?”

“Ben hizmetime alçakgönüllü bir tavırla yaklaşırım, Efendimiz. İnsan geçmişimden gelen yükümlülüklerden tamamen arındırılmış bir zihinim.”

“Sana Nefr mi yoksa Duncan Idaho mu dememizi tercih edersin?”

“Efendim bana ne isterse onu diyebilir çünkü ben bir isim değilim.”

“Peki Duncan Idaho isminden *hoşlanıyor musun?*

“Sanırım benim ismim buydu, Efendimiz. Bana uyuyor. Yine de... tuhaf tepkiler uyandırıyor. Bence birinin ismi, hoş olan ve olmayan birçok şey taşımalıdır.”

“En çok zevk aldığın şey nedir?” diye sordu Paul.

Hiç beklenmeyen bir şekilde gûla güldü ve şöyle dedi: “Başkalarında, benim daha önceki benliğimi açığa çıkaran işaretleri aramak.”

“Burada bu tür işaretler görüyor musun?”

“Ah evet, Efendim. Adamınız Stilgar şüpheyle hayranlık arasında kararsız kaldı. Daha önceki benliğimin dostuydu ama bu gûla beden ona itici geliyor. Siz, Efendim, eskiden olduğum adamı takdir eder...ve ona güvenirdiniz.

“Arındırılmış zihin,” dedi Paul. “Arındırılmış bir zihin kendini bize nasıl bağlı kılabilir?”

“Bağlılık mı, Efendim? Arındırılmış zihin, kararlarını, bilinmeyenlerin varlığında ve sebep sonuç ilişkisi olmadan verir. Bu bağlılık mıdır?”

Paul kaşlarını çattı. Bu bir Zensünni vecizesiydi, üstü kapalı, yerli yerinde... bütün zihinsel etkinliklerde, nesnel işlevleri inkar eden bir inanca saplanıp kalmış. *Sebep sonuç ilişkisi olmadan!* Bu tür düşünceler zihni şoke ederdi. *Bilinmeyenler?* Bilinmeyenler her kararda vardır, kehanet görüntüsünde bile.

"Sana Duncan Idaho dememizi mi tercih edersin?" diye sordu Paul.

"Biz değişikliklere uyum sağlarız, Efendim. Benim için bir isim seçin."

"Tleilax ismin kalsın," dedi Paul. "Nefr... bu, ihtiyat çağrıştıran bir isim."

Nefr eğildi, bir adım geri çekildi.

Ve Alia şöyle düşündü: *Konuşmanın bittiğini nereden anladı? Ben anladım çünkü ağabeyimi tanıyorum. Ama bir yabancının fark edebileceği hiçbir işaret yoktu. Acaba bunu anlayan, onun içindeki Duncan Idaho mu?*

Paul, Elçi'ye dönerek konuştu: "Elçiliğiniz için meskenler ayrıldı. İlk fırsatta seninle özel bir görüşme yapmak arzusundayız. Sana haber veririz. Sen hatalı bir kaynaktan duymadan önce şunu söyleyeyim ki, Rahibeler Birliği'nden bir Başrahibe, Gaius Helen Mohiam seni getiren heighliner'dan alındı. Bu, emrimiz üzerine yapıldı. Onun, senin geminde olması; konuşacağımız konulardan biri olacak."

Paul sol elini sallayarak elçinin çıkmasına izin verdi. "Nefr," dedi Paul, "burada kal."

Elçinin görevlileri tankı çekerek geri geri gittiler. Edric turuncu gazın içinde turuncu bir hareket haline geldi... gözler, bir ağız, hafifçe dalgalanan kollar ve bacaklar.

Paul, son Lonca üyesi de çıkıp büyük kapılar arkalarından kapanıncaya kadar onları izledi.

Artık olan oldu, diye düşündü Paul. *Gûlayı kabul ettim.* Tleilax yaratımı hiç şüphesiz bir yemdi. Büyük olasılıkla Başrahibe kocakarısı da aynı rolü oynuyordu. Ama bu, içine doğan ilk görüntülerden birinde yer alan o tarot

zamanıydı. Lanet olası tarot! Zaman'ın sularını öyle bir bulandırırdı ki, önsezi gücü olan kişi, belirli bir anı saptamak için olanca gücünü harcar ama yine de bir saatlik bir hata yapabilirdi. Birçok balığın yemi kapıp kaçtığını hatırlattı kendi kendine. Ve tarot, ona karşı iş gördüğü kadar, onun işine de yaramıştı. Onun göremediklerini başkaları da saptayamazdı.

Gûla başını yana eğmiş, ayakta bekliyordu.

Stilgar basamakları bir taraftan öbür tarafa geçip Paul'ün gûlayı görmesini engelledi. Siyeç günlerinin avlanma dili olan Çakobsa lisanıyla konuştu: "Tankın içindeki o yaratık, tüylerimi diken diken ediyor, Efendimiz, ama bu *hediye!* Onu gönderin!"

Paul aynı dilde cevap verdi: "Yapamam."

"Idaho öldü," dedi Stilgar onu ikna etmek istercesine. "Bu, Idaho değil. Bırakın onun suyunu kabile için alayım."

"Gûla benim sorunum, Stil. Senin sorunun tutuklumuz. Başrahibe'nin çok dikkatli bir şekilde gözaltında tutulmasını istiyorum, bu işi Ses'in hilelerine karşı koymak için eğittiğim adamlar yapsın."

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, Efendimiz."

"İhtiyatlı olacağım, Stil. Sen de öyle ol."

"Peki, Efendimiz." Stilgar salonun zeminine indi, Nefr'in yakınından geçerek onu kokladı ve uzun adımlarla yürüyerek dışarı çıktı.

Kötü olan kokusundan sezilir, diye düşündü Paul. Stilgar bir düzine dünyaya yeşil beyaz Atreides sancağını dikmişti; ama hiçbir kültüre boyun eğmeden, batıl inançlı bir Fremen olarak kalmıştı.

Paul hediyeyi inceledi.

"Duncan, Duncan," diye fısıldadı. "Ne yaptılar sana?"

"Bana hayat verdiler, Efendim," dedi Nefr.

“Ama neden eğitilip bize verildin?” diye sordu Paul.

Nefr dudaklarını büzdü, ardından yanıtladı: “Sizi yok etmemi planladılar.”

Bu ifadedeki açık sözlülük Paul’ü sarstı. Ama bir Zensünni-mentat başka nasıl cevap verebilirdi ki? Bir mentat, bir gûlanın içinde bile olsa yalnızca doğruları söyleyebilirdi; özellikle de Zensünni iç huzuru nedeniyle. Bu bir insan bilgisayardı; zihni ve sinir sistemi, eski zamanlardaki o nefret edilen mekanik aygıtlara havale edilen görevler için uygundu. Onu aynı zamanda bir Zensünni olarak da şartlandırmak, çifte dürüstlük anlamına geliyordu... eğer Tleilaxlılar bu bedenin içinde daha garip bir şey oluşturmadılarsa.

Mesela neden mekanik gözler? Tleiaxlılar, yaptıkları metal gözlerin orijinallerden daha iyi olmasıyla böbürlenirlerdi. O halde neden çoğu Tleilaxlı bunlardan takmıyordu?

Paul, yukarıya, Alia’nın gözetleme deliğine bir göz attı, onun varlığına ve tavsiyelerine, sorumluluk ve borçluluk hisleriyle gölgelenmemiş öğütlerine ihtiyacı vardı.

Bir kez daha gûlaya baktı. Bu saçma sapan bir hediye değildi. Tehlikeli sorulara dürüst yanıtlar veriyordu.

Bunun bana karşı kullanılacak bir silah olduğunu bilmem hiçbir şeyi değiştirmez, diye düşündü Paul.

“Kendimi senden korumak için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Paul. Bu, soylu “biz” lafları olmadan söylenmiş dolaysız bir sözdü, sanki eski Duncan Idaho’ya sormuş olabileceği bir soruydu.

“Gönderin beni, Efendim.”

Paul başını iki yana salladı. “Beni nasıl yok edeceksin?”

Nefr, Stilgar ayrıldıktan sonra Paul’e daha da yaklaşan muhafızlara baktı. Döndü, bakışlarını salonda dolaştırdıktan sonra metal gözlerini tekrar Paul’e dikti ve başını onaylarcasına salladı.

“Burası, bir adamın halktan uzaklaşacağı bir yer,” dedi Nefr. “Burası, öyle bir gücü temsil ediyor ki, bu güç yalnızca her şeyin sonlu olduğu hatırlanarak huzur içinde düşünülebilir. Efendimin kehanet güçleri kendisinin rotasını buraya mı çevirdi?”

Paul parmaklarını tahtın kollarına ritmik bir şekilde vuruyordu. Mentat, verileri elde etmeye çalışıyordu; ama bu soru Paul’ü rahatsız etmişti. “Bu konuma sağlam kararlar vererek ulaştım... yalnızca diğer... yeteneklerimi kullanarak değil.”

“Sağlam kararlar,” dedi Nefr, “bir insanın yaşamına tav verir. Saf metaller, ısıtılıp su verilmeden soğutularak tava getirilebilir.”

“Zensünni lakırdılarıyla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Paul.

“Zensünnilerin dikkat dağıtmak ve gösteri yapmaktan başka yöntemleri vardır, Efendimiz.”

Paul diliyle dudaklarını ıslattı, derin bir nefes aldı, kendi düşüncelerini mentatlara özgü o karşıt ağırlıklı dengeye göre ayarladı. Her yandan olumsuz yanıtlar yükseliyordu. Diğer görevlerini bir kenara bırakıp gûlanın peşine takılmasını beklemiyorlardı. Hayır, bekledikleri bu değildi. Peki neden bir *Zensünni*-mentat? Felsefe... sözler... derin düşünceler... ruhsal araştırma... Elindeki verilerin zayıflığını hissetti.

“Daha fazla veriye ihtiyacımız var,” diye mırıldandı.

“Bir mentatın ihtiyaç duyduğu gerçekler, çiçek tarlasından geçerken cüppenizin üstüne toplanan polenler gibi insanın üstüne yapışmaz,” dedi Neft. “İnsan kendi polenini dikkatle seçer ve son derece ayrıntılı bir şekilde inceler.”

“Bana Zensünnilerin güzel konuşarak etkileme yöntemini öğretmelisin,” dedi Paul.

Metalik gözler bir an ona bakarak pırıldadı, ardından şöyle dedi: “Efendim, belki de tasarlanan buydu.”

Tasarladıkları, irademi sözler ve fikirlerle köreltmek mi acaba? diye düşündü Paul.

“Fikirler, eyleme dönüştüğünde, en çok korkulacak şey haline gelirler.”

“Gönderin beni, Efendimiz,” dedi Nefr; bu, Duncan Idaho’nun ‘genç efendi’ için kaygılanan sesiydi.

Paul bu sesin tuzağına düştüğünü hissetti. Bu sesi, bir gûladan geliyor olsa bile gönderemezdi. “Kalacaksın,” dedi, “ve her ikimiz de ihtiyatlı olacağız.”

Nefr teslimiyet içinde eğildi.

Paul, yukarıya, gözetleme deliğine bir göz attı; gözleri, Alia’ya bu *hediyeyi* ondan alıp sırlarını çözmesi için yalvarıyordu. Gûlalar çocukları korkutacak hortlaklardı. Bunlardan birini tanıyacağını hiç düşünmemişti. Bu gûlayı tanırken, tüm acıma duygularını aşmalıydı... ve bunu yapabileceğinden emin değildi. *Duncan... Duncan*... Idaho, tepeden tırnağa şekillendirilmiş bu bedenin neresindeydi? Bu, beden değildi... beden şekli verilmiş bir kefendi. Idaho bir Arrakis mağarasının zemininde sonsuza dek ölü olarak yatacaktı. Hortlağı ise metal gözlerin arkasından bakıyordu. Bu hayalet bedenin içinde, iki varlık yan yana duruyordu. Bunlardan biri, eşsiz maskelerinin ardına saklanmış olan gücü ve yapısıyla bir tehdit oluşturuyordu.

Paul gözlerini kapayıp bilincinde eski görüntülerin akmasını sağladı. Orada, hiçbir kayanın kaosun üstüne çıkamadığı çalkantılı bir denizde püsküren, sevgi ve nefret kaynaklarını algıladı. Orası karmaşayı araştırabileceği bir yer değildi.

Neden hiçbir görüntü bu yeni Duncan Idaho’yu bana göstermedi? diye sordu kendi kendine. *Bir kahinden Zaman’ı gizleyen neydi? Başka kahinler elbette.*

Paul gözlerini açıp sordu: “Nefr, senin geleceği görme gücün var mı?”

“Hayır, Efendim.”

Bu seste samimiyet vardı. Gûlanın, böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyor olması da mümkündü tabii ki. Ama bu bir mentat olarak çalışmasını sekteye uğratırdı. Bu gizli plan neydi?

Eski görüntüler Paul'ün çevresinde dalgalanıyordu. Korkunç yolu seçmek zorunda mı kalacaktı? Bozulmuş Zaman o ürkütücü gelecek içinde bu gûlayla ilgili ipuçları veriyordu. O ne yaparsa yapsın, bu yol onu kuşatacak mıydı?

Bırak git... bırak git... bırak git...

Bu düşünce kafasının içinde çınlıyordu.

Paul'ün yukarısındaki yerinde duran Alia, çenesini sol avucuna dayamış oturuyordu ve gözlerini gûlaya dikmişti. Bu Nefr'den kaynaklanan manyetik bir çekim ona ulaşıyordu. Tleilax restorasyonu, ona, gençlik ve Alia'yı çağıran masum bir yoğunluk vermişti. Paul'ün dile gelmemiş isteğini anlıyordu. Kehanetler başarısızlığa uğradığında, insan gerçek casuslara ve fiziksel güçlere yönelirdi. Ancak bu zor görevi kabul etmeye bu kadar hevesli olmasına hayret ediyordu. Bu *yeni* adamın yanında olmak hatta belki de ona dokunmak için gerçek bir arzu duyuyordu.

O her ikimiz için de bir tehlike, diye düşündü.

“Fazla analiz doğrunun düşmanıdır. ”

- Antik Fremen Vecizesi

“Başrahibe, sizi bu durumda görmek tüylerimi diken diken ediyor,” dedi Irulan.

Hücrede, kapının hemen önünde durmuş, odanın çeşitli kapasitelerini Bene Gesserit yöntemiyle değerlendirmekteydi. Bu, Paul’ün Kalesi’nin altında, kesenışınlarla, kahverengi, damarlı kayadan oyulmuş, bir kenarı üç metre olan bir küptü. Hücredeki eşyalar, o sırada Başrahibe Gaius Helen Mohiam’ın oturmakta olduğu çürük, hasır bir iskemle; üstüne bir deste yeni Dune Tarotu kartının yayılmış olduğu kahverengi örtülü bir ot şilte; bir döngü lavabosunun üzerinde ölçekli bir musluk ve nem contaları olan bir Fremen helasından ibaretti. Az sayıdaki bu eşyaların hepsi de ilkeldi. Tavanın dört köşesine sabitlenmiş ve kafese konmuş ışıkürelerden sarı bir ışık yayılıyordu.

“Leydi Jessica’ya haber gönderdin mi?” diye sordu Başrahibe.

“Evet ama onun ilk çocuğuna karşı parmağını bile oynatacağını sanmıyorum,” dedi Irulan. Kartlara bir göz attı. Kartlar, onlardan yardım bekleyenlere tamamen yüz çevirdiklerini söylüyorlardı. Büyük Solucan kartı, Issız Kum’un altında duruyordu. Sabredilmesi öğütleniyordu. *Bunu anlamak için tarota gerek var mı?* diye sordu kendi kendine.

Dışarıda duran bir muhafız, kapıdaki metacam pencereden onları izliyordu. Irulan, başkalarının da bu görüşmeyi gözleyeceğini biliyordu. Buraya gelme cesaretini göstermeden önce, çok düşünmüş ve plan yapmıştı. Yine de uzak durmanın da kendine özgü tehlikeleri vardı.

Başrahibe, tarot incelemeleriyl e bölünen *prajna* meditasyonuyla meşguldü. Arrakis’ten asla canlı ayrılamayacağını hissetmesine rağmen, bu sayede

kendini bir ölçüde sakinleştirmeyi başarmıştı. Birinin kehanet güçleri küçük olabilirdi ama bulanık su bulanık suydu. Ve her zaman Korkuya Karşı Dua vardı.

Onu bu hücreye düşürmüş olan eylemlerin anlamını henüz kavrayamamıştı. Zihninde karanlık şüpheler şekilleniyordu (ve tarot bunları onaylayan ipuçları veriyordu). Bunu Lonca'nın planlamış olması mümkün müydü?

Kafasını türban takmak için kazımış; yuvarlak, mülayim yüzünde tamamen mavi, boncuk gibi gözleri olan; teni Arrakis'in rüzgarı ve güneşinden kayış gibi olmuş; sarı cüppeli Kizara, heighliner'ın karşılama köprüsünde onu beklemişti. Dalkavuk bir kamarotun servis ettiği bahar kahvesi kadehinden kafasını kaldırıp Başrahibe'ye baktı, bir an için onu inceledi ve kahve kadehini elinden bıraktı.

"Siz Başrahibe Gaius Helen Mohiam mısınız?"

Bu sözleri zihninde tekrarlamak, o anı hafızasında canlandırdı. Boğazı, engel olamadığı bir korku spazmıyla daralmıştı. İmparator'un kölelerinden biri onun heighliner' da olduğunu nasıl öğrenmişti?

"Gemide olmanız dikkatimizi çekti," dedi Kizara. "Kutsal gezegene ayak basmanızın yasak olduğunu unuttunuz mu?"

"Ben Arrakis'te değilim," dedi Başrahibe. "Serbest uzayda bulunan bir Lonca heighliner'ının yolcusuyum."

"Serbest uzay diye bir şey yoktur, Madam."

Başrahibe, adamın ses tonunda, köklü bir şüpheyle karışık bir nefret olduğunu fark etti.

"Her yeri Muad'Dib yönetir," dedi Kizara.

"Hedefim Arrakis değildi," diye ısrar etti Başrahibe.

"Arrakis herkesin hedefidir," dedi Kizara. Ve Başrahibe bir an, adamın, hacıların katıldığı mistik gezinin hikayesini anlatmaya kalkışmasından korktu. (Bu gemi o hacılardan binlercesini taşımıştı.)

Ama Kizara, cüppesinin altından altın bir muska çıkardı, onu öpüp alnına koydu ve sağ kulağına dayayıp dinledi. Hemen ardından muskayı gizli yerine geri koydu.

“Eşyalarınızı toplayıp benimle birlikte Arrakis’e gelmeniz emredildi.”

“Ama benim başka bir yerde işim var!”

O anda Lonca’nın ihanetinden... ya da İmparator’un veya kız kardeşinin bazı doğaüstü güçleri yoluyla her şeyin ortaya çıkmış olmasından şüphelendi. Belki de Dümenci komployu gizlememişti. Melanet Alia, kesinlikle bir Bene Gesserit Başrahibesi’nin yeteneklerine sahipti. Bu güçler ağabeyininkilerle birleşip iki katına çıktığında ne olurdu?

“Hadi!” dedi Kizara sertçe.

Başrahibe’nin içindeki her şey, bu uğursuz çöl gezegenine bir kez daha ayak basmamak için haykırıyordu. Burası, Leydi Jessica’nın, Rahibeler Birliği’ne sırt çevirdiği yerdi. Burası, Paul Atreides’i, nesiller boyu süren uzun ve dikkatli çiftleştirme programı süresince ulaşmaya çalıştıkları kuisatz haderahı kaybettikleri yerdi.

“Hadi,” diye onayladı Başrahibe.

“Çok az vaktimiz var,” dedi Kizara. “İmparator emredince bütün kulları itaat eder.”

Demek emir Paul’den geldi!

Heighliner’ın Komutan-Kaptan’ına şikayette bulunmayı düşündü ama böyle bir hareketin yararsızlığı onu durdurdu. Lonca ne yapabilirdi ki?

“İmparator, eğer Dune’a ayak basarsam öldürüleceğimi söylemişti,” dedi Başrahibe, umutsuzca son bir çaba göstererek. “Bunu kendin de söyledin. Eğer beni oraya indirirsen mahkum etmiş olursun.”

“Bir kelime daha etme,” diye emretti Kizara. “Böyle buyruldu.”

İmparatorluk emirlerinden her zaman böyle bahsettiklerini biliyordu. *Buyruldu!* Gözleri geleceği delen kutsal hükümdar konuşmuştu. Olması gereken olmalıydı. O bunu görmüştü, öyle değil mi?

Kendi ördüğü ağa takıldığı hissiyle itaat etmeye karar verdi.

Ve bu ağ, Irulan'ın ziyaret edebileceği bir hücreye dönüşmüştü. Wallach IX'daki toplantılarından bu yana, Irulan'ın biraz yaşlanmış olduğunu gördü. Gözlerinin kenarlarında, duyduğu endişeden kaynaklanan yeni çizgiler yayılıyordu. İşte... Bene Gesserit'in bu Rahibe'sinin, yeminlerine bağlı kalıp kalamayacağını görmenin zamanıydı.

"Daha berbat yerlerde kalmıştım," dedi Başrahibe. "Seni İmparator mu gönderdi?" Ve parmaklarını sanki canı sıkılıyormuş gibi hareket ettirdi.

Irulan parmakların hareketini okudu; ve "Hayır... burada olduğunuzu duyar duymaz geldim," derken, kendi parmakları da yıldırım hızıyla bir yanıt verdi.

"İmparator kızmayacak mı?" diye sordu Başrahibe. Parmakları yine hareket etti: emrederek, üsteleyerek, ısrar ederek.

"Kızarsa kızsın. Siz, onun annesinin öğretmeni olduğunuz gibi, Rahibeler Birliği'nde benim de öğretmenimdiniz. Paul, annesinin yaptığı gibi size sırt çevireceğimi mi düşünüyor?" Ve Irulan'ın parmakları özür diledi, yalvardı.

Başrahibe iç çekti. Görünürde bu, kendi kaderinden dolayı sızlanan bir mahkumun iç çekişiydi; ama içten içe, bu yanıtın, Irulan hakkında bir eleştiri olduğunu hissetti. Atreides İmparator'un değerli gen örneğinin bu araçla korunabilmesini ummak yararsızdı. Ne kadar güzel olursa olsun, bu Prenses kusurluydu. Bu cinsel cazibe cilasının altında, eylemlerden çok sözlerle ilgilenen ve zırıldayıp duran bir şirret yaşıyordu. Ancak Irulan hala bir Bene Gesserit'ti; ve Rahibeler Birliği'nin, hayati talimatların yerine getirilmesini garantilemek için zayıf araçlarından bazıları üzerinde kullanacağı belirli teknikleri vardı.

Daha yumuşak bir şilte ve daha iyi yemekler üzerine yapılan kısa konuşmanın altında, Başrahibe ikna edici silahlarını çıkardı ve emirlerini

verdi: iki kardeşin çiftleştirilmesi araştırılmalıydı. (Irulan bu emre uymayı neredeyse reddediyordu.)

“Şansımı denemeliyim!” diye yalvardı Irulan’ın parmakları.

“Sen şansım denedin,” diye karşılık verdi Başrahibe. Talimatları açıktı: İmparator odalığına hiç kızmış mıydı? Eşsiz güçleri onu yalnızlığa itiyor olmalıydı. Anlaşılma umudu içinde kiminle konuşabilirdi? Kız kardeşiyle elbette. Alia da aynı yalnızlığı yaşıyordu. Bu ilişkinin derinliğinden yararlanılması gerekiyordu. Onları baş başa bırakmak için fırsat yaratılmalıydı. Mahrem görüşmeler ayarlanmalıydı. Odalığı saf dışı bırakma olasılığı araştırılmalıydı. Keder geleneksel engelleri eritirdi.

Irulan karşı çıktı. Eğer Chani öldürülürse, şüphe doğrudan doğruya Prenses Zevce’nin üzerine yıkılırdı. Bunun yanı sıra başka sorunlar da vardı. Chani, doğurganlığı artırdığı düşünülen antik bir Fremen perhizini uyguluyordu; ve bu perhiz, gebeliği önleyici ilaç verme şansını ortadan kaldırıyordu. Gebeliği önleyici ilaçları artırmak, Chani’yi daha da doğurgan kılardı.

Başrahibe çok öfkelenmişti; parmakları hızla isteklerini bildirirken öfkesini gizlemekte güçlük çekti. Bu bilgi neden konuşmanın başında kendisine söylenmemişti? Irulan nasıl bu kadar salak olabiliyordu? Eğer Chani hamile kalıp bir oğul doğurursa, İmparator bu çocuğu varisi ilan ederdi!

Irulan tehlikeleri anladığını ama genlerin tamamen kaybolmayabileceğim söyleyerek itiraz etti.

Bu kadar da salaklık olmaz! diye düşünerek öfkelendi Başrahibe. Chani’nin kendi Fremen soyundan hangi baskın özellikleri ve hangi genetik engelleri getireceğini kim bilebilirdi? Rahibeler Birliği tamamen saf soya sahip olmalıydı! Ve bir varis Paul'ün hırslarını canlandırır, İmparatorluk’unu sağlamlaştırma çabalarını kamçılardı. Komplo böyle bir başarısızlığı göze alamazdı.

Buna karşılık olarak Irulan, Chani’nin bu perhizi uygulamasını nasıl engelleyebileceğini öğrenmek istiyordu.

Ama Başrahibe mazeret dinleyecek durumda değildi. Irulan, bu yeni tehdide nasıl karşılık vereceği konusunda açık talimatlar aldı. Eğer Chani hamile kalırsa, yiyeceğine ya da içeceğine, düşük yapmasına neden olacak bir ilaç konulmalıydı. Ya bu yapılmalıydı ya da Chani öldürülmeliydi. Bu kaynaktan tahta bir varis gelmesi ne pahasına olursa olsun önlenmeliydi.

Irulan, düşüğe neden olacak bir ilacın da, odalığa karşı yapılacak açık bir saldırı kadar tehlikeli olduğunu söyleyerek karşı çıktı. Chani'yi öldürmeye kalkışma düşüncesi onu ürpertiyordu.

Başrahibe, Irulan'ın tehlike yüzünden yılmakta mı olduğunu bilmek istiyordu, parmak konuşması son derece aşağılayıcıydı.

Sinirlenen Irulan, imparatorluk hanesindeki bir ajan olarak ne kadar değerli olduğunu bildiğini işaretlerle anlattı. Komplo, böyle değerli bir ajanı kaybetmek mi istiyordu? Bir kenara mı atılacaktı? İmparatoru başka hangi yolla bu kadar yakından gözleyebilirlerdi? Yoksa haneye başka bir ajan daha mı yerleştirmişlerdi? Mesele bu muydu? Şimdi son kez, son çare olarak mı kullanılıyordu?

Savaşta, tüm değerler yeni bağlantılar kazanır, diye karşılık verdi Başrahibe. Karşı karşıya oldukları en büyük tehlike, Atreides Evi'nin, bir İmparatorluk soyuyla kendini güvenceye almasıydı. Rahibeler Birliği böyle bir riske giremezdi. Bu, Atreides genetik örneğine karşı olan tehlikeden öte bir şeydi. Paul, ailesini tahta bağlarsa, Rahibeler Birliği, programını toparlamak için yüzyıllar boyunca beklemek zorunda kalabilirdi.

Irulan konuyu anlıyordu; ama Prenses Zevce'nin, daha değerli bir şey uğruna harcanmasına karar verildiği düşüncesini kafasından atamıyordu. Gûla hakkında bilmesi gereken bir şeyler mi olduğunu sordu.

Başrahibe, Irulan'a, Rahibeler Birliği'ni aptalların oluşturduğunu mu düşündüğünü sordu. Ona ne zaman, bilmesi *gereken* bir şeyi söylememişlerdi ki?

Irulan, bunun bir yanıt değil, gizliliği ortaya koyan bir itiraf olduğunu anladı. Bu, ona, bilmesi gerekenden fazla hiçbir şey söylenmeyeceği anlamına geliyordu.

Gûlanın, İmparator'u yok edebileceğinden nasıl emin olabildiklerini sordu.

Başrahibe, bunun, melanj tahribata yol açabilir mi diye sormak gibi bir şey olduğu karşılığını verdi.

Irulan bunun gizli mesajı olan bir paylama olduğunu fark etti. Bene Gesserit'in "talimat veren kırbacı", baharla gûla arasındaki bu benzerliği uzun zaman önce anlamış olması gerektiğini söylüyordu. Melanj değerliydi ama bir bedeli vardı: bağımlılık. İnsan ömrüne yıllar, bazıları için onlarca yıl ekliyordu; ama yine de bu, ölmenin başka bir yoluydu.

Gûla ölümcül değer taşıyan bir şeydi.

Başrahibe tekrar saldırıya geçerek, istenmeyen bir doğumu önlemenin bariz yolunun, müstakbel anneyi hamile kalmadan önce öldürmek olacağına işaret etti.

Elbette, diye düşündü Irulan. *Belirli bir şeyi harcamaya karar verdiysen eğer, karşılığında ne koparırsan kârdır.*

Başrahibe'nin, melanj bağımlılığına özgü mavi parıltılı kara gözleri, ölçüp biçerek, bekleyerek ve nüansları gözleyerek Irulan'a dikildi.

Beni açık bir şekilde okuyor, diye düşündü Irulan kaygıyla. *Beni eğitti ve bu eğitim sırasında beni gözledi. Burada alınan karan fark ettiğimi biliyor. Şu anda yalnızca bu bilgiyi nasıl karşılayacağımı gözlüyor. Pekala, bunu bir Bene Gesserit ve bir prenses olarak karşılayacağım.*

Irulan gülümsemeyi başardı, ayağa kalktı ve Korkuya Karşı Dua'nın anımsatıcı giriş bölümünü düşündü:

"Korkmamalıyım. Korku akıl katilidir. Korku toptan yok oluşu getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim..."

Sükunetini yeniden kazanınca şöyle düşündü: *Beni harcasınlar bakalım. Onlara bir prensesin ne kadar değerli olduğunu göstereceğim. Belki de onlara beklediklerinden daha fazlasını satın alacağım.*

Görüşmeyi sona erdirmek için edilen birkaç boş laftan sonra Irulan ayrıldı.

O gittikten sonra Başrahibe tekrar tarot kartlarına döndü ve kartları ateş anaforu şeklinde yaydı. Hemen ardından, Majör Arkana'nın Kuisatz Haderah'ını açtı; kart, Gemilerin Sekizlisi'yle eşleşti: aldatılmış ve ihanete uğramış falcı. Bu kartlar iyiye alamet değildi: düşmanlarının gizli kaynakları olduğunu söylüyorlardı.

Kartlara bakmaktan vazgeçip başını çevirdi, sıkıntı içinde oturup Irulan'ın onları yok edip edemeyeceğini düşündü.

Fremenler onu Doğa Sembolü olarak; özel görevi, şiddet güçleri sayesinde kabileleri korumak olan bir yarı tanrıça olarak görüyorlar, Başrahibelerinin Başrahibesi. Erkeklik gücünü artırması ya da çorak olanı verimli kılması talepleriyle ona başvuran hacılara göre, o bir anti-mentattır. İnsanoğlunun gizemli olan için duyduğu o güçlü arzuyla beslenir. "Analitik"in sınırları olduğunun canlı kanıtıdır. Nihai gerilimi temsil eder. O, bakire-fahişedir: kurnaz, adi ve zalimdir, kaprisleri bir coriolis fırtınası kadar tahrip edicidir.

- Hançerin Azizesi Alia - Irulan Raporu'ndan alındığı haliyle

Alia, onun için, kalenin duvarlarından birine bitişik olarak Paul'ün Fremen yoldaşları tarafından inşa edilmiş tapınağın, Kehanet Mabeti'nin güney platformunda kara cüppeli bir nöbetçi silüeti gibi duruyordu.

Yaşamının bu kısmından nefret ediyordu ama hepsinin başına tahrip edici bir bela getirmeden tapınaktan kaçmanın hiçbir yolunu bilmiyordu. Hacıların (lanet olasıcalar!) sayısı her geçen gün artıyordu. Tapınağın alt verandası onlarla doluydu. Hacıların arasında işportacılar dolaşıyordu ve ortalıkta ikinci sınıf büyücüler, falcılar ve müneccimler vardı, Paul Muad'Dib ve kız kardeşini acınacak bir halde taklit ederek mesleklerini icra ediyorlardı.

İşportacıların sattığı mallar arasında, Alia'nın dikkatini, içinde yeni Dune Tarotu bulunan kırmızı ve yeşil paketler çekti. Kafasında tarot hakkında bir merak uyandı. Bunu Arrakeen pazarına kim sokuyordu. Tarot, bu özel zaman ve mekanda neden göze çarpacak bir şekilde türemişti? Zaman'ı bulandırmak için mi? Bahar bağımlılığı her zaman kehanetle ilgili bir hassasiyete yol açardı. Fremenler hayalperest olmalarıyla tanınırlardı. Şu anda burada, bu kadar çok Fremen'in işaretler ve alametlerle uğraşması bir tesadüf müydü? İlk fırsatta buna bir yanıt aramaya karar verdi.

Güneyden esen bir rüzgar vardı, kuzey sınırlarında yükseliveren dik Kalkan Duvarı yamaçlarının körelttiği küçük bir rüzgar kalıntısı. Bu sınır, ikindi güneşinin yetersiz bir şekilde aydınlattığı ince toz bulutunun arasından turuncu turuncu ışıldıyordu. Bu, yanaklarına çarpan, sıcak bir rüzgardı ve onun kuma, açık mekanların güvenliğine özlem duymasına neden oldu.

Günün son güruhu, alt verandanın yeşil taştan geniş basamaklarından, tek tek ya da gruplar halinde inmeye başlamıştı; birkaçı işportacıların tezgahlarındaki yadigarlara ve kutsal muskalara bakmak için duruyor, bazıları geride kalan ikinci sınıf bir büyücüye bir şeyler danışıyordu. Hacılar, niyazkarlar, kasabalılar, Fremenler ve o gün için mallarını toparlayan işportacılar; şehrin merkezine giden, iki yanı palmiyelerle kaplı bulvarda gözden kaybolan düzensiz bir çizgi oluşturuyorlardı.

Alia'nın gözleri, Fremenleri, batıl inançlardan dolayı suratlarında donup kalmış o huşu ve kendilerini diğerlerinden yarı yabani bir şekilde uzak tutmaları sayesinde seçti. Onlar, onun gücü ve onun tehlikesiydiler. Hala ulaşım için, spor olsun diye ve kurban etmek için dev solucanlar yakalıyorlardı. Gezegen dışından gelen hacılara kızıyor, grabenlerde ve *tavalarda* yaşayan kasabalılara güçlükle tahammül ediyor ve işportacılarda gördükleri alaycılıktan nefret ediyorlardı. Alia'nın Mabedi'ni dolduranlar gibi bir güruhta bile, hiç kimse vahşi bir Fremen'i iteklemezdi. Kutsal Bölgeler'de hiçbir bıçaklama olayı olmazdı ama cesetler bulunurdu... sonradan.

Uzaklaşan yığın ortalığı tozutuyordu. Yakıcı koku Alia'nın burun deliklerine ulaştı, açık *blede* karşı bir özlem sızısını ateşledi. Geçmişe karşı algısının gûlanın gelişiyle keskinleştiğini fark etti. Ağabeyi tahta çıkmadan önceki o özgür günler daha zevkliydi; şakalaşmak için zaman vardı, küçük şeyler için zaman vardı, serin bir sabahın ya da bir günbatımının tadını çıkarmak için zaman vardı, zaman... zaman... zaman... O günlerde tehlikeler bile güzeldi: bilinen kaynaklardan gelen açık tehlikeler. Önsezinin sınırlarını zorlamaya, güçlükle görülebilen gelecek kırıntıları için karanlık perdelerin arasından bakmaya gerek yoktu.

Vahşi Fremenler ne güzel söylemişti: "Dört şey vardır ki saklanamaz: aşk, duman, bir ateş sütunu ve açık bledi yürüyerek geçen bir adam."

Alia, ani bir tiksintiyle, platformdan Mabed'in gölgelerinin arasına çekildi, Kehanetler Salonu'nun ışıltılı yanardönerliğine bakan balkon boyunca yürüdü. Karoların üstündeki kum ayağının altında gıcırdıyordu. *Niyazkarlar, Kutsal Odalar'a hep kum taşırlardı.* Yardımcıları, muhafızları, rahip adaylarını, Kizaraların her zaman orada olan rahip-yaltakçılarını görmezden gelerek kendini özel odasına çıkan spiral geçide attı. Burada, divanların, kalın kilimlerin, çadır perdelerinin ve çölden kalan yadigarların ortasında, Stilgar'ın ona kişisel muhafız olarak atadığı Fremen amazonlardan dışarı çıkmalarını istedi. *Bekçi köpeği gibiler!* Amazonlar, mırıldanıp itiraz ederek ama Stilgar'dan korktuklarından çok ondan korkarak dışarı çıktıktan sonra, Alia cüppesini çıkardı, yalnızca boynuna sarılı kayıştaki kında duran hançer-i figanıyla kaldı, banyoya doğru ilerlerken kıyafetlerini yerde bıraktı.

Yakındaydı, biliyordu... kendi geleceğinde algıladığı bir erkeğin o gölge silueti; ama onu göremiyordu. Hiçbir önsezi gücünün bu siluetin üstüne bir beden yerleştirememesi onu kızdırıyordu. Diğerlerinin yaşamlarını tararken, yalnızca en beklenmedik anlarda onu algılayabiliyordu. Ya da masumiyet arzuyla birleştiğinde, yalnız karanlığın içinde dumansı bir siluetle karşılaşıyordu. Adam kararsız bir ufkun hemen ötesinde duruyordu; ve Alia, yeteneklerini beklenmeyen bir yoğunluğa kadar zorlarsa, onu görebileceğini hissediyordu. Adam *oradaydı*... bilincine yapılan sürekli bir saldırı: zalimce, tehlikeli ve müstehcen.

Küvette etrafını nemli bir hava sardı. Bu, ışıltılı bir gerdanlığın üzerindeki inciler gibi bilincinde sıralanmış sayısız Başrahibe'nin hafıza-varlıklarından öğrendiği bir alışkanlıktı. Su, yer seviyesinden aşağıda duran küvetteki ılık su, içine girerken tenini kabul etti. Deniz motifi oluşturan, kırmızı balıklı yeşil karolar suyu çevreliyordu. Bu mekanda öyle bir su bolluğu vardı ki, eskilerden bir Fremen, bunun sadece insan bedenini yıkamak için kullanıldığını görse, sinirden kudururdu.

Adam yakındaydı.

Bunun iffetle dengelenmiş şehvet olduğunu düşündü. Bedeni, bir eş arzuluyordu. Siyeç orjilerini yönetmiş bir Başrahibe için seksin doğal bir gizemi yoktu. Alia'nın *diğer benliklerinin tau* bilinci, ona merak ettiği her

ayrıntıyı sağlayabilirdi. Bu yakınlık hissi, bedene uzanan bedenden başka hiçbir şey olamazdı.

Ilık suyun içinde, hareket etme ihtiyacı, uyuşuklukla mücadele ediyordu.

Alia, aniden üstünden sular süzülerek banyodan çıktı, ıslak ve çıplak bir halde yatak odasının bitişiğindeki eğitim odasına doğru yürüdü. Dikdörtgen şeklinde olan ve çatı penceresiyle aydınlanan odada, bir Bene Gesserit ustasının en yüksek fiziksel ve zihinsel bilince/hazır oluşa ulaşmasını sağlayacak büyük ve şeytani aletler vardı. Anımsatıcı amplifikatörler; el ve ayak parmaklarını güçlendirmeye ve hassaslaştırmaya yarayan, Jx'ten gelmiş parmak mengeneleri, koku birleştiriciler, dokunma duyusunu hassaslaştıran cihazlar, sıcaklık değişim alanları, saptanabilir alışkanlıklara kapılmasını önlemek için tarz çözümleyiciler, alfa dalgası yanıtı eğiticileri, ışık/karanlık/spektrum analizindeki yetenekleri artıracak göz kırpma eşleyicileri...

Bir duvara, Bene Gesserit inancı'nın anahtar anımsatıcısını, kendi el yazısıyla, anımsatıcı boya kullanarak on santimlik harflerle yazmıştı:

"Bizden önce, bütün öğrenme yöntemleri içgüdüyle lekelenmişti. Biz nasıl öğrenileceğini öğrendik. Bizden önce; içgüdüyle hareket eden araştırmacılar, çoğu zaman bir ömürden uzun olmayan sınırlı bir dikkat süresine sahipti. Elli ya da daha fazla yaşam süresine yayılan projeler hiç akıllarına gelmemişti. Top yekûn kas/sinir eğitimi kavramının farkında değillerdi."

Alia eğitim odasına girerken; bir hedef kuklasının kalbinde sallanan, kristal prizmalardan oluşan eskrim aynasında, binlerce kez çoğalan kendi yansıması gözüne çarptı. Hedefin karşısında, desteklerinin üzerinde duran uzun kılıcı gördü ve şöyle düşündü: *Evet! Bitkin düşene kadar çalışacağım... bedeni güçsüz düşür ve zihni temizle.*

Kılıç tam eline göreydi. Hançer-i figanı boynundaki kınından çıkarıp sol elinde tuttu; ve kılıcın ucuyla, kuklayı harekete geçirecek düğmeye dokundu. Hedefin kalkan alanı inerken direnç oluştu ve silahını yavaş yavaş, sert bir şekilde itti.

Prizmalar ışıldadı. Hedef Alia’nın soluna doğru kaydı.

Uzun bıçağın ucuyla onu izleyen Alia, sık sık yaptığı gibi bu şeyin neredeyse canlı olduğunu düşündü. Ama bu yalnızca, dikkati başka yöne çekmek, yanıltmak ve öğretmek için tasarlanmış karmaşık yansıtma devreleri ve servo motorlar bütünüydü. O tepki verdikçe tepki vermek üzere donatılmış bir alet, o hareket ettikçe hareket eden, ışığı prizmalarının üzerinde dengeleyen, hedefini kaydıran ve kendi bıçağıyla karşı hamle yapan bir karşı benlikti.

Prizmalarda birçok bıçak ona doğru hamle yapıyormuş gibi görünüyordu ama yalnızca bir tanesi gerçekti. Alia gerçek bıçağı karşıladı ve hedefe dokunmak için kılıcını kalkan direncini geçecek şekilde kaydırdı. Bir işaret lambası yandı: prizmalar arasında ışıldayan kırmızı bir ışık... daha çok şaşırtmaca.

Artık birinci hızda, yani başlangıçta olduğundan birazcık daha hızlı hareket eden nesne tekrar saldırdı.

Alia hamleyi çeldi ve tedbiri elden bırakıp tehlike bölgesine girdi, hançer-i figanla sayı yaptı.

Prizmalarda iki ışık parıldadı.

Nesne hızını tekrar artırdı; tekerleklerinin üzerinde, Alia’nın vücudunun hareketleri ve kılıcının ucu tarafından mıknatısla çekiliyormuş gibi hareket ediyordu.

Saldırı-hamleyi çelme-karşı hamle.

Saldırı-hamleyi çelme-karşı hamle...

Artık dört ışık yanıyordu ve nesne yanan her ışıkla daha tehlikeli hale geliyor, daha hızlı hareket ediyor ve yanıltıcı alanları artırıyordu.

Beş ışık.

Ter çıplak teninde parlıyordu. Şu anda, boyutları, tehditkar bıçak, hedef, antrenman alanının zeminindeki çıplak ayaklar, duyular/sinirler/kaslarla

belirlenen bir evrenin içindeydi... -harekete karşı hareket.

Saldırı-hamleyi çelme-karşı hamle...

Altı ışık... yedi...

Sekiz!

Daha önce hiç sekizi göze almamıştı.

Aklının bir köşesinde bir aciliyet hissi, böylesi bir vahşete karşı bir çığlık oluştu. Prizmalar ve hedeften oluşan bu alet, düşünemez, ihtiyat ya da vicdan azabı hissedemezdi. Ve gerçek bir bıçak taşırdı. Daha az karşı koymak, böyle bir eğitimin amacına ters düşerdi. Saldıran bıçak sakat bırakabilir ya da öldürebilirdi. Ama İmparatorluktaki en iyi kılıç ustası bile asla yedi ışıktan ileri gitmemişti.

Dokuz!

Alia büyük bir coşku hissediyordu. Saldıran bıçak ve hedef, titreşimler içinde titreşimler haline gelmişti. Elindeki kılıcın canlandığını hissetti. Alia bir karşı hedefti. O, kılıcı hareket ettirmiyordu, kılıç onu hareket ettiriyordu.

On!

On bir!

Omzunun üstünden yıldırım hızıyla geçen bir şey, hedefin çevresindeki kalkan alanında yavaşladı, içeri kaydı ve durdurma düğmesini çalıştırdı. Işıklar karardı. Prizmalar ve hedef, kıvrılıp bükülerek hareketsiz kaldı.

Alia çalışmasının bölünmesine kızmış bir haldi: hızla döndü, ama tepkisi bıçağı fırlatan üstün yeteneğin farkına varmasıyla birlikte gerilime dönüştü. Atışın zamanlaması, enfes bir hassasiyete sahipti... tam kalkan bölgesini geçmeye yetecek hızdaydı, kalkana çarpıp sapacak kadar hızlı değildi.

Ve on bir ışıklı bir hedefin içindeki bir milimetrelik bir noktaya değmişti.

Alia hissettiği duygu ve gerilimlerin hedef kukladan farksız bir şekilde söndüğünü fark etti. Bıçağı kimin attığını görünce hiç şaşırmamıştı.

Paul, eğitim odasının eşiğinin hemen içinde duruyordu, üç adım arkasında da Stilgar vardı. Ağabeyinin gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Çıplak olduğunun farkına varan Alia, üstüne bir şeyler almayı düşündü ve bu fikri komik buldu. Gözlerin görmüş olduğu şey silinemezdi. Hançer-i figanı boynundaki kınına yavaşça yerleştirdi.

“Bilmeliydim,” dedi.

“Sanırım bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun,” dedi Paul. Alia’nın yüzündeki ve vücudundaki tepkileri uzun uzun inceledi: gösterdiği çabadan dolayı teninin kızarması, dudaklarının ıslak dolgunluğu. Kız kardeşinde daha önce hiç dikkat etmediği huzursuz edici bir dişilik vardı. Kendisine bu kadar yakın birine bakıp da; onu artık, değişmez ve bildik görünen o kişilik çerçevesinde değerlendiremiyor olması Paul’e garip geldi.

“Bu çılgınlıktı,” dedi Paul’ün yanma gelen Stilgar, çatlak bir sesle.

Bu sözler kızgınlıkla söylenmişti; ama Alia’nın, adamın sesinde duyduğu ve gözlerinde gördüğü korkuydu.

“On bir ışık,” dedi Paul başını iki yana sallayarak.

“Siz karışmasaydınız on iki yapardım,” dedi Alia. Paul’ün sabit bakışları yüzünden rengi atmaya başladı ve şunu ekledi: “Mademki denemememiz gerekiyor neden bu lanet şeylerin bu kadar çok ışığı var?”

“Bir Bene Gesserit sınırlanmamış bir sistemin ardındaki mantığı sorgular mı?” diye sordu Paul.

“Herhalde sen yediden fazlasını hiç denemedin!” dedi Alia, yeniden sinirlenerek. Paul’ün pürdikkat duruşu onu kızdırmaya başlamıştı.

“Yalnızca bir kez,” dedi Paul. “Gurney Halleck, onuncudayken beni yakaladı. Cezam öylesine utanç vericiydi ki ne yaptığını sana söylemeyeceğim. Utanç dedim de...”

“Belki bir dahaki sefere geleceğinizi bildirirsiniz,” dedi Alia. Paul’e hiç bakmadan yanından geçip yatak odasına geçti; bulduğu gri, bol bir cüppeyi üstüne geçirdi ve duvardaki aynanın önünde saçlarını fırçalamaya başladı. Kendisini ter içinde ve hüzünlü hissetti; bir kez daha banyo yapıp... uyumak istemesine neden olan, cinsel ilişki sonrası duyulan türden bir hüzün. “Niye buradasınız?” diye sordu.

“Efendim,” dedi Stilgar. Sesindeki garip tonlama Alia’nın ona bakmak için oraya gelmesine neden oldu.

“Garip gelecek ama,” dedi Paul, “Irulan’ın önerisi üzerine geldik. Ona göre, Stil’in elindeki bilgiler de bunu onaylar görünüyor, düşmanlarımız büyük bir...”

“Efendim!” dedi Stilgar, daha sert bir sesle.

Ağabeyi, soran gözlerle Yaşlı Fremen Naip’e dönerken, Alia adama bakmayı sürdürdü. Adamın tavrındaki bir şeyler yüzünden, Alia onun ilkel biri olduğunun farkına vardı. Stilgar ona çok yakın olan doğaüstü bir dünyaya inanıyordu. Bu dünya, onunla tüm şüpheleri dağıtan basit bir putperest dilinde konuşuyordu. İçinde durduğu doğal evren ise, vahşiydi, durdurulamazdı ve İmparatorluk’un ortak ahlakından yoksundu.

“Evet, Stil,” dedi Paul. “Neden geldiğimizi ona sen anlatmak ister misin?”

“Şimdi neden geldiğimizi konuşmanın sırası değil,” dedi Stilgar.

“Sorun nedir, Stil?”

Stilgar, gözlerini Alia’dan ayırmadı. “Efendimiz, kör müsünüz?”

Paul tekrar kız kardeşine döndü, içini bir huzursuzluk kaplamaya başlamıştı. Bütün yaverleri arasında bir tek Stilgar onunla bu şekilde konuşmaya cüret edebilirdi; ama Stilgar bile durumu gereklerine göre değerlendiriyordu.

“Buna bir eş lazım!” dedi Stilgar pat diye. “Evlenmezse bir bela çıkacak ve bu da o kadar uzak değil.”

Alia hızla döndü, aniden yüzünü ateş basmıştı. *Acaba beni nasıl etkiledi?* diye düşündü. Bene Gesserit otokontrolü, tepkisini önlemekte yetersiz kalmıştı. Stilgar bunu nasıl yapmıştı? Ses'in gücüne sahip değildi. Kaygılandığını ve kızdığını hissetti.

"Ulu Stilgar'a da bakın!" dedi Alia, arkası onlara dönük durmayı sürdürerek. Sesindeki şirretliğin farkındaydı ve bunu gizleyememişti. "Fremen Stilgar'dan bakirelere öğütler!"

"İkinizi de sevdiğim için konuşmak zorundayım," dedi Stilgar, sesinde derin bir ağırbaşlılık vardı. "Ben Fremenlerin arasında kabile reisi olduysam, bunu erkeklerle kadınların birlikte hareket etmesini sağlayan şeyin ne olduğunu görmezden gelerek başarmadım. Bunun için kimsenin gizemli güçlere ihtiyacı yoktur."

Paul, Stilgar'ın kastettiği şeyi değerlendirdi, burada görmüş olduklarını ve kendi kız kardeşine karşı duyduğu inkar edilemez erkeksi tepkiyi gözden geçirdi. Evet; Alia'nın azgın, alabildiğine şehvetli bir tavrı vardı. Onun çırılçıplak antrenman alanına girmesine sebep olan şey neydi? Ve onun bu kadar gözüpek bir şekilde yaşamını riske etmesine sebep olan şey! Eskrim prizmalarında on bir ışık! Bu beyinsiz robot, tüm yönleriyle antik bir korku yaratığı gibi zihninde beliriverdi. Buna sahip olmak bu çağın adetiydi ama eski ahlaksızlığın lekesini de taşıyordu. Bir zamanlar, onları, yapay zekalar, bilgisayar beyinler yönlendirirdi. Butleryan Cihat bunu sona erdirmişti, ama bu tür şeyler içeren bu aristokrat ahlaksızlık aurasını sona erdirmemişti.

Stilgar haklıydı elbette. Alia'ya bir eş bulmaları gerekiyordu.

"Bununla ilgileneceğim," dedi Paul. "Alia'yla ben bunu sonra tartışacağız... baş başa."

Alia dönüp bakışlarını Paul'e odakladı. Ağabeyinin zihninin nasıl işlediğini bilen Alia, bir mentat kararının, o insan bilgisayar analizinde bir araya gelen sayısız parçanın öznesi olduğunu fark etti. Bu fark edişin değiştirilemez bir niteliği vardı... gezegenlerin hareketine benzer bir hareket. İçinde evrenin düzeni gibi bir şeyler taşıyordu; engellenemez ve dehşet verici.

"Efendimiz," dedi Stilgar, "belki de yapmamız gereken..."

“Şimdi değil!” dedi Paul sertçe. “Şu anda başka sorunlarımız var.”

Ağabeyiyle mantık konusunda aşık atamayacağını bilen Alia, Bene Gesserit tarzıyla, son birkaç anı bir kenara bırakıp şöyle dedi: “Sizi Irulan gönderdi, ha?” Bu düşüncede bir tehdit gördüğünü fark etti.

“Dolaylı olarak,” dedi Paul. “Bize verdiği bilgiler, Lonca’nın bir kum solucanı elde etmeye çalıştığı konusundaki şüphemizi destekliyor.”

“Küçük bir solucan yakalayıp başka bir dünyada bahar çevrimi başlatmaya kalkışacaklar,” dedi Stilgar. “Bu da demektir ki, bu iş için uygun olduğunu düşündükleri bir dünya buldular.”

“Bu da demektir ki, Fremenlerin arasında yardakçıları var!” diye iddia etti Alia. “Gezegen dışından hiç kimse solucan yakalayamaz!”

“Bunu söylemeye bile gerek yok,” dedi Stilgar.

“Hayır, var,” dedi Alia. Böylesi bir ahmaklık onu öfkelendirmişti. “Paul, sen kesinlikle...”

“Çürüme başlıyor,” dedi Paul. “Bunu epey bir zamandır biliyorduk. Ancak bu diğer dünyayı hiç *görmedim* ve bu canımı sıkıyor. Eğer...”

“*Bu* mu canını sıkıyor?” diye sordu Alia. “Bu yalnızca şu anlama gelebilir: sığınaklarını gizledikleri gibi oranın yerini de Dümencilerle gölgeliyorlar.”

Stilgar ağzını açtı, hiçbir şey söylemeden kapattı. İdollerinin zındıkça düşkünlükler içine girdikleri hissine kapılmıştı.

Stilgar’m huzursuzluğunu hisseden Paul şunları söyledi: “Acilen çözüm bekleyen bir sorunumuz var. Senin görüşünü almak istiyorum, Alia. Stilgar, açık bleddeki devriyelerimizi artırmamızı ve siyeçleri daha sıkı gözetlememizi öneriyor. Gezegene inen bir grubu saptayabilmemiz çok mümkün ve böylece...”

“Başlarında bir Dümenci ile mi inecekler?” diye sordu Alia. “Başka çareleri mi var?” diye onayladı Paul. “İşte *bu yüzden* buradayım.”

“Onların *gördüklerini* biz göremiyoruz, öyle mi?” diye sordu Alia.

“Kesinlikle.”

Alia yeni Dune Tarotu’yla ilgili düşüncelerini hatırlayarak başıyla onayladı. Hemen korkularını onlara anlattı.

“Üstümüze bir battaniye atıyorlar,” dedi Paul.

“Yeterince devriyeyle,” diye araya girdi Stilgar, “önlememiz mümkün...”

“Hiçbir şeyi sonsuza dek önleyemeyiz,” dedi Alia. Stilgar’ın kafasının şu anki işleyiş biçiminin *hissettirdiklerinden* hiç hoşlanmamıştı. Adam görüş açısını daraltmış, önemli olduğu aşikar olan unsurları saf dışı bırakmıştı. Bu onun hatırladığı Stilgar değildi.

“Bir solucanı ele geçirmeleri olasılığını hesaba katmak zorundayız,” dedi Paul. “Başka bir gezegende melanj çevrimini başlatıp başlatamayacakları ise ayrı bir soru. Bir solucandan başka şeylere de ihtiyaçları olacak.”

Stilgar bir ağabeye bir kız kardeşine baktı. Siyeç yaşamıyla içine işleyen ekolojik düşünce sistemi sayesinde neden bahsettiklerini anlamıştı. Tutsak bir solucan, Arrakis’ten bir parçanın içinde olmadıkça yaşayamazdı... kum planktonu, Küçük Yaratanlar ve diğerleri olmadıkça. Lonca’nın işi çok zordu ama imkansız değildi. Onun kafasında gelişen belirsizlik ise başka bir konuyla ilgiliydi.

“Demek görüntüleriniz Lonca’yı işbaşındayken saptayamıyor, öyle mi?” diye sordu.

“Lanet olsun!” diye patladı Paul.

Stilgar’ı inceleyen Alia, adamın kafasındaki fikirlerin ilkel karnavalını algıladı. Stilgar bir büyü askısına asılıydı. Sihir! Sihir! Geleceği görmek, kutsal bir alevin dehşet saçan ateşini çalmaktı. Bu, çok büyük bir tehlikenin, maceraya atılıp kaybolan ruhların cazibesini barındırıyordu. Birisi, şekilsiz, tehlikeli mesafelerden, şekli ve gücü olan bir şeyi geriye getiriyordu. Ama Stilgar başka güçler algılamaya başlamıştı; belki de o bilinmeyen ufkun

ötesinde bulunan, daha büyük güçler. Cadı Kraliçe’si ve Büyücü Dost’u tehlikeli zayıflıklar gösteriyorlardı.

“Stilgar,” dedi Alia, onu kontrol altına almaya çalışarak, “sen kumullar arasındaki bir vadide duruyorsun, ben zirvede. Ben senin görmediğin yerleri görüyorum. Ve başka şeylerin yanı sıra, uzakları gizleyen dağlar görüyorum.”

“Sizden gizlenen şeyler var,” dedi Stilgar. “Bunu hep söylersiniz.”

“Bütün güçler sınırlıdır,” dedi Alia.

“Ve tehlike dağların ardından gelebilir,” dedi Stilgar. “Bunun gibi *bir şeyler,"* dedi Alia.

Stilgar başıyla onayladı, bakışları Paul’ün yüzüne dikiliydi. “Ama dağların ardından gelen her neyse, kumulları geçmek zorunda.”

Evrendeki en büyük tehlike, kehanetsel bir zemine dayanarak devlet yönetmektir. Biz, kendimizi, bu oyunu oynamak için yeterince akıllı ve cesur bulmuyoruz. Daha önemsiz meselelerin düzenlenmesi için koyduğumuz, burada ayrıntıları verilen kaideler, devlet yönetmenin eşiğine yaklaşmaya cesaret ettiğimiz en son noktadır. Amaçlarımız için, bir tanımlamayı, Bene Gesserit'ten ödünç aldık: çeşitli dünyaları; gen havuzları, öğreti ve öğretmen kaynağı ve olanaklar kaynağı olarak düşünüyoruz. Hedefimiz yönetmek değil, bu gen havuzlarından yar arlanmak, öğrenmek: ve kendimizi sömürge ve hükümet tarafından empoze edilen tüm sınırlamalardan kurtarmaktır.

- Devlet Yönetimi Aracı Olarak Orji Dümencinin Rehberi’nin Üçüncü Bölümü

“Burası babanızın öldüğü yer mi?” diye sordu Edric, Paul’ün kabul salonunun duvarını süsleyen kabartmalı haritalardan birinin üstündeki mücevherle işaretlenmiş noktaya, tankından bir işaret ışını göndererek.

“O, babamın kafatasının bulunduğu mezar,” dedi Paul. “Babam, aşağıdaki çanakta, bir Harkonnen firkateyninde tutsak olarak öldü.”

“Aa, evet hikayeyi şimdi hatırladım,” dedi Edric. “Can düşmanı yaşlı Baron Harkonnen’i öldürmekle ilgili bir şeydi.” Bu oda gibi küçük ve kapalı mekanların onda yarattığı dehşeti çok fazla belli etmemiş olduğunu uman Edric, turuncu gazın içinde yuvarlandı, bakışlarını gri ve siyah çizgili uzun bir divanda tek başına oturmakta olan Paul’e yöneltti.

“Baron’u kız kardeşim öldürdü,” dedi Paul, soğuk bir ses ve tavırla, “Arrakeen muharebesinden hemen önce.”

Ve Lonca’nın bu insansı balığının, neden şimdi burada bu eski yaraları deştiğini merak etti.

Dümenci, sinirsel enerjilerini frenlemeye çabalıyor ama bunu başaramıyor gibiydi. İlk görüşmelerindeki o mecalsiz balıksı hareketlerden eser yoktu. Edric'in küçücük gözleri fıldır fıldır dönüyor, araştırıyor ve ölçüp biçiyordu. Buraya gelirken ona eşlik eden tek görevli, Paul'ün solundaki uzun duvar boyunca sıralanan ev muhafızlarının yanında, onlardan biraz uzakta duruyordu. Görevli Paul'ü endişelendirmişti... -hantal, boynu kalın, yüzü duygusuz ve dalgın. Adam salona, Edric'in tankını destekleyici alanının üzerinde dürterek, elleri belinde, bir katil gibi yürüyerek girmişti.

Scytale, diye seslenmişti Edric ona. *Scytale, bir yaver.* Yaverin dış görünüşünden salaklık akıyordu ama gözleri onu ele veriyordu. Gözler her gördükleri şeye gülüyorlardı.

“Odalığınız, Sima Dansçıları'nın gösterisinden hoşlanmış görünüyordu,” dedi Edric. “Bu küçük eğlenceyi düzenlemek bana zevk verdi. Beni, özellikle, kendi yüz hatlarının bütün kumpanya tarafından aynı anda kopya edildiğini görünce verdiği tepki eğlendirdi.”

“Lonca üyelerinin hediye vermelerine karşı bir uyarı yok mu?” diye sordu Paul.

Ve dışarıda, Büyük Salon'da yapılmış olan gösteriyi düşündü. Dansçılar, Dune Tarot'u kılığında, yerini ateş anaforuna ve antik kehanet motiflerine bırakan, görünüşte rastgele desenler içinde kendilerini savurarak girmişlerdi salona. Ardından sıra yöneticilere gelmişti... bir krallar ve imparatorlar geçidi, yüzler madeni paraların üstündeki yüzler gibiydi; hatları muntazam ve sert ama ilginç bir şekilde akışkan. Ve espriler: Paul'ün yüzüyle vücudunun bir kopyası; Salon'un zemininde kopya edilen Chani; hatta Stilgar, diğerleri gülerken homurdanan ve titreyen Stilgar.

“Ama bizim hediyelerimizin amacı nezakettir,” diye karşı çıktı Edric.

“Ne kadar nazik olabilirsiniz ki?” diye sordu Paul. “Bize verdiğiniz gûla, bizi yok etmek için tasarlandığına inanıyor.”

“Sizi yok etmek mi, Efendimiz?” diye sordu Edric, bütün kibarlığıyla. “Bir tanrı yok edilebilir mi?”

Bu son sözler sırasında içeriye giren Stilgar durdu ve muhafızlara ters ters baktı. Muhafızların Paul'e olan uzaklığı, onun istediğinden çok daha fazlaydı. Kızgınlık içinde yaklaşmalarını işaret etti.

"Her şey yolunda, Stil," dedi Paul, bir elini kaldırarak. "Yalnızca dostça bir tartışma. Elçi'nin tankını divanımın yanına getirsene."

Emri değerlendiren Stilgar, böylece Dümenci'nin tankının Paul'le hantal yaverin arasına gireceğini anladı, Paul'e çok daha yakın ama...

"Her şey yolunda, Stil," diye tekrarladı Paul; ve emri zorunlu kılan özel el işaretini yaptı.

Belirgin bir gönülsüzlükle hareket eden Stilgar, tankı Paul'ün yakınına itti. Konteynere dokunmaktan da, onun çevresindeki yoğun melanj kokusundan da hoşlanmamıştı. Tankın köşesinde, Dümencinin konuştuğu dönen aygıtın altında durdu.

"Bir tanrıyı öldürmek," dedi Paul. "Bu çok ilginç. Ama benim bir tanrı olduğumu kim söyledi?"

"Size tapanlar," dedi Edric, anlamlı bir şekilde Stilgar'a bakarak.

"Böyle olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Paul.

"Benim neye inandığım önemli değil, Efendimiz," dedi Edric. "Ancak birçok gözlemciye göre, kendinizi bir tanrı haline getirmek için komplo kuruyorsunuz. Ve herhangi bir ölümlü, bunu... başına bir şey gelmeden yapabilir mi diye bir soru ortaya atılabilir."

Paul, Lonca üyesini inceledi. İtici bir yaratıktı ama algısı açıktı. Bu, Paul'ün kendisine defalarca sormuş olduğu bir soruydu. Ama tanrılığı kabul etmekten daha kötü olasılıklar olduğunu bilmesine yetecek kadar çeşitli Zaman Hattı görmüştü. Çok daha kötü. Ancak bunlar, bir Dümenci'nin inceleyeceği normal yollar değildi. İlginç. Bu soru neden sorulmuştu? Böyle bir küstahlıkla ne kazanmayı umabilirdi? Paul'ün düşünceleri durmuyordu; klik (bu hamlenin arkasında Tleilax birliği olacaktı)... klik

(Cihat'ın son Sembou zaferi Edric'in hareketine bağlanacaktı)... klik (çeşitli Bene Gesserit amentüleri kendilerini burada gösteriyordu) klik...

Binlerce bilgi parçacığı içeren bir süreç Paul'ün bilişimsel bilincinde titreşerek dökülmeye başladı. Muhtemelen üç saniye sürmüştü.

"Bir Dümenci önsezinin kurallarını sorgular mı?" diye sordu Paul, Edric'i can evinden vurarak.

Dümenci bozuldu; ama çabuk toparlandı ve uzun bir özdeyişi andıran bir yanıt buldu: "Hiçbir zeki insan önsezi gerçeğini sorgulamaz, Efendimiz. Kehanet görüntüsü, insanlar tarafından en antik zamanlardan beri bilinmektedir. Hiç şüphelenmediğimiz bir anda bizi şaşırtır. İyi ki evrenimizde başka güçler de var."

"Önseziden daha büyük güçler mi var?" diye sorarak onu sıkıştırdı Paul.

"Eğer önsezi tek başına var olsaydı; ve her şeyi o yapsaydı, kendi kendini yok ederdi, Efendimiz. Önseziden başka hiçbir şey olmasaydı ne olurdu? Önsezi, kendi yozlaştırıcı faaliyetlerinden başka nereye uygulanabilirdi?"

"Her zaman insan faktörü vardır," diye onayladı Paul.

"Olsa olsa şüpheli bir şey," dedi Edric, "o da hallüsinasyonlarla karıştırılmadığı sürece."

"Yani gördüklerim hallüsinasyondan başka bir şey değil mi?" diye sordu Paul sesinde sahte bir üzüntüyle. "Yoksa bana tapanların hallüsinasyon gördüğünü mü ima ediyorsun?"

Artan gerilimi hisseden Stilgar, Paul'e bir adım yaklaştı, bütün dikkatini tankın içinde geriye kaykılan Lonca üyesine verdi.

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz, Efendimiz," diye karşı çıktı Edric. Bu sözlerde garip bir şiddet gizliydi.

Burada şiddet ha? diye düşündü Paul. *Cesaret edemezler! Tabii* (muhafızlarına şöyle bir baktı) *beni koruyan güçler beni tahttan indirmek için kullanılmıyorlarsa.*

“Ama beni, kendimi bir tanrı haline getirmek için komplo kurmakla suçluyorsun,” dedi Paul, sesini, yalnızca Edric ve Stilgar’ın duyabileceği gibi ayarlayarak. “Komplo kurmak, ha?”

“Belki de yanlış sözcük kullandım, Efendim,” dedi Edric.

“Ama anlamlı,” dedi Paul. “Benden en kötüsünü beklediğini anlatıyor.”

Edric boynunu kıvırarak uzattı, Stilgar’a yan gözle endişeli bir bakış fırlattı. “İnsanlar zengin ve güçlülerden daima en kötüsünü beklerler, Efendimiz. Bir aristokratın şu şekilde tanımlanabileceğini söylerler: o yalnızca kendisini popüler kılacak düşkünlüklerini açığa vurur.”

Stilgar’ın yüzünden bir seğirme geçti.

Paul bu hareketi gördü, Stilgar’ın kafasında fısıldayan düşünceleri ve kızgınlıkları hissetti. Bu Lonca üyesi, Muad’Dib’le bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu?

“Şaka yapmıyorsunuz, elbette,” dedi Paul.

“Şaka yapmak mı, Efendimiz?”

Paul ağzının kuruduğunu fark etti. Bu odada çok fazla insan olduğunu, aldığı nefesin birçok ciğerden geçmiş olduğunu hissetti. Edric’in tankından kaynaklanan melanj kokusunun izi tehlike arz ediyordu.

“Böyle bir komploda suç ortaklarım kimler olabilir?” diye sordu Paul hemen ardından. “Kizaralar olduğunu mu düşünüyorsun?”

Omuz silken Edric’in başının etrafındaki turuncu gaz karıştı. Stilgar’la artık ilgilenmiyor gibiydi; ancak Fremen ona dik dik bakmayı sürdürüyordu.

“Papazlık mertebesindeki misyonerlerimin, *hepsinin*, gerçek dışı vaazlar verdiğini mi söylüyorsun?” diye üsteledi Paul.

“Bu bir çıkarcılık ve içtenlik meselesi olabilir,” dedi Edric.

Stilgar elini cüppesinin altındaki hançer-i figana attı.

Paul başını iki yana sallayarak şöyle dedi: “Yani beni içten olmamakla suçluyorsun.”

“Doğru sözcüğün *suçlama* olduğundan emin değilim, Efendimiz.”

Şu yaratığın küstahlığına bak! diye düşündü Paul. Ve şöyle dedi: “Suçlama ya da değil, sen piskoposlarımın ve benim güce susamış haydutlardan farkımız olmadığını söylüyorsun.”

“Güce susamış mı, Efendimiz?” Edric tekrar Stilgar’a baktı. “Güç, çok fazlasını elinde tutanı izole etme eğilimi gösterir. Önünde sonunda, gerçeklikle olan bağlantılarını kaybederler... ve devrilirler.

“Efendim,” diye homurdandı Stilgar, “bundan çok daha azı için idam ettirdiğiniz insanlar oldu!”

“İnsanlar oldu, evet,” diye onayladı Paul. “Ama bu bir Lonca Elçisi.”

“Sizi melun bir sahtekar olmakla suçluyor!” dedi Stilgar.

“Düşünce tarzı ilgimi çekiyor, Stil,” dedi Paul, “öfkeni frenle ve tetikte ol.”

“Muad’Dib nasıl emrederse.”

“Söyle, Dümenci,” dedi Paul, “her bir misyoneri gözlemek ve her bir Kizara manastırı ve tapınağındaki en ince ayrıntıları incelemek için araç olmaksızın, bu kadar dev zaman ve mekan mesafelerinde bu kuramsal sahtekarlığı nasıl başarabildik?”

“Sizin için zaman nedir ki?” diye sordu Edric.

Stilgar belirgin bir şaşkınlık içinde kaşlarını çattı ve şöyle düşündü: *Muad’Dib sık sık zamanın peçelerinin ardını gördüğünü söylerdi. Lonca üyesinin kastettiği neydi?*

“Böyle bir sahtekarlığın yapısında boşluklar ortaya çıkmaya başlamaz mıydı?” diye sordu Paul. “Bariz anlaşmazlıklar, hizipler... şüpheler, itiraflar... Sahtekarlık, hiç şüphesiz bunların hepsini birden bastıramazdı.”

“Dinin ve çıkarcılığın saklayamadığını, hükümetler saklayabilir,” dedi Edric.

“Hoşgörümün sınırlarını mı sınıyorsun?” diye sordu Paul.

“İddialarımın hiçbir değeri yok mu?” diye karşılık verdi Edric.

Acaba onu öldürmemizi mi istiyor? diye düşündü Paul. *Edric kendisini kurban olarak mı sunuyor?*

“Alaycı bakış açısını tercih ederim,” dedi Paul, onu sınayarak. “Belli ki sen devlet yönetme sanatının bütün aldatıcı numaralan, çift anlamlar ve etkili sözler konusunda eğitilmişsin. Senin için din bir silahtan başka bir şey değil ve bu yolla benim zırhımı sınıyorsun.”

“Alaycı bakış açısı,” dedi Edric, bir gülümseme dudaklarını gererken. “Dinler söz konusu olduğunda, yöneticilerin alaycılığı dillere düşmüştür. Din de bir silahtır. Din, hükümet haline geldiğinde nasıl bir silah olur?”

Paul içten içe yatıştığını, derin bir ihtiyat duygusunun onu sardığını hissetti. Edric kiminle konuşuyordu? Etkileyici gücü yüksek, lanet olası zekice sözler... o rahat nükteli imalar, paylaşılan sırların dile getirilmeyen havası: tavırları, onun ve Paul’ün iki sofistike olduğunu; daha geniş bir evrenin, sıradan halka bahşedilmeyen şeyleri anlayan insanları olduğunu söylüyordu. Paul bütün bu güzel konuşmaların ana hedefinin kendisi olmadığını fark edince çok şaşırdı. Sarayın başındaki bu bela, diğerlerine hitaben konuşuyordu; Stilgar’a, hane muhafızlarına... hatta belki de hantal yavere hitap ediyordu.

“Dinsel *yetke* bana zorla verildi,” dedi Paul. “Ben onun peşinde koşmadım.” Ve şöyle düşündü: *Hadi bakalım! Varsın bu insan-balık aramızdaki söz düellosundan zaferle çıktığını düşünsün!*

“O halde neden onu reddetmediniz, Efendimiz?” diye sordu Edric.

“Kız kardeşim Alia nedeniyle,” dedi Paul, Edric’i dikkatle inceleyerek. “O bir tanrıça. Alia söz konusu olduğunda, ihtiyatlı olmanı tavsiye ederim yoksa bir bakışıyla seni öldürebilir.”

Edric’in dudaklarında şekillenmeye başlayan şeytanca gülümseme, yerini şaşkın bir bakışa bıraktı.

“Çok ciddiyim,” diyen Paul, bu şaşkınlığın yayılmasını izledi, Stilgar’ın başıyla onayladığını gördü.

Edric soğuk bir sesle şöyle dedi: “Size olan güvenimi zedelediniz, Efendimiz. Ve şüphesiz ki amacınız buydu.”

“Amacımı bildiğinden bu kadar emin olma,” dedi Paul ve Stilgar’a görüşmenin bittiğini işaret etti.

Stilgar’ın, Edric’in katledilip katledilmeyeceğim soran işaretini olumsuz bir el hareketiyle yanıtlayan Paul, Stilgar meseleyi kendi başına halletmesin diye bunu bir emirle güçlendirdi.

Edric’in yaveri Scytale, tankın arka köşesine geçerek onu kapıya doğru itti. Paul’ün karşısına geldiğinde durdu, o gülen bakışlarını Paul’e çevirdi ve şöyle dedi: “Efendim, konuşmama izin verirler mi?”

“Evet, ne var?” diye sordu Paul, bu adamdan kaynaklanan olası tehdite karşılık Stilgar’ın nasıl yaklaştığını fark etti.

“Bazıları şöyle diyor,” dedi Scytale, “halkın, İmparatorluk liderliğine sadık kalmasının nedeni, uzayın sonsuz olmasıdır. Birleştirici bir sembol olmazsa kendilerini yalnız hissederler. İmparator, yalnız bir halk için belirli bir mevkidir. Ona dönüp şöyle diyebilirler: ‘Bakın, işte O orada. O bizi bir kılıyor.’ Belki din ide aynı amaca hizmet ediyordur, Efendim.”

Scytale sevimli bir şekilde başıyla selam verdikten sonra, Edric’in tankını bir kez daha itti. Salondan çıktılar, tankının içinde pelte gibi yatmakta olan Edric’in gözleri kapalıydı. Dümenci, yorgunluktan bitmiş, tüm sinirsel enerjisi tükenmiş gibi görünüyordu.

Paul, ayaklarını sürüyerek yürüyen Scytale’ın arkasından bakarken, adamın söylediklerini geçiriyordu aklından. Bu Scytale’in garip bir tip olduğunu düşündü. Konuşurken sanki birçok kişiymiş gibi bir his yayıyordu... sanki tüm genetik mirası teninde sergileniyordu.

“Çok garip,” dedi Stilgar, herhangi birine hitap etmeksizin.

Bir muhafız, Edric’le korumasının ardından kapıyı kaparken; Paul divandan kalktı.

“Garip,” diye tekrarladı Stilgar. Şakağında bir damar attı.

Paul salonun ışıklarını kıstı, Kale’sinin girintili çıkıntılı sarp kayalıklarına bakan pencerelerden birine doğru ilerledi. Aşağıda, uzaklarda ışıklar parıldıyordu... cüce hareketler. Alia’nın Tapınağı’nın, kum taşıyan bir rüzgarın beklenmedik bir şekilde yön değiştirmesiyle zarar görmüş olan cephesini tamir etmek için, bir işçi ekibi, oraya dev plaskarışım bloklar getiriyordu.

“Usul, o yaratığı bu salonlara getirmek aptalca bir şeydi,” dedi Stilgar.

Usul, diye düşündü Paul. *Siyeç adım. Stilgar, bir zamanlar bana hükmettiğini, beni çölden kurtardığını hatırlatıyor bana.*

“Neden yaptın bunu?” diye sordu Paul’ün hemen arkasında duran Stilgar.

“Veri,” dedi Paul. “Daha çok veriye ihtiyacım var.”

“Bu tehdidi *yalnızca* bir mentat olarak karşılamaya çalışmak tehlikeli değil mi?”

Bunu iyi kavradı, diye düşündü Paul.

Mentat hesaplaması sınırlı kalıyordu. Herhangi bir dilin sınırları içinde sınırsız bir şey söylenemezdi. Ancak mentat yeteneklerinin işe yaradığı yerler vardı. İddiasını çürütmesi için Stilgar’a meydan okuyarak zaten çok şey söylemişti.

“Her zaman bir şeyler dışarıda kalır,” dedi Stilgar. “Bazı şeylerin dışarıda *tutulması* gerekir.”

“Ya da içeride,” dedi Paul. Ve bir an için kendisinin bir kahin/mentat toplamı olduğunu kabul etti. Dışarıda, evet. Ve içeride: gerçek korku burada yatıyordu. Kendisini kendisinden nasıl koruyabilirdi? Onu, kendi kendini

yok etme noktasına getirmeye çalıştıkları kesindi; ama bu, daha da korkunç olasılıklar tarafından kuşatılmış bir durumdu.

Düşünceleri, aceleci ayak sesleriyle bölündü. Kizara Korba'nın silüeti, koridorların parlak ışığının vurduğu eşikten, dalga dalga içeriye yayıldı. İçeriye, sanki görünmeyen bir güç tarafından fırlatılmış gibi girdi ve salonun karanlığıyla karşılaşınca aniden durdu. Elleri şiga teli bobinleriyle doluydu. Koridordan gelen ışıkta parıldıyorlardı; bir muhafızın eli, görüş alanına girip kapıyı kapatınca sönen, küçük, yuvarlak, garip mücevherler.

“Siz misiniz, Efendim?” diye sordu Korba gölgelere doğru bakarak.

“Ne oldu?” diye sordu Stilgar.

“Stilgar?”

“İkimiz de buradayız. Ne oldu?”

“Lonca üyesi için verilen resepsiyon beni endişelendirdi.”

“Endişelendirdi mi?” diye sordu Paul.

“İnsanlar, düşmanlarımızı onurlandırdığınızı söylüyorlar, Efendim.”

“Hepsi bu mu?” dedi Paul. “Bunlar getirmeni istediğim bobinler mi?” Korba'nın ellerindeki şiga teli toplarını gösterdi.

“Bobinler... ha! Evet, Efendim. Tarihler. Burada mı izleyeceksiniz?”

“Ben zaten izlemiştim. Onları Stilgar için istedim.”

“Benim için mi?” diye sordu Stilgar. Paul'ün yaptığını bir kapris olarak yorumlayarak kızmaya başladığını hissetti. Tarihler! Stilgar bir süre önce Zabulon fethinin lojistik hesaplamalarını Paul'le tartışmak istemişti. Lonca Elçisi'nin gelmesi araya girmişti. Ve şimdi... elinde tarihlerle Korba!

“Tarih bilgin nasıldır?” Paul, arkasında duran gölgeler içindeki silüeti incelerken sesli olarak düşünmüştü.

“Halkımızın göçler sırasında ayak bastığı her dünyanın adını sayabilirim, Efendim. İmparatorluk’un sınırlarının...”

“Arz’ın Altın Çağı’nı hiç inceledin mi?”

“Arz mı? Altın Çağ mı?” Stilgar sinirlenmiş ve şaşırmıştı. Paul neden zamanın başlangıcına ait efsaneleri tartışmak istiyordu? Stilgar’ın kafası hala Zabulon verileriyle tıka basa doluydu... kurmay mentatlardan gelen hesaplamalar: iki yüz beş saldırı firkateyniyle giden otuz lejyon, destek taburları, pasifleştirme kadroları, Kizara misyonerleri... yiyecek ihtiyaçları (sayıların hepsi akimdaydı) ve melanj... silahlar, üniformalar, madalyalar... ölülerin külleri için kupalar... uzmanların sayısı: propaganda hammaddelerini üretecek adamlar, katipler, muhasebeciler... casuslar... ve casusları gözleyen casuslar...

“Sinyal eşleme bağlantısını da getirdim, Efendim,” diye araya girdi Korba. Paul'le Stilgar’ın arasında artan gerilimi algıladığı ve bunlardan rahatsız olduğu açıktı.

Stilgar başını iki yana salladı. *Sinyal eşleyici mi?* Paul, neden onun, bir şiga teli projektöründe anımsatıcı titreşim sistemi kullanmasını istiyordu? Neden tarihlerde spesifik verileri tarayacaktı? Bu mentat işiydi! Stilgar, her zaman olduğu gibi yine, bir projektör ve bağlantılarını kullanma fikrine derin bir şüpheyle yaklaşmaktan kendini alamadı. Bu şey, her seferinde onun rahatsız edici algılara ve bunaltıcı veriler sağanağına dalmasına neden oluyordu. Zihni daha sonra bu verileri sıraya sokarken, onu, sahip olduğunu bilmediği bilgilerle şaşırtıyordu.

“Efendimiz, ben Zabulon hesaplamalarını getirmiştim,” dedi Stilgar.

“Kuruyasıca Zabulon hesaplamaları!” dedi Paul sertçe, ‘hiç kimse bundaki neme dokunacak kadar kendini alçaltmaz’ anlamına gelen Fremen küfrünü kullanarak.

“Efendim!”

“Stilgar,” dedi Paul, “senin, ancak uzun vadeli etkileri anlayarak elde edebileceğin bir denge duyusuna, acilen ihtiyacın var. Eski çağlar hakkında

sahip olduğumuz o azıcık bilgiyi, Butleryanların bize bırakmış olduğu bir parçacık veriyi, Korba senin için getirdi. Cengiz Han'la başla."

"Cengiz...Han mı? Kim o, bir Sardokar mı, Efendim?"

"Yo, bundan çok çok daha eski. Yaklaşık dört milyon kişiyi öldürmüş."

"Bu kadar çok adamı öldürmek için müthiş silahları olmalı, Efendimiz. Lazer ışınları belki ya da..."

"Onları kendisi öldürmemiş, Stil. Benim öldürdüğüm gibi öldürmüş, lejyonlarını yollayarak. Geçerken dikkat etmeni istediğim bir İmparator daha var... Hitler denen biri. Altı milyondan fazla kişiyi de o öldürmüş. O günler için bayağı iyi."

"Lejyonlarıyla mı öldürmüş?" diye sordu Stilgar.

"Evet.

"Pek etkileyici sayılar değil, Efendim."

"Hayır, çok iyi, Stil." Paul, Korba'nın ellerindeki bobinlere şöyle bir baktı. Korba sanki onları atıp kaçmak istiyormuş gibi duruyordu. "Sayılar: mütevazı bir tahminle altmış bir milyar kişiyi öldürdüm, doksan gezegeni sterilize ettim, beş yüz diğer gezegeni de tamamen yıldırdım. Kırk dinin takipçilerinin kökünü kazıdım ki bu dinler taa...

"İnançsızlar!" diye karşı çıktı Korba. "Hepsi de inançsız!"

"Hayır," dedi Paul. "İnananlar."

"Hükümdarım şaka yapıyorlar," dedi Korba sesi titreyerek. "Cihat on bin dünyayı aydınlığa..."

"Hayır, karanlığa," dedi Paul. "Muad'Dib'in Cihatı'nın etkisinden kurtulmak için yüz kuşak geçmesi gerekecek. Herhangi birinin bu sayıyı geçebileceğini tahayyül etmekte zorlanıyorum." Gırtlağından gümbürtülü bir kahkaha yükseldi. "Muad'Dib'i eğlendiren nedir?" diye sordu Stilgar.

“Eğlenmiyorum. Sadece, İmparator Hitler’in de benzer bir şey söylediğine dair ani bir görüntü geldi. Hiç şüphesiz söylemiştir.”

“Hiçbir yönetici sizin güçlerinize sahip olmadı,” dedi Korba. “Kim size meydan okumaya kalkabilir? Lejyonlarınız bilinen evrene hükmediyor ve ayrıca tüm...”

“Lejyonlar hükmediyor,” dedi Paul. “Acaba bunu biliyorlar mı?”

“Lejyonlarınıza hükmeden sizsiniz, Efendimiz,” diye sözünü kesti Stilgar, ses tonundan, bu komuta zincirindeki kendi konumunu, tüm bu gücü yönlendirenin kendisi olduğunu aniden fark ettiği anlaşılıyordu.

Stilgar’ın düşüncelerini, istediği yöne sokmuş olan Paul, tüm dikkatini Korba’ya yönelterek şöyle dedi: “Bobinleri şuraya, divanın üstüne koy.” Korba emre uyarken, Paul şunları söyledi: “Resepsiyon nasıl gidiyor, Korba? Kardeşim her şeyi kontrol altında tutuyor mu?”

“Evet, Efendim.” Korba’nın ses tonu temkinliydi. “Chani de gözetleme deliğinden izliyor. Lonca’nın maiyetinde Sardokarlar olabileceğinden şüpheleniyor.”

“Hiç şüphesiz yanılmıyordur,” dedi Paul. “Çakallar toplanmıştır.”

“Bannerjee,” dedi Stilgar, Paul’ün Güvenlik ekibi şefinden bahsederek, “daha önce onlardan bazılarının, Kale’nin özel alanlarına sızmaya çalışabileceklerinden endişelenmişti.”

“Böyle bir şey yaptılar mı?”

“Henüz değil.”

“Ama çiçek bahçelerinde bir karışıklık çıktı,” dedi Korba.

“Ne tür bir karışıklık?” diye sordu Stilgar.

Paul başıyla onayladı.

“Yabancılar gelip gidiyor,” dedi Korba, “bitkileri eziyorlar, bazı şeyler fısıldıyorlar... bana bazı rahatsız edici sözler rapor edildi.”

“Ne gibi?” diye sordu Paul.

“ ‘Verdiğimiz vergiler bunlara mı harcanıyor?’ Bu soruyu bizzat Elçi’nin sorduğunu söylediler.”

“Buna şaşırmadım,” dedi Paul. “Bahçede çok sayıda yabancı var mı?”

“Düzinelerce, Efendim.”

“Bannerjee, korunmasız kapılara seçilmiş birlikler yerleştirdi, Efendim.” dedi Stilgar. Konuşurken dönünce, salonun açık kalan tek ışığı yüzünün yarısını aydınlattı. Bu garip ışık, bu yüz, bütün bunlar, Paul’ün zihnindeki bir hafıza düğümüne dokundu: çölden kalan bir şeyler. Paul bunu tam olarak hatırlamakla uğraşmadı, dikkati Stilgar’ın zihinsel olarak nasıl geri çekildiğine yoğunlaştı. Fremen’in, neredeyse zihninden geçen her düşünceyi bir ayna gibi yansıtan gergin bir alnı vardı. Şu anda şüpheler içindeydi, İmparator’unun garip davranışları nedeniyle derin şüpheler içindeydi.

“Bahçelere izinsiz girilmesi hoşuma gitmedi,” dedi Paul. “Konuklara nezaket göstermek gerekir ve bir elçiyi karşılamanın resmi gereklilikleri vardır; ama bu...”

“Onların dışarı çıkarılmalarıyla ilgileneceğim,” dedi Korba. “Derhal.”

“Bekle!” diye emretti Paul, tam Korba dönerken.

O an oluşan ani sessizlik sırasında, Stilgar, Paul’ün yüzünü inceleyebileceği bir yere geçti hissettirmeden. Bunu ustaca yapmıştı. Paul bunun yapılış şeklini takdir etti, hiçbir küstahlık içermiyordu. Bu, Fremenlere özgü bir şeydi: başkasının mahremiyetine duyulan saygının etkilediği sinsilik, gerektiği için yapılan bir hareket.

“Saat kaç?” diye sordu Paul.

“Neredeyse gece yarısı, Efendimiz,” dedi Korba.

“Korba, sanırım sen benim en iyi yaratımımsın,” dedi Paul.

“Efendimiz!” Korba’nın sesinde kırgınlık vardı.

“Benden korkuyor musun?”

“Siz, siyeçimizde Usul olan Paul-Muad’Dib’siniz,” dedi Korba. “Benim adanmışlığımı...”

“Hiç kendini bir mürit gibi hissettin mi?” diye sordu Paul.

Korba’nın, bu sözleri yanlış anladığı belliydi; ama ses tonunu doğru yorumlamıştı. “İmparator’um benim temiz bir vicdanım olduğunu bilir.”

“Şeyh-hulud bizi korusun,” diye mırıldandı Paul.

Bu anın kuşkulu sessizliği, dış koridorda ıslık çalarak yürüyen birisinin sesiyle bölündü. Islık sesi, karşı kapıya geldiğinde bir muhafızın bağırarak verdiği emirle kesildi.

“Korba, sanırım sen tüm bunların üstesinden gelebilirsin,” dedi Paul. Ve Stilgar’ın yüzünde belirmekte olan anlayış ışığını okudu.

“Bahçelerdeki yabancılar ne olacak, Efendimiz?” diye sordu Stilgar.

“Ha, evet,” dedi Paul. “Bannerjee onları dışarı çıkarsın, Stil. Korba yardımcı olacak.”

“Ben mi, Efendimiz?” Korba duyduğu derin huzursuzluğu belli etti.

“Dostlarımdan bazıları bir zamanlar Fremen olduklarını unuttular,” dedi Paul, Korba’ya bakarak ama Stilgar’a hitap ederek. “Chani’nin Sardokar olarak teşhis ettiklerini not edecek ve onları öldürteceksin. Bunu bizzat sen yap. Bunun sessizce ve gereksiz bir rahatsızlığa meydan verilmeden yapılmasını istiyorum. Şunu aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor ki; dinin ve hükümetin, anlaşmaları onaylamak ve vaaz vermekten başka yapacak işleri vardır.”

“Muad’Dib’in emirlerine uyarım,” diye fısıldadı Korba.

“Ya Zabulon hesaplamaları?” diye sordu Stilgar.

“Yarın,” dedi Paul. “Yabancılar bahçelerden çıkarıldıktan sonra, resepsiyonun sona erdiğini duyurun. Eğlence bitti, Stil.”

“Anladım, Efendim.”

“Anladığına eminim,” dedi Paul.

Burada yatan bir devrik tanrı... Değildi devrilişi öyle böyle. Bize düşen kaidesini yapmaktı, Daracık ve upuzun bir kaide.

- Tleilax Manisi

Alia, dirsekleri dizlerinin, çenesi yumruklarının üstünde çömelmiş, kumulun üstündeki cesede bakıyordu; bir zamanlar genç bir kadına ait olan birkaç kemik ve didik didik olmuş biraz et. Eller, kafa, gövdenin üst kısmının çoğu yoktu... coriolis rüzgarı tarafından yenmişti. Çevredeki kumlar, ağabeyinin doktorlarının ve araştırmacılarının izlerini taşıyordu. Gûla Nefr’in bir tarafında duran; ve Alia’nın, orada yazılı olanları gizemli bir şekilde okuması bitsin diye bekleyen cenaze görevlileri dışında hepsi artık gitmişti.

Bu enlemlerde ikindileri çok görülen grimsi mavi ışıktaki sahneyi, buğday rengi bir gökyüzü sarıyordu.

Birkaç saat önce alçaktan uçan bir kuryenin aygıtları, hiç olmaması gereken yerde belli belirsiz bir su izi saptayınca ceset keşfedilmişti. Onun çağrısı üzerine uzmanlar gelmişti. Ve ne öğrenmişlerdi? Bunun yaklaşık yirmi yaşlarında bir Fremen kadını olduğunu, semuta bağımlısı olduğunu... ve Tleilax kaynaklı gizli bir zehirin etkisiyle burada, çölün zorlu şartlarında ölmüş olduğunu.

Çölde ölmek oldukça sık görülen bir olaydı. Ama semuta bağımlısı bir Fremen o kadar ender görülürdü ki Paul annelerinin onlara öğrettiği yöntemlerle bu sahneyi incelemesi için onu göndermişti.

Alia zaten yeterince gizemli olan bir sahne hakkında kendi gizemli aurasını yaymaktan başka bir şey yapamadığını hissetti. Gûlanın ayaklarının kumu kıpırdattığını duyup ona baktı. Nefr'in dikkati bir an için, tepede bir kuzgun sürüsü gibi dönüp duran eskort topterlere takılmıştı.

Hediyeler veren Lonca'dan sakın, diye düşündü Alia.

Cenaze topteri ve Alia'nm kendi taşıtı, kumda, gûlanın arkasındaki bir kaya çıkıntısının yanında duruyordu. Yere inmiş topterlere bakmak, Alia'nın içini, havalanıp buradan gitmek için şiddetli bir arzuyla doldurdu.

Ama Paul, burada diğerlerinin gözden kaçıracağı bir şeyleri onun görebileceğini düşünmüştü. Alia, damıtıcı giysisinin içinde kıpırdandı. Aylarca giysisiz geçen şehir yaşamından sonra damıtıcı giysi vücudunu tahriş ediyordu ve ona yabancı gelmişti. Bu garip ölüm hakkında önemli bir şey bilip bilmediğini merak ederek gûlayı inceledi. Gûlanın kara bir keçinin postuna benzeyen saçlarından bir buklenin damıtıcı giysisinin kapüşonundan dışarı taştığını gördü. Elinin, bu saçı yerine tıkıştırmak için büyük bir istek duyduğunu fark etti.

Gûlanın pırıltılı gri metal gözleri, sanki bu düşünce tarafından çekilmiş gibi ona çevrildi. Bu gözler ürpermesine neden oldu ve Alia bakışlarını ondan kaçırdı.

Bir Fremen kadını, 'cehennemin gırtlağı' adı verilen bir zehir nedeniyle burada ölmüştü.

Semuta bağımlısı bir Fremen.

Paul'ün bu rastlantıyla ilgili huzursuzluğunu paylaşıyordu.

Cenaze görevlileri sabırla bekliyordu. Bu cesette onların kurtarmasına değecek kadar su yoktu. Acele etmeleri gereksizdi. Ve Alia'nın, mücevher oymacılığına benzer bir sanat yoluyla bu kalıntılardaki garip bir gerçeği okuduğuna inanıyorlardı.

Alia hiçbir garip gerçek bulamamıştı.

Yalnızca, içinde derinlerde bir yerde, görevlilerin kafasındaki bariz düşüncelere karşı, belirsiz bir kızgınlık hissi vardı. Bu, lanet olası dinsel gizemin bir ürünüydü. O ve ağabeyi *halktan* olamazlardı. Daha fazla bir şey olmaları gerekiyordu. Bene Gesseritler, Atreides soyunu yönlendirerek bununla ilgilenmişlerdi. Anneleri, onları bu büyücülük yoluna iterek buna katkıda bulunmuştu.

Ve Paul bu farkı ebedileştirmişti.

Alia'nın hafızalarına tıkıştırılmış Başrahibeler huzursuzca kıpırdanıyorlar ve adab düşüncelerinin çakmasına yol açıyorlardı: *"Sakin ol, Ufaklık! Sen neysen osun. Bunun bedelleri var. "*

Bedeller!

Bir işaretle gûlayı çağırdı.

Gûla yanına gelip durdu, pürdikkat, sabırlı.

"Bunda ne görüyorsun?" diye sordu Alia.

"Burada ölenin kim olduğunu asla öğrenemeyebiliriz," dedi gûla. "Baş ve dişler gitmiş. Eller... Böyle birinin, hücreleriyle eşlenebilecek genetik kaydının bir yerlerde olması olasılığı çok düşük."

"Tleilax zehiri," dedi Alia. "Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Bu tür zehirleri birçok insan satın alıyor."

"Oldukça doğru. Ve bu beden, senin vücuduna yapıldığı gibi tekrar geliştirilemeyecek kadar mahvolmuş."

"Tleilaxlıların bunu yapacağına güvenebilsen bile," dedi gûla.

Alia başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Şimdi beni şehre geri uçuracaksın."

Havalanıp kuzeye döndüklerinde şöyle dedi: "Tıpkı Duncan Idaho gibi uçuyorsun."

Gûla, Alia’ya inceleyen bir bakış fırlattı. “Bunu bana başkaları da söyledi.”

“Şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu Alia.

“Birçok şey.”

“Sorumu geçiştirme, lanet olası!”

“Ne sorusu?”

Alia gûlaya ters ters baktı.

Bakışı gören gûla omuz silkti.

Bu hareketi ne kadar da Duncan Idaho’ya benziyor, diye düşündü Alia. Suçlar bir tavırla ve içinde bir hile barındıran boğuk bir sesle şöyle dedi: “Sadece tepkilerini dile getirmeni istedim ki ben de onlara karşı kendi düşüncelerimi yönelteyim. O genç kadının ölümü canımı sıkıyor.”

“Ben onun hakkında düşünmüyordum.”

“Ne düşünüyordun?”

“İnsanlar bir zamanlar ben olmuş olabilecek kişiden bahsettiklerinde hissettiğim garip duyguları.”

“Olmuş olabilecek mi?”

“Tleilaxlılar çok zekidir.”

“O kadar da zeki değiller. Sen Duncan Idaho’ydun.”

“Çok büyük olasılıkla. İlk hesaplama bu.”

“Demek duygusallaşıyorsun?”

“Bir dereceye kadar. Sabırsızlanıyorum. Tedirginim. Titremek üzereyim ve bunu kontrol etmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kalıyorum. Zihnimde... suret kıvılcımları çakıyor.”

“Ne sureti?”

“Tanınamayacak kadar hızlılar. Kıvılcımlar. Spazmlar... neredeyse hatıralar.”

“Bu hatıraları merak etmiyor musun?”

“Elbette ediyorum. Merak beni ileri doğru itiyor ama yoğun bir isteksizliğe karşı koyarak hareket ediyorum. Şöyle düşünüyorum: ‘Ya olduğuma inandıkları kişi değilsem?’ Bu düşünceden hoşlanmıyorum.”

“Peki bütün düşündüğün bu mu?”

“Sen daha iyi bilirsin, Alia.”

Ne cüretle bana ön adımla hitap ediyor? Kızgınlığın arttığını, sonra onun konuşma tarzının hatırası altında azaldığını hissetti: yumuşak bir şekilde titreşen imalar, erkeklere özgü o kayıtsız güven duygusu. Alia’nın çenesi boyunca uzanan bir kas seğirdi. Alia dişlerini sıktı.

“Şu aşağıdaki El Kuds değil mi?” diye sordu gûla, kanatlardan birini birazcık indirip eskortlarının aniden heyecanlanmalarına neden olarak.

Alia, Harg Geçidi’nin üstündeki yüksek burun boyunca dalgalanan gölgelerine, sarp kayalıklara ve babasının kafatasının bulunduğu kaya piramide baktı. *El Kuds: Kutsal Yer.*

“Orası Kutsal Yer,” dedi.

“Orayı bir gün ziyaret etmeliyim,” dedi gûla. “Babanızın naaşına yakın olmak, bana, zapt edebileceğim hatıralar getirebilir.”

Birdenbire, onun daha önce kim olduğunu bilme ihtiyacının ne kadar güçlü olması gerektiğini anladı. Bu onun içindeki temel dürtüydü. Alia tekrar kayalara; tabanı, kuru bir kumsala ve bir kum denizine doğru meyilli olan sarp kayalığa baktı... kumullardan yükselen tarçın rengi kaya, dalgaları göğüsleyen bir gemi gibiydi.

“Geri dön,” dedi Alia.

“Eskortlar...”

“Onlar izlerler. Altlarından dön.”

Gûla emre uydu.

“Gerçekten ağabeyime mi hizmet ediyorsun?” diye sordu Alia, gûla yeni rotaya girdiğinde ve eskortlar da onları izlemeye başladığında.

“Atreideslere hizmet ediyorum,” dedi, ses tonu resmiydi.

Ve Alia onun sağ elinin kalkıp indiğini gördü... neredeyse Caladan’ın eski selamının aynısı. Yüzünün kederli bir hali vardı. Onun kaya piramide bakışını izledi.

“Canını sıkan nedir?” diye sordu Alia.

Gûlanın dudakları kımıldadı. Duygusuz, gergin bir ses çıktı: “O... o...” Yanağından bir damla yaş süzüldü.

Alia, Fremenlere özgü saygıyla hareketsiz kaldığını fark etti. Ölüye su veriyordu! Kendisini tutamayarak parmağını gûlanın yanağına uzatıp gözyaşına dokundu.

“Duncan,” diye fısıldadı.

Gûla topterin kontrollerine kitlenmiş gibiydi, bakışları aşağıdaki mezara sabitlenmişti.

Alia sesini yükseltti: “Duncan!”

Gûla yutkundu, başını iki yana salladı, Alia’ya baktı, metal gözleri parıldıyordu. “Ben... omuzlarımda... bir kol... hissettim,” diye fısıldadı. “Onu hissettim! Bir kol.” Gırtlağı titredi. “O... bir dosttu. O... benim dostumdu.”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Sanırım o... Bilmiyorum.”

Alia’nın önündeki çağrı ışığı yanıp sönmeye başladı, eskort yüzbaşısı neden çöle döndüklerini öğrenmek istiyordu. Alia mikrofonu aldı ve kısa bir süre babasının mezarına saygılarını sunduklarını açıkladı. Yüzbaşı ona vaktin geç olduğunu hatırlattı.

“Şimdi Arrakeen’e gidiyoruz,” dedi, mikrofonu yerine yerleştirirken.

Nefr derin bir nefes aldı, topterlerini kuzeye doğru yan yatırdı.

“Hissettiğin babamın koluydu, değil mi?” diye sordu Alia.

“Belki.”

Sesi, olasılıkları hesaplayan mentat sesiydi. Alia, onun, sükunetini tekrar kazanmış olduğunu anladı.

“Babamı nasıl tanıdığımın farkında mısın?” diye sordu.

“Biraz fikrim var.”

“Açıklayayım,” dedi Alia. Doğumdan önce gözlerini nasıl Başrahibe bilincine açtığını, sinir hücrelerine yerleştirilmiş sayısız yaşamın bilgisiyle dehşete düşmüş bir cenini... ve bütün bunların babasının ölümünden sonra olduğunu kısaca anlattı.

“Babamı, annemin onu tanıdığı kadar tanıyorum,” dedi Alia. “Annemin onunla paylaştığı her tecrübeyi en ince ayrıntısına kadar biliyorum. Bir açıdan ben annemim! Ab-ı Hayat’ı içip ruh göçü transına girdiği ana kadarki tüm hatıralarına sahibim.”

“Ağabeyiniz bununla ilgili bir şeyler açıklamıştı.”

“Öyle mi? Neden?”

“Ben sordum.”

“Neden?”

“Bir mentatın veriye ihtiyacı vardır.”

“Ha.” Aşağıya, dümdüz uzanan Kalkan Duvarı’na... biçimini kaybetmiş kayalara, oyuklara ve çatlaklara baktı.

Onun baktığı yönü gören gûla şöyle dedi: “Çok ortalıkta bir yer, şu aşağısı.”

“Ama saklanması kolay bir yer,” dedi Alia. Ona baktı. “Bana bütün gizleriyle... bir insanın zihnini hatırlatıyor.”

“Ooo,” dedi gûla.

“Ooo mu? Ne demek ooo?” An iden ona kızmıştı ve bunun sebebini bilmiyordu.

“Benim zihnimin ne gizlediğini bilmek isterdiniz,” dedi gûla. Bu bir açıklamaydı, soru değil.

“Senin ne olduğunu önsezi güçlerimle ortaya çıkarmadığımı nereden biliyorsun?” diye sordu Alia.

“Çıkardınız mı?” Gerçekten merak etmiş görünüyordu.

“Hayır!”

“Falcıların sınırları vardır,” dedi gûla.

Eğlenmiş görünüyordu; ve bu, Alia’nın kızgınlığını azalttı. “Eğlendin mi? Güçlerime hiç saygın yok mu?” diye sordu. Bu soru kendi kulaklarına bile pek aksi gelmemişti.

“Alametlerinize ve işaretlerinize sandığınızdan daha çok saygı duyuyorum,” dedi gûla. “Sabah Ayini’nizde dinleyicilerin arasındaydım.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Sembollerle ilgili büyük bir yeteneğiniz var,” dedi gûla, dikkatini topterin kumandalarından ayırmadan. “Bu, Bene Gesseritlere özgü bir şey derdim ama birçok cadı gibi siz de güçleriniz konusunda dikkatsiz davranıyorsunuz.”

Alia bir korku spazmı hissetti, tiz bir sesle bağırdı: “Buna nasıl cüret edersin?”

“Yaratıcılarımın beklediğinden çok daha fazlasına cüret edebilirim,” dedi gûla. “Bu olağandışı gerçek yüzünden ağabeyinizin yanında kaldım.”

Alia onun gözleri olan çelik topları inceledi: bunlarda hiçbir insani ifade yoktu. Damıtıcı giysinin kapüşonu çene çizgisini gizliyordu. Bununla birlikte ağzı sımsıkı kapalı kalmıştı. Dudaklarında büyük bir güç vardı... ve kararlılık. Sözleri yatıştırıcı bir yoğunluk taşıyordu, “...çok daha fazlasına cüret edebilirim...” Bu, Duncan Idaho’nun söylemiş olabileceği bir şeydi. Tleilaxlılar gûlalarını düşündüklerinden daha mı iyi şekillendirmişlerdi... yoksa bu sadece bir hile, şartlandırmanın bir parçası mıydı?

“Kendini açıkla, gûla,” diye emretti.

“Kendini bil, emriniz bu mu?” diye sordu gûla.

Alia gûlanın yine eğlendiğini hissetti. “Benimle ağız dalaşına girme, seni.. .seni *mahluk!*” dedi. Elini boğazındaki kında duran hançer-i figana attı. “Neden ağabeyime verildin?”

“Ağabeyiniz, sunuluşumu izlediğinizi söyledi bana,” dedi gûla. “Bu soruyu onun için yanıtlarken beni duydunuz.”

“Benim için tekrar yanıtla!”

“Onu yok etmem planlandı.”

“Bunu söyleyen mentat mı?”

“Bunun yanıtını sormadan da biliyorsunuz,” diye terslendi gûla. “Ve gayet iyi biliyorsunuz ki böyle bir hediyeye hiç gerek yoktu. Ağabeyiniz zaten kendi kendini yeterince yok ediyor.”

Alia bu sözleri kafasında tarttı, elini hançerinin kabzasından çekmedi. Hileli bir yanıttı ama sesinde içtenlik vardı.

“O halde niye böyle bir hediye?” diye sorguladı Alia. “Bu, Tleilaxlıları eğlendirmiş olabilir. Ve şu da doğru ki Lonca beni bir hediye olarak istedi.”

“Neden?”

“Aynı yanıt.”

“Ben güçlerim konusunda nasıl dikkatsiz davranıyorum?”

“Onları nasıl kullanıyorsunuz?” diye karşılık verdi gûla. Bu soru kuşkularını dağıtmıştı. Elini hançerinden çekti ve şu soruyu sordu: “Neden ağabeyimin kendisini yok etmekte olduğunu söylüyorsun?”

“Ah, hadi, çocuk! Nerede şu göklere çıkarılan güçler? Hiç mi mantık yürütme yeteneğin yok?”

Alia kızgınlığını kontrol altında tutarak konuştu: “*Benim için* mantık yürüt, mentat.”

“Pekala.” Eskortlarına bakındı sonra dikkatini tekrar rotalarına çevirdi. Arrakeen Düzlüğü, Kalkan Duvarı’nın kuzey sınırının ilerisinde görünmeye başlamıştı. Tava ve graben köylerinin oluşturduğu desen, bir toz perdesinin altında belli belirsizdi ama uzaktan Arrakeen’in pırıltısı seçilebiliyordu.

“Belirtiler,” dedi gûla. “Ağabeyinizin resmi bir Methiyeci’si var ki...”

“O, Fremen Naiplerin bir hediyesi!”

“Dostların verdiği garip bir hediye,” dedi gûla. “Neden onu dalkavukluk ve gurursuzlukla çevreliyorlar? Bu Methiyeci’nin söylediklerini hiç kulak vererek dinlediniz mi? *‘Muad’Dib halkı aydınlattı. İmparator’umuz* Û*mma Naip, tüm insanların üstünde pırıl pırıl parlamak için karanlıklardan çıkıp geldi. O, bizim Efendimiz’dir. O, bitmez tükenmez bir fıskiyeden fışkıran değerli bir sudur. Tüm evrenin içmesi için mutluluk saçar,'* Pöh!”

Alia yumuşacık bir sesle konuştu: “Şu sözlerini Fremen eskortlarımıza aktarmam, seni lokma lokma doğrayıp kuş yemi yapmaları için yeterli olur.”

“Söyle o zaman.”

“Ağabeyim cennetin doğa kanunuyla hükmeder.”

“İnanmadığınız halde neden bunu söylüyorsunuz?”

“Neye inandığımı nereden biliyorsun?” Hiçbir Bene Gesserit gücünün kontrol altına alamayacağı bir şekilde titriyordu. Bu gûla onda hiç beklemediği bir etki yaratıyordu.

“Bir mentat olarak mantık yürütmemi emrettiniz,” diye hatırlattı gûla ona.

“Hiçbir mentat benim neye inandığımı bilemez!” Kesik kesik iki derin nefes aldı. “Bizi yargılamaya nasıl cüret edersin?”

“Sizi yargılamak mı? Ben yargılamıyorum.”

“Bize nasıl bir eğitim verildiği hakkında hiç fikrin yok!”

“Her ikiniz de devlet yönetimi konusunda eğitildiniz,” dedi gûla. “Güce karşı kibirli bir açlığa şartlandırıldınız. Politikayla ilgili keskin bir kavrayışla ve savaşla ayinin kullanılması konusunda derin bir anlayışla dolduruldunuz. Doğa kanunu mu? Hangi doğa kanunu? Bu efsane insanlık tarihinde sık sık görünür. Görünür! O bir hortlaktır. Hayal mahsulüdür, gerçek değildir. Cihatınız bir doğa kanunu mu?”

“Mentat safsatası,” diye alay etti Alia.

“Ben Atreideslerin bir hizmetkarıyım ve açık sözlüyüm.”

“Hizmetkar mı? Bizim hiç hizmetkarımız yoktur, yalnızca müritlerimiz vardır.”

“Ve ben bilincin müridiyim,” dedi gûla. “Bunu anla çocuk; ve sen...”

“Sakın bana çocuk deme!” dedi Alia sertçe. Hançer-i figanının yarısını kınından sıyırdı.

“Hatamı kabul ediyorum.” Gûla, Alia’ya göz ucuyla bakıp gülümsedi ve dikkatini tekrar topteri uçurmaya çevirdi. Atreides Kalesi’nin, Arrakeen’in kuzey varoşlarına bakan sarp kayalıklarla çevrili yapısı artık seçilebiliyordu. “Sen, bir çocuktan biraz daha büyük bir bedenin içindeki antik bir şeysin,” dedi gûla. “Ve bu beden yeni yeni adım attığı kadınlığı tarafından rahatsız ediliyor.”

“Seni neden dinlediğimi bilmiyorum,” diye homurdandı Alia; ama hançer-i figanı kınına geri bıraktı, avucunu cüppesine sildi. Terle ıslanan avucu onun Fremen tutumluluk anlayışını altüst etmişti. Vücut neminin böylesine israf edilmesi!

“Dinliyorsun çünkü ağabeyine sadık olduğumu biliyorsun,” dedi gûla. “Hareketlerim açıktır ve kolaylıkla anlaşılabilir.”

“Seninle ilgili hiçbir şey açık ve kolay anlaşılabilir değil. Sen gördüğüm en karmaşık yaratıksın. Tleilaxlıların, senin içine ne yerleştirdiklerini nerden bileyim?”

“Yanlışlıkla ya da kasıtlı olarak,” dedi gûla, “bana kendimi biçimlendirme özgürlüğü verdiler.”

“Zensünni kıssalarına geri döndün,” diye onu suçladı Alia. “Akıllı insan kendini biçimlendirir... aptallar yalnızca ölmek için yaşar.” Sesi taklit yüklüydü. “Bilincin müridi.”

“İnsanlar servetle aydınlanmayı birbirinden ayıramazlar,” dedi gûla.

“Bilmece gibi konuşuyorsun!”

“Ben açık zihinler için konuşuyorum.”

“Bütün bunları Paul’e aktaracağım.”

“Bunların çoğunu zaten duydu.”

Alia meraklandığını fark etti. “Nasıl oluyor da hala sağsın... ve serbestçe dolaşabiliyorsun? O ne dedi?”

“Güldü. Ve şöyle dedi: ‘Halk, İmparator olarak bir muhasebeci değil, bir efendi ister, onları değişiklikten koruyacak birini ister.’ Ama İmparatorluk’unun felaketinin kendisinden kaynaklanacağına katılıyor.”

“Neden böyle şeyler söyledi?”

“Çünkü problemini anladığıma ve ona yardım edeceğime onu inandırdım.”

“Bunu yapabilmek için ne söylemiş olabilirsin?”

Gûla sessiz kaldı, topteri, Kale’nin çatısındaki muhafız kompleksine indirmek için rüzgar almayan taraftaki ayağa doğru yan yatırdı.

“Ne söylediğini bana anlatmanı istiyorum!”

“Bunu anlayabileceğinden emin değilim.”

“Buna ben karar veririm! Sana derhal anlatmanı emrediyorum!”

“İzin ver önce ineyim,” dedi gûla. Ve Alia’nın izin vermesini beklemeden, ön taraftaki ayağın üzerine döndü, kanatlan optimum kaldırma pozisyonuna getirdi ve çatının üstündeki parlak turuncu rampanın üstüne yumuşak bir şekilde kondu. “Şimdi,” dedi Alia. “Konuş.”

“Ona, birinin varlığını sürdürmesinin belki de evrendeki en zor görev olduğunu söyledim.”

Alia başını iki yana salladı. “Bu... bu...”

“Acı bir ilaç,” dedi gûla, çatıda onlara doğru koşup koruma konumlarını alan muhafızları izlerken.

“Acı bir saçmalık!”

“En büyük eyaletin kontu da, en düşük ücretli serf de aynı sorunu paylaşır. Bu sorunu çözmesi için ne bir mentat kiralayabilirsin ne de başka bir akıl hocası. Yanıtları elde etmek için ne soruşturma emri çıkarabilirsin ne de şahitleri çağırabilirsin. Hiçbir hizmetkar ya da mürit yarayı saramaz. Ya

yarayı kendin sararsın ya da herkes kanadığını görsün diye öylece bırakırsın.”

Alia hızla ona arkasını döndü; ve döndüğü anda, bunun, kendi duygulan hakkında neyi ele verdiğini fark etti. Gûla bir kez daha, bir ses hilesi ya da cadı işi bir numara olmaksızın onun zihnine erişmişti. Bunu nasıl yapmıştı?

“Ona ne yapmasını söyledin?” diye fısıldadı Alia.

“Ona yargılamasını ve düzen getirmesini söyledim.”

Alia dışarıdaki muhafızlara baktı, ne kadar sabırla... ne kadar düzenli bir şekilde beklediklerini fark etti. “Adalet dağıtmak,” diye mırıldandı.

“Hayır, değil,” dedi gûla sertçe. “Yargılamasını önerdim, daha fazlasını değil, bir ilkenin rehberliğinde, ve belki de...”

“Ve ne?”

“Dostlarını korumasını ve düşmanlarını yok etmesini.”

“Yani adaletsiz bir şekilde yargılamasını.”

“Adalet nedir ki? Birbiriyle çatışan iki güç. Her birinin kendi alanında hakkı olabilir. Ve işte bu noktada, bir İmparator, düzen getiren çözümler emreder. Bu, çatışmaları önleyemez... çözer.”

“Nasıl?”

“En basit yolla: karar verir.”

“Dostlarını korur ve düşmanlarını yok eder.”

“Bu kararlılık değil midir? Halk düzen ister, çeşidi ne olursa olsun. Açlıklarının hapishanesinde otururlar; ve savaşın, zenginlerin eğlencesi haline gelişini seyrederler. Bu, kültürlü hale gelmenin tehlikeli bir şekli. Düzensiz bir şekli.”

“Ağabeyime senin çok fazla tehlikeli olduğunu ve mutlaka yok edilmen gerektiğini söyleyeceğim,” dedi Alia, yüzünü ona dönerek.

“Bu, benim zaten önermiş olduğum bir çözüm,” dedi gûla. “İşte tehlikeli olmanın sebebi bu,” dedi Alia, sözcüklerin üstüne basa basa. “Sen tutkularına hakimsin.”

“Tehlikeli olmamın sebebi bu *değil.”* Alia kımıldamaya fırsat bulamadan, eğildi, bir eliyle çenesini tuttu ve dudaklarını dudaklarının üstüne yerleştirdi.

Bu kibar, kısa bir öpücüktü. Gûla geri çekildi; ve Alia ona, hala dışarıda düzen içinde duran muhafızlarının yüzlerinde kasılıp kalmış sırıtışların artırdığı bir şokla baktı.

Alia parmağını dudaklarının üstüne koydu. Bu öpücükte tanıdık bir şeyler vardı. Gûlanın dudakları, Alia’nın gizli bir önsezi yolunda görmüş olduğu bir geleceğe aitti. Göğsü inip kalkarken şöyle dedi: “Senin derini yüzdürmeliyim.”

“Tehlikeli olduğum için mi?”

“Fazla cüretkar olduğun için!”

“Hiçbir şeye cüret etmedim. Bana sunulmayan hiçbir şeyi almam. Dua et bana sunulanın hepsini almadım.” Kapısını açıp dışarı çıktı. “Hadi gel. Boşu boşuna çok fazla zaman kaybettik.” Rampanın ötesindeki giriş kubbesine doğru uzun adımlarla yürüdü.

Alia dışarı sıçradı ve ona ayak uydurmak için koştu. “Söylediğin ve yaptığın her şeyi ona anlatacağım,” dedi.

“İyi.” Kapıyı Alia’nın geçmesi için tuttu.

“İdam edilmeni emredecek,” dedi Alia, kubbeye girerken.

“Neden? İstediğim öpücüğü aldım diye mi?” Nefr içeri girince, ona dönük olan Alia’nın gerilemesine neden oldu. Kapı, arkasından kayarak kapandı.

“*İstediğin* öpücüğü!” İçini öfke kaplamıştı.

“Pekala, Alia. O halde senin istediğin öpücüğü.” Onun çevresinden dolaşıp iniş alanına doğru ilerledi.

Gûlanın hareketi sanki onu yüksek bir bilince taşımış gibi, onun açık sözlülüğünü, mutlak dürüstlüğünü fark etti. *Benim istediğim öpücük,* dedi kendi kendine. *Doğru.*

“Senin dürüstlüğün, tehlikeli olan bu,” dedi onu izlerken.

“Aklın yoluna döndün,” dedi gûla, adımlarını aksatmadan. “Bir mentat durumu daha direkt olarak ortaya koyamazdı. Şimdi: çölde gördüğün neydi?”

Alia, gûlanın kolunu tuttu ve onu durmaya zorladı. Yine aynı şeyi yapmıştı: onu şaşırtarak aklını keskin bir bilince taşımıştı.

“Neden bilmem,” dedi Alia, “ama sürekli Sima Dansçılarını düşünüyorum. Bunun sebebi nedir?”

“İşte ağabeyin seni bunun için çöle yolladı,” dedi gûla, başını onaylayarak. “Bu süregelen düşünceni ona anlat.”

“Ama neden?” Alia başını iki yana salladı. “Neden Sima Dansçıları?”

“Orada genç bir kadın cesedi vardı,” dedi gûla. “Belki de Fremenlerin arasından bir genç kadının kaybolduğu bildirilmemiştir.”

Yaşıyor olmanın ne kadar mutluluk verici bir şey olduğunu düşünüyorum ve bir gün bu bedenin köklerine dalıp bir zamanlar ben olan benliğimi tanıyıp tanıyamayacağımı merak ediyorum. Kökler orada. Benim herhangi bir eylemimin onu bulup bulamayacağı gelecekte düğümlü. Ama bir erkeğin yapabileceği her şeyi ben de yapabilirim. Benim herhangi bir eylemim bunu yapabilir.

- Gûla Konuşuyor - Alia'nın Tefsiri

Baharın keskin kokusuna gömülü halde yatmış, kehanet transı yoluyla içine bakan Paul, ayın uzayan bir küre halini aldığını gördü. Yuvarlanıyor ye dönüyordu, tıslıyordu... sonsuz bir denizin içinde su verilen bir yıldızın korkunç tıslaması; aşağı... aşağı... aşağı... bir çocuğun attığı bir top gibi. Gitmişti.

Bu ay batmamıştı. Bunun farkına varmak Paul'ü boğdu. Gitmişti: ay yoktu. Dünya, derisini silkeleyen bir hayvan gibi sallanıyordu. Dehşet onu ezip geçmişti.

Şiltesinde yatan Paul fırlayıp doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyordu. Bir parçası dışarı, bir parçası içine bakıyordu. Dışarı bakarken özel odasını havalandıran plaskarışım parmaklıkları görüyordu ve Kale'sinin oluşturduğu taştan abisin yanında yatmakta olduğunu biliyordu. İçinde, ayın düştüğünü görmeye devam ediyordu.

Dışarı! Dışarı!

Plaskarışım parmaklıklar Arrakeen'a yayılan parlak öğlen ışığına bakıyordu. İçinde... gecelerin en karanlığı yatıyordu. Çatıdaki bir bahçeden gelen tatlı kokular seli, duyularını kemiriyordu; ama hiçbir çiçek kokusu, o düşen ayı tekrar yukarı çekemezdi.

Ayaklarını zeminin soğuk yüzeyine sarkıttı ve parmaklıklardan dışarıya baktı. Tam karşıda, kristalleri dengelenmiş altın ve platinden bir köprünün hafif eğimli kemerini görebiliyordu. Köprüyü, uzaklardan, Cedon'dan getirilmiş ateş mücevherleri süslüyordu. Köprü, su çiçekleriyle dolu bir havuzu ve fıskiyeyi geçip şehrin fakir mahallesinin dehlizlerine açılıyordu. Paul ayağa kalksaydı, orada fırıl fırıl dönen ve taze kan kadar temiz ve kırmızı olan taç yapraklara bakabileceğini biliyordu... zümrüt gibi bir dereye atılmış dönen renk plakları.

Gözleri, onu bahar esaretinden çıkarmadan, manzarayı yutuyordu.

Kaybolan bir ayın o korkunç görüntüsü.

Görüntü, bireysel güvenliğin feci bir şekilde kayboluşunu çağrıştırıyordu. Belki de uygarlığının düştüğünü, gösteriş yüzünden devrildiğini görmüştü.

Bir ay... bir ay... düşen bir ay.

Tarotun sıçrattığı çamurun arkasını görmek için yüksek dozda bahar özü almıştı. Baharın ona tüm gösterdiği, düşen bir ay ve başından beri bildiği o iğrenç yoldu. Cihata bir son satın almak, katliam volkanını susturmak için kendini gözden düşürmek zorundaydı.

Bırak git... bırak git... bırak git...

Çatı bahçesinden gelen çiçek kokusu, ona Chani'yi hatırlattı. Şimdi onun kollarını; ona sarılan, unutturan, aşk dolu kollarını özlüyordu. Ama Chani bile onu bu görüntüden kurtaramazdı. Gidip ona, aklında belirli bir ölüm olduğunu söyleseydi, Chani ne derdi acaba? Bunun kaçınılmaz olduğunu bildiğine göre; soylu bir ölümü, gizli bir fantaziyle yaşamını sona erdirmeyi, yaşayabileceği yılları harcamayı neden seçmesindi? İrade gücünün sonuna gelmeden önce ölmek, soylu bir seçim olmaz mıydı?

Ayağa kalktı, parmaklıklardaki kanatlı kapıya doğru ilerledi, bahçeden sarkan çiçeklere ve sarmaşıklara bakan balkona çıktı. Ağzı çölde yürümüş gibi kupkuruydu.

Ay... ay; nerede bu ay?

Alia'nın tanımlamasını, kumullarda bulunan genç kadın cesedini düşündü. Semuta bağımlısı bir Fremen! Her şey o iğrenç seyre uyuyordu.

Sen bu evrenden bir şey alamazsın, diye düşündü. *O ne isterse onu bahşeder.*

Balkon demirlerinin yanındaki bir sehpanın üzerinde, Dünya Ana'nın denizlerine ait sarmal bir sedef kabuğun kalıntıları duruyordu. Kabuğun parlak pürüzsüzlüğünü ellerine aldı ve Zaman'ın içinde geriye doğru hissetmeye çalıştı. Bu sedefli yüzey, ışığın parıltılı aylarım yansıtıyordu. Bakışlarını ondan ayırdı, kafasını kaldırıp bahçenin üstünde alev alev yanan gökyüzüne baktı... gümüş rengi güneşte parlayan tozdan bir gökkuşağı.

Fremenlerim kendilerine 'Ay'ın Çocukları' derler, diye düşündü.

Kabuğu yerine bıraktı, balkonu bir uçtan bir uca adımladı. Bu dehşet saçan ay, bir kaçış umudu sunuyor muydu? Bu paylaşılan gizemli bölgede bir anlam bulmaya çalıştı. Kendini zayıf, allak bullak olmuş hissetti; hala baharın pençesindeydi.

Plaskarışım uçurumun kuzey ucuna gelince hükümet bölgesinin alçak binaları görüş alanına girdi. Çatılardaki yürüyüş yollarında yaya trafiği artmıştı. İnsanların, kapılar, duvarlar ve karo desenlerinin önünde bir duvar süslemesi gibi hareket ettiğini hissetti. İnsanlar karoydu! Gözlerini kırptığında, onları zihninde dondurabiliyordu. Bir duvar süslemesi.

Bir ay düşer ve gider.

Dışarıdaki şehrin, onun evrenine garip bir sembol olarak tercüme edildiği hissine kapıldı. Görebildiği binalar, Fremenlerinin, Sardokar lejyonlarını yok ettiği düzlükte yükselmişti. Bir zamanlar savaşlarla ezilen toprak, artık iş hayatının telaşlı yaygarasıyla çınlıyordu.

Paul balkonun dış kenarını izleyerek köşeyi döndü. Artık gördüğü manzara, şehir yapısının, yerini kayalara ve çölün uçuşan kumlarına bıraktığı bir varoştu. Manzaraya, ön planda Alia'nın tapınağı hakimdi; iki bin metrelik yan duvarlarına asılı yeşil ve siyah perdelerde, Muad'Dib'in ay sembolü görünüyordu.

Düşen bir ay.

Paul eliyle alnını ve gözlerini sıvazladı. Bu sembol-metropol onu eziyordu. Kendi düşüncelerini hor görüyordu. Böyle bir bocalama başka birinde olsaydı sinirlenirdi.

Kendi şehrinden tiksiniyordu!

Sıkıntıdan kaynaklanan öfkesi kıvılcımlandı ve içinde, derinlerde bir yerde köpürdü, kaçınılmaz kararlarla beslendi. Ayaklarının hangi yolu izlemesi gerektiğini biliyordu. Bunu birçok kez görmüştü, öyle değil mi? *Görmüştü!* Bir keresinde... uzun zaman önce, kendini bir hükümetin mucidi olarak düşünmüştü. Ama bu icat eski şablonlara oturmuştu. Bu, sanki elastik hafızalı iğrenç bir aygıttı. İstediğin gibi şekil verebiliyordun ama bir an bırakırsan antik formlarına dönüveriyordu. Ulaşabileceğinin ötesinde, insanların göğüs kafeslerinin içinde işbaşında olan güçler, ondan bir şeyler gizliyor ve ona meydan okuyorlardı.

Paul çatıların tepelerine doğru baktı. Bu çatıların altında hangi özgür yaşam hâzineleri yatıyordu? Altın ve kiremit rengi çatıların ortasındaki yaprak yeşili yerler, yeşil açık alanlar gözüne çarptı. Yeşil, Muad’Dib’in ve onun suyunun lütfü. Görüş alanında bahçeler ve korular yayılıyordu... Lübnan’ın efsanevi yeşillikleriyle yarışabilecek yeşil alanlar.

“Muad’Dib suyu çılgın gibi harcıyor,” diyordu Fremenler.

Paul ellerini gözlerinin üstüne koydu.

Ay düştü.

Ellerini indirdi, metropolüne arınmış bir gözle baktı. Binalar, İmparatorluk’un devasa barbarlık aurasına bürünmüştü. Kuzey güneşinin altında, parlak ve kocaman görünüyordu. Dev gibi! Çılgın bir tarihin üretebileceği her tür mimari aşırılık görüş alanının içindeydi: dağ gibi setler, bazı şehirler kadar büyük meydanlar, parklar, konutlar, kültürlü bir vahşiliğin parçaları.

Anlaşılmaz ve kasvetli zevksizlik harikalarına dayanan muhteşem bir sanatçılık. Ayrıntılar kendilerini onun zihnine yerleştiriyorlardı: en antik Bağdat'tan çıkma bir arka kapı... efsanevi Şam'da olduğu düşlenen bir kubbe... Atar'ın düşük yerçekiminden bir kemer... ahenkli yükseltiler ve tuhaf derinlikler. Tümü, eşsiz bir ihtişam etkisi yaratıyordu.

Bir ay! Bir ay! Bir ay!

Hüsran onu altüst etti. Bilinçsiz kitlenin baskısını, insan soyunun onun evreni boyunca hızla ilerleyişini hissetti. Dev bir gelgit dalgası gibi şiddetle üzerine saldırmışlardı. İnsan ilişkilerini uçsuz bucaksız göçlerin yönlendirdiğini hissetti: anaforlar, akıntılar, gen akımları. Ne perhiz engelleri onu durdurabilirdi, ne iktidarsızlık nöbetleri, ne de beddualar.

Muad'Dib'in Cihatı, bu büyük hareketin içinde göz açıp kapayıncaya dek geçiyordu. Bu gelgitte yüzen Bene Gesseritler de, yani gen ticareti yapan o bölünmez varlık da, onun gibi sele kapılmıştı. Ebedi gibi görünen yıldızların bile titreşerek söndüğü ve öldüğü bir evrende, düşen bir aya ait görüntüler, başka efsanelere, başka görüntülere dayanarak değerlendirilmeliydi.

Böyle bir evrende tek bir ayın ne önemi vardı?

Kale duvarlarının iyice içinde, sesin bazen şehrin gürültüleri içinde kaybolduğu derinliklerde, on telli bir rebapta bir Cihat şarkısı tıngırdatılıyordu, geride, Arrakis'te kalan bir kadın için yazılmış bir ağıt:

Yelle kıvrılan kumullardır kalçaları,

Yaz sıcağı gibi parlar gözleri.

Sallanır sırtına iki saç örgüsü;

Su halkalarıyla doludur saçı!

Ellerim hatırlar onun tenini,

Amber gibi rayihalı, çiçek kokulu.

Titrer hatıralarla göz kapakları...

Yaralandım beyaz aleviyle aşkın!

Şarkı Paul'ü tiksindirdi. Aşırı duygusallığın içinde kaybolmuş salak yaratıklar için bir ezgi! Alia'nın gördüğü kumula gömülmüş cesede söylenecek bir şey.

Balkonun parmaklıklarının gölgeleri arasında birisi hareket etti. Paul hızla döndü.

Güneşin göz kamaştıran parlaklığında gûla belirdi. Metal gözleri pırıldıyordu.

"Duncan Idaho musun yoksa Nefr denen adam mı?" diye sordu Paul.

Gûla ona iki adım kala durdu. "Efendim hangisini tercih ederdi?"

Bu ses yumuşak bir ihtiyat tınısı taşıyordu.

"Zensünni'yi oyna," dedi Paul iğneleyici bir şekilde. *Anlamların içindeki anlamlar!* Bir Zensünni filozofu, o anda önlerine serilen bir parça gerçekliği değiştirmek için ne söyleyebilir ya da yapabilirdi?

"Efendimin canı sıkılıyor."

Kafasını çevirip Kalkan Duvarı'nın uzaktaki yamacına bakan Paul, rüzgarın oyduğu kemerleri ve payandaları, şehrinin korkunç taklitçiliğini gördü. Doğa ona bir oyun oynuyordu! *Şu inşa edebildiğim şeye bak!* Uzaktaki kütlenin içindeki bir çatlağı, kum dökülen bir yarığı tanıdı ve şöyle düşündü: *İşte! Tam orada Sardokarlarla çarpışmıştık!*

"Efendimin canını ne sıkıyor?" diye sordu gûla.

"Bir görüntü," diye fısıldadı Paul.

"Haa, Tleilaxlıiar beni ilk uyandırdıklarında, ben de görüntüler gördüm. Huzursuzdum, yalnızdım... gerçekten yalnız olduğumu bilmeden. O zamanlar bilmiyordum. Gördüğüm görüntülerden de hiçbir şey çıkmadı.

Tleilaxlılar bunun, insanların da gûlaların da çektiği bedensel bir rahatsızlık, bir hastalıktan başka bir şey olmadığını söylediler bana."

Paul döndü, gûlanın gözlerini, o çukur, ifadesiz çelik topları inceledi. Bu gözler ne görüntüler görmüştü acaba?

"Duncan... Duncan..." diye fısıldadı Paul.

"Benim adım Nefr."

"Bir ayın düştüğünü gördüm," dedi Paul. "Gitti, yok oldu. Büyük bir tıslama duydum. Yer sarsıldı."

"Çok fazla zaman içmişsiniz," dedi gûla.

"Zensünni istiyorum, karşıma mentat çıkıyor," dedi Paul. "Pekala! Görüntümü mantığından geçir, mentat. Onu analiz et ve yalnızca cenaze töreni için hazırlanan sözcükler haline getir."

"Gerçekten de cenaze töreni," dedi gûla. "Siz ölümden kaçıyorsunuz. Bir sonraki an olanca gücünüzü harcıyor, burada ve şu anda yaşamayı reddediyorsunuz. Kehanet! Bir İmparator için ne koltuk değneği ama!"

Paul, gûlanın çenesinde bulunan ve çok iyi hatırladığı bir benin, kendisini büyülediğini fark etti.

"Bu gelecekte yaşamaya çalışmak," dedi gûla, "böyle bir geleceğe anlam katabilir misiniz? Onu gerçek kılar mısınız?"

"Görüntü-geleceğimin yolundan gidersem, *o zaman* canlı olurum," diye mırıldandı Paul. "Orada yaşamak istediğimi düşünmene sebep olan nedir?"

Gûla omuz silkti. "Benden anlamlı bir yanıt istediniz."

"Olaylardan ibaret bir evrende anlam neredFor?" diye sordu Paul. "Kesin bir yanıt var mıdır? Her çözüm yeni sorular üretmez mi?"

"Öyle çok zamanı özümsediniz ki ölümsüzlük kuruntusuna kapılmışsınız," dedi gûla. "*Sizin* İmparatorluk'unuz bile, Efendim, kendi ömrünü sürüp

ölmeli.”

“Önüme dumandan kararmış sunaklar koyma,” diye homurdandı Paul. “Tanrılar ve mesihler hakkında yeterince üzücü öykü dinledim. Tüm diğerleri gibi kendi enkazımı öngörmek için neden özel güçlere ihtiyacım olsun ki? Mutfağımdaki en basit hizmetkar bile bunu yapabilir.” Başını iki yana salladı. “Ay düştü!”

“Bu şey başladığında zihninizi durdurmadınız,” dedi gûla.

“Beni böyle mi yok edeceksin?” diye sordu Paul. “Düşüncelerimi toplamaktan alıkoyarak mı?”

“Kaosu toplayabilir misiniz?” diye sordu gûla. “Biz Zensünniler şöyle deriz: ‘Toplamamak, işte en büyük toparlama budur.’ Kendinizi toparlamadan neyi toparlayabilirsiniz ki?”

“Bir görüntü başıma bela olmuş, sen karşıma geçmiş saçma sapan konuşuyorsun!” dedi Paul öfkeyle. “Geleceği görmek hakkında ne biliyorsun?”

“Kahinleri işbaşında görmüştüm,” dedi gûla. “Kendi alınyazıları için işaretler ve alametler bulmaya çalışanları görmüştüm. Aradıkları şeyden korkarlar.”

“Benim düşen ayım gerçekti,” diye fısıldadı Paul. Kesik kesik bir nefes aldı. “Gidiyor. Gidiyor.”

“İnsanlar her zaman kendi kendine giden şeylerden korkarlar,” dedi gûla. “Siz kendi güçlerinizden korkuyorsunuz. Şeyler, aklınıza, olmayan bir yerden düşüyorlar. Oradan çıktıklarında nereye gidiyorlar?”

“Beni sıkıntılarla avutuyorsun,” diye homurdandı Paul.

Gûlanın yüzünü ruhsal bir aydınlanma kapladı. Bir an için tam anlamıyla Duncan Idaho haline geldi. “Size verebileceğim her tür avuntuyu veririm,” dedi.

Paul, bu anlık spazma hayret etti. Gûla, zihninin reddettiği bir keder mi hissediyordu? Nefr kendisine ait bir görüntüyü mü bastırmıştı?

“Ayımın bir adı var,” diye fısıldadı Paul.

Ardından görüntünün üzerinden geçmesine izin verdi. Tüm varlığı feryat etse de hiç sesi çıkmıyordu. Konuşmaya korkuyordu, sesinin onu ele verebileceğinden korkuyordu. Bu dehşet saçan geleceğin havası, Chani’nin yokluğuyla doluydu. Sarhoşluk içinde haykıran beden, arzularıyla onu yakan gözler, hiçbir gizli kontrol hilesi yapmadığı için onu cezbeden o ses... hepsi gitmişti, suya ve kuma geri dönmüştü.

Paul yavaşça kafasını çevirdi, şimdiki zamana, Alia’nın tapınağının önündeki meydana baktı. Ayin alayı bulvarından kafası kazınmış üç hacı geliyordu. Kirli sarı cüppeler giymişlerdi ve öğle sonrası rüzgarına karşı kafalarını öne eğmiş hızlı hızlı yürüyorlardı. İçlerinden biri topallayarak, sol ayağını sürüyerek yürüyordu. Rüzgara karşı yollarına devam ettiler, bir köşeyi dönüp Paul’ün görüş alanından çıktılar.

Tıpkı onun ayının gidişi gibi onlar da gitmişti. İçine doğan görüntü hala gözünün önündeydi. Bu görüntünün korkunç amacı ona hiçbir seçenek bırakmıyordu.

Beden kendi kendine boyun eğer, diye düşündü. *Sonsuzluk kendine ait olanı geri alır. Vücutlarımız bu suları şöyle bir karıştırır, yaşam ve benlik aşkının önünde mutlak bir sarhoşlukla dans eder, birkaç garip fikirle uğraşır ve sonra Zaman’ın araçlarına teslim olur. Bu konuda ne diyebiliriz ki? Ben var oldum. Ben yokum... yine de ben var oldum.*

“Güneşten merhamet dilenmez.

- Muad’Dib’in Çilesi - Stilgar’ın Tefsiri’nden

Bir anlık beceriksizlik ölümcül olabilir, diye hatırlattı Başrahibe Gaius Helen Mohiam kendi kendine.

Fremen muhafızların oluşturduğu bir çemberin içinde, sanki çevresiyle ilgilenmiyormuş gibi ağır aksak yürüyordu. Arkasındakilerden birinin, Ses’in bütün hilelerine karşı bağışık bir sağır-dilsiz olduğunu biliyordu. Ona, en küçük bir kışkırtmada Başrahibe’yi öldürmesi emredildiği açıktı.

Paul’ün, onu neden çağırdığını merak ediyordu. Ceza hükmünü mü bildirecekti? Uzun zaman önce onu sınadığı günü hatırladı... çocuk kuisatz haderah. Anlaşılması güç biriydi.

Annesinin üstünden lanet eksik olmasın! Bene Gesserit’in bu gen soyundaki denetimini kaybetmesi onun hatasıydı.

Maiyetinin önündeki kemerli geçitler boyunca dalga dalga sessizlik akıyordu. Haberin iletilmekte olduğunu algıladı. Paul sessizliği duyacaktı. Onun geliyor olduğunu daha duyurulmadan bilecekti. Kendi güçlerinin, Paul’ünkileri aştığı gibi bir fikirle kendini kandırmıyordu.

Lanet olsun!

Yaşının yüklediği yükler ona ağır geliyordu: ağrıyan eklemler, bir zamanlar olduğu kadar hızlı olmayan tepkiler, gençliğinde sırım gibi olup şimdi elastikiyetini kaybetmiş kaslar. Ardında uzun bir gün ve uzun bir yaşam bırakmıştı. Bütün günü, kendi kaderi hakkında bir ipucu bulmak için, Dune Tarotu’yla verimsiz bir araştırma yaparak geçirmişti. Ama kartlar tembeldiler.

Bir köşeyi döndükten sonra, muhafızlar, onu sonsuz gibi görünen kemerli geçitlerden bir diğerine doğru götürdüler. Solundaki üçgen metacam pencerelerden, öğle sonrası güneşinin yaydığı derin gölgelerin arasında, parmaklıklarla tutturulmuş sarmaşıklar ve çivit çiçekleri görülüyordu. Ayaklarının altında karolar vardı; egzotik gezegenlerin su yaratıklarının resimleri. Her yerde suyu hatırlatan şeyler. Servet... zenginlik.

Önündeki başka bir koridordan geçen cüppeli kişiler, Başrahibe'ye gizli bakışlar savurdular. Tavırlarından onu tanıdıkları belli oluyordu... ve gerilim.

Dikkatini, hemen önündeki muhafızın düzgün ense traşından ayırmadı: genç bir beden, üniformasının yakasının değdiği yerde pembe kırışıklar.

Bu ighir kalenin uçsuz bucaksızlığı onu etkilemeye başlamıştı. Geçitler... geçitler... Yumuşak ve eski bir melodi çalmakta olan bir tambur ve flütün sesinin yayıldığı açık bir kapı aralığını geçtiler. Şöyle bir bakınca, odadan ona dikilmiş, mavi içinde mavi Fremen gözlerini gördü. Bu gözlerde, vahşi genlerde kıpırdanan efsanevi isyanların mayasını algıladı.

Biliyordu ki, orada kendi kişisel sorumluluğunun derecesi yatıyordu. Bir Bene Gesserit genlere ve onların olasılıklarına dair bilinçten kaçamazdı. Bir kayıp hissi onu etkiliyordu: şu inatçı aptal Atreides! Dölündeki zürriyetin cevherini nasıl inkar edebiliyordu? Bir kuisatz haderah! Zamanından önce doğmuştu, doğru; ama gerçekti... melanet kız kardeşi kadar gerçekti... ve burada tehlikeli bir bilinmeyen yatıyordu. Bene Gesserit sınırlamaları olmaksızın üremiş, genlerin düzenli gelişimine hiçbir bağlılığı olmayan vahşi bir Başrahibe. Ağabeyinin güçlerine sahipti hiç şüphesiz... ve daha fazlasına da.

Kalenin büyüklüğü onu ezmeye başlamıştı. Bu geçitler hiç bitmeyecek miydi? Mekan, dehşet saçan fiziksel gücün pis kokusunu taşıyordu. Tüm insanlık tarihindeki hiçbir gezegen, hiçbir uygarlık, daha önce, insan eliyle yapılmış böylesi bir enginlik görmemişti. Kalenin duvarları içine bir düzine antik şehir gizlenebilirdi!

Işıkları yanıp sönen oval kapıların önünden geçiyorlardı. Bunlardaki Ix işçiliğini tanıdı: hava basınçlı nakliye kabinleri. O halde neden ona bütün

bu yolu yürütmüşlerdi? Yanıt zihninde şekillenmeye başladı: onu, İmparator'la yapacağı görüşmeye hazırlamak için ezmek.

Küçük bir ipucuydu ama diğer gizli işaretlerle birleşmişti: korumalarının nispeten baskı altında olmaları ve sözcük seçimleri; ona *Başrahibe* dedikleri zaman gözlerinde beliren ilkel utangaçlığın izleri; bu soğuk ve kibar koridorların, aslında kokusuz olan yapısı... bütün bunlar bir araya geldiğinde, bir Bene Gesserit'in yorumlayabileceği birçok şeyi açıklıyordu.

Paul ondan bir şey istiyordu!

Duyduğu sevinci gizledi. Pazarlık yapmak için kullanabileceği bir kaldıraç vardı. Geriye kalan yalnızca bu kaldıracın yapısını belirlemek ve dayanıklılığını sınamaktı. Bazı kaldıraçlar bu kaleden daha büyük şeyleri yerinden oynatmıştı. Bir parmak dokunuşuyla uygarlıkların devrilmiş olduğu bilinirdi.

Ardından Başrahibe kendi kendine Scytale'ın değerlendirmesini hatırlattı: *Bir yaratık gelişip bir şey olduğunda, bunun tersine dönüşmektense ölmeyi tercih eder.*

Korumalarının onu geçirdiği geçitler belli belirsiz aşamalarla gittikçe büyüyordu: kemer hileleri, derece derece büyüyen sütunlu destekler, üçgen pencerelerin yerini alan dikdörtgen şekiller. Nihayet önünde, yüksek tavanlı bir sofanın karşı duvarının merkezinde iki kanatlı bir kapı belirdi. Kapıların *çok* büyük olduğunu algıladı ve eğitimli bilinci gerçek ölçüleri hesapladığında çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Kapı en az seksen metre yüksekliğindeydi ve genişliği de bunun yarısı kadardı.

Korumalarıyla birlikte yaklaşınca kapılar içeri doğru açıldı... gizli bir makinenin büyük ve sessiz hareketi. Bunun da Ix işçiliği olduğunu anladı. Muhafızlarıyla birlikte bu kule gibi kapıdan geçerek İmparator Paul Atreides'in Büyük Kabul Salonu'na girdi... 'Önünde tüm insanların küçücük kaldığı Muad'Dib.' Şimdi bu yaygın deyişin etkisini işbaşında görüyordu.

Başrahibe uzaktaki tahtta oturan Paul'e doğru ilerlerken; uçsuz bucaksızlıktan çok, çevresindeki mimari ayrıntılardan etkilendiğini fark etti.

Mekan büyüktü: insanlık tarihindeki herhangi bir yöneticinin kalesinin tamamını içine alabilirdi. Göz alabildiğine uzanan oda, hassas bir şekilde dengelenmiş gizli yapısal güçler hakkında çok şey anlatıyordu. Bu duvarların arkasındaki payandalarla destekleyici kirişler ve taa tepedeki kubbeli tavan, daha önce denenmiş olan her şeyi geride bırakıyordu. Her şey mimari bir dehayı gözler önüne seriyordu.

Salon, bir platformun merkezindeki tahtında oturan Paul'ü cüceleştirmemek için karşı uca doğru küçülüyordu; ama bu belli olmuyordu. Çevresindeki oranlardan dolayı şaşkınlığa düşen eğitilmemiş bir bilinç, başlangıçta Paul'ü, gerçek boyutundan defalarca daha büyük görebilirdi. Renkler korunmamış zihinle oynardı: Paul'ün yeşil tahtı, yekpare bir Hagal zümrütünden kesilmişti. Bitkileri çağrıştırıyor ve Fremen mitosundaki yas rengini yansıtıyordu. Burada yas tutmana neden olabilecek bir adam oturuyor diye fısıldıyordu... bir sembolde ölüm ve yaşam, zıtlıkların zekice vurgulanması. Tahtın arkasında, üstünde melanjın tarçın rengi benekleri olan, kırmızımsı sarı renkte, yani Dune toprağının köriye bakan altın renginde, dökümlü perdeler asılıydı. Eğitimli bir göz için sembolizm çok açıktı ama uzman olmayanları ezecek balyoz darbeleri içeriyordu.

Burada Zaman da rolünü oynuyordu.

Başrahibe, İmparator'un huzuruna varmanın kendi ağır aksak adımlarıyla kaç dakika süreceğini hesapladı. Sindirilmek için yeterince zaman vardı. Herhangi bir kızgınlık eğilimi, kişiliğinin üstüne yoğunlaşmış o dizginlenemez güç tarafından içinden sökülüp atılacaktır. Tahta giden o uzun yürüyüşe vakur bir insan olarak başlayabilirsin ama yürüyüşü bir böcek olarak bitirirsin.

İmparator'un çevresinde garip bir şekilde dizilmiş yaverler ve görevliler duruyordu: perdeli arka duvar boyunca pürdikkat hane muhafızları; Paul'ün, iki adım aşağısında o melanet Alia, sol tarafında, Alia'nın tam altındaki basamakta İmparatorluk uşağı Stilgar; ve sağda salonun zemininden bir basamak yukarıda tek başına duran biri: Duncan Idaho'nun dünyevi hortlağı gûla. Muhafızların arasındaki yaşlı Fremenleri seçti: burunlarında damıtıcı giysilerin yara izleri olan sakallı Naipler; bellerinde, kınında duran hançer-i figanlar; birkaç maula tabancası; hatta lazer silahlan. Bunların güvenilir adamlar olması gerektiğini düşündü Başrahibe, Paul'ün

bir kalkan jeneratörü taktığı aşikarken onun huzurunda lazer silahı taşıyacak kadar güvenilir. Paul'ün çevresindeki kalkan alanı titreşimini görebiliyordu. Bu alana yönelecek tek bir lazer silahı patlamasıyla, koskoca kale, yerde bir çukur haline gelirdi.

Başrahibe'nin muhafızları platformun kenarından on adım geride durup İmparator'u rahat rahat görebileceği bir şekilde iki yana ayrıldılar. Chani ve Irulan'ın yokluğunu o anda fark etti ve buna hayret etti. Paul'ün, onlar olmadan hiçbir önemli görüşme yapmadığı söylenirdi.

Paul sessizce, onu inceleyerek başıyla selam verdi.

O anda saldırgan bir tavır takınmaya karar veren Başrahibe şöyle dedi: "Demek büyük Paul Atreides sürgüne gönderdiği birini görmeye tenezzül ediyor."

Buruk bir şekilde gülümseyen Paul, şöyle düşündü: *Ondan bir şey isteyeceğimi biliyor.* Bu bilgi engellenemezdi, o eskiden neyse şimdi de oydu. Paul onun güçlerini tanıdı. Bu Bene Gesserit, şans eseri Başrahibe olmamıştı.

"Atışmayı bir kenara bırakalım mı?" diye sordu Paul.

Acaba bu kadar kolay mı olacak? diye düşündü Başrahibe. Ve şöyle dedi: "Ne istiyorsan söyle."

Stilgar kıpırdandı, Paul'e sert bir bakış fırlattı. İmparatorluk uşağı Başrahibe'nin ses tonunu beğenmemişti.

"Stilgar, seni göndermemi istiyor," dedi Paul.

"Öldürmeni değil, öyle mi?" diye sordu Başrahibe. "Bir Fremen Naibi'nden daha dolaysız bir şey beklerdim."

Stilgar kaşlarını çatarak konuştu: "Çoğu zaman düşündüğümden farklı konuşmam gerekir. Buna diplomasi deniyor."

"O halde diplomasiyi de bir kenara bırakalım," dedi Başrahibe. "Bütün bu yolu yürümem gerekiyor muydu? Ben yaşlı bir kadınım."

“Ne kadar katı yürekli olabileceğimi görmen gerekiyordu,” dedi Paul. “Bu sayede yüce gönüllülüğümü takdir edeceksin.”

“Bir Bene Gesserit’e karşı böyle nezaketsizlikler denemeye mi kalkışıyorsun?” diye sordu Başrahibe.

“Kaba eylemler kendi mesajlarını taşır,” dedi Paul.

Başrahibe bir an duraksadı, bu sözleri kafasında tarttı. Demek, hala onu bir kenara bırakabilirdi... kaba ve açık bir şekilde, eğer o... eğer o ne yaparsa?

“Benden ne istediğini söyle,” diye mırıldandı.

Alia ağabeyine şöyle bir baktı, başıyla tahtın arkasındaki perdeleri işaret etti. Paul’ün bunu yaparken ne düşündüğünü biliyordu ama yine de bundan hoşlanmıyordu. De ki *vahşi kehanet:* Bu pazarlıkta yer almak konusunda kendini son derece gönülsüz hissediyordu.

“Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, ihtiyar,” dedi Paul.

Daha bir delikanlıyken bana ihtiyar demişti, diye düşündü Başrahibe. *Acaba geçmişindeki rolümü mü hatırlatıyor bana? O zaman verdiğim kararı burada tekrar mı vermeliyim?* Kararın ağırlığını hissetti, bu, dizlerini titreten fiziksel bir şeydi. Kasları bitkinlikten haykırıyordu.

“Uzun bir yürüyüştü,” dedi Paul, “ve yorgun olduğunu görebiliyorum. Tahtın arkasındaki özel odama çekileceğiz. Orada oturabilirsin.” Stilgar’a bir el işareti yapıp kalktı.

Stilgar ve gûla Başrahibe’ye yaklaştılar, merdivenleri çıkmasına yardım ettiler ve perdelerin gizlediği bir geçitte Paul’ü izlediler. Başrahibe, Paul’ün, onu neden salonda karşıladığını şimdi anlıyordu: muhafızlar ve Naipler için düzenlenmiş bir pantomim. Demek onlardan korkuyordu. Ve şimdi... şimdi nazikçe yardımseverlik gösteriyordu, bir Bene Gesserit’e böyle hileler yapmaya kalkışıyordu. Yoksa bu kalkışmak değil miydi? Arkasında başka birinin olduğunu algıladı, dönüp bakınca Alia’yı gördü. Genç kadının gözlerinde düşünceli ve meşum bir bakış vardı. Başrahibe ürperdi.

Geçidin sonundaki özel oda, bir kenarı yirmi metre olan, plaskarışımdan bir küptü; aydınlatma için sarı ışıküreler vardı; duvarlarda, çölde kullanılan damıtıcı çadırlara has, koyu turuncu perdeler asılıydı. İçerde divanlar, yumuşak minderler ve baygın bir melanj kokusu vardı; bir sehpanın üstünde kristal su kupaları duruyordu. Burası, dışardaki salondan sonra daracık ve küçücük görünüyordu.

Paul, Başrahibe'yi bir divana oturttu, tepesinde dikilip bu antik yüzü inceledi... parlak dişler, açığa vurduklarından daha fazlasını gizleyen gözler, derin kırışıklarla dolu bir ten. Bir su kupasını gösterdi. Başrahibe başını iki yana sallayınca bir tutam gri saç önüne düştü.

Paul alçak bir sesle konuştu: "Sevgilimin yaşamı için seninle pazarlık etmek istiyorum."

Stilgar hafifçe öksürdü.

Alia, boynundaki kınında duran hançer-i figanın kabzasına dokundu.

Gûla kapıda duruyordu, yüzü kayıtsızdı, metal gözleri Başrahibe'nin başının üzerinde bir noktaya dikiliydi.

"Onun ölümünde benim parmağım olduğunu mu gördün?" diye sordu Başrahibe. Dikkatini gûladan ayırmadı, ondan garip bir şekilde rahatsız olmuştu. Neden gûlanın onu tehdit ettiğini hissediyordu? O, komplonun bir aletiydi.

"Senin benden ne istediğini biliyorum," dedi Paul, onun sorusunu geçiştirerek.

Demek sadece şüpheleniyor, diye düşündü Başrahibe. Kafasını eğip, cüppesi kıvrıldığı için görünen ayakkabılarının ucuna baktı. Siyah... siyah... ayakkabılar ve cüppe, hücrede kaldığı sürenin izlerini taşıyordu: lekeler ve kırışıklıklar. Çenesini kaldırınca Paul'ün gözlerindeki kızgın bakışla karşılaştı. İçini bir sevinç dalgası kapladı ama bu duyguyu büzülmüş dudaklarının ve kısık göz kapaklarının arkasına gizledi.

"Buna karşılık ne teklif ediyorsun?" diye sordu.

“Tohumuma sahip olabilirsin ama kişiliğime değil,” dedi Paul. “Irulan’ın sürgüne gönderilip yapay döllenmeyle...”

“Ne cüretle!” diye parladı Başrahibe, doğrularak.

Stilgar öne doğru yarım adım attı.

Gûla sinirli bir şekilde gülümsedi. Alia şimdi onu inceliyordu.

“Rahibeler Birliği’nizin yasakladığı şeyleri tartışmayacağız,” dedi Paul. “Günahlar, melanetler ya da geçmiş Cihatlardan dolayı terkedilen inaçlarla ilgili hiçbir konuşmayı dinlemeyeceğim. Planlarınız için tohumumu alabilirsiniz ama Irulan’ın çocuğu benim tahtıma oturmayacak.”

“Senin tahtın,” diye alay etti Başrahibe.

“Benim tahtım.”

“Peki İmparatorluk varisini kim doğuracak?”

“Chani.”

“O kısır.”

“Chani hamile.”

Gayri ihtiyari aldığı nefes, Başrahibe’nin şaşkınlığını açığa vurdu. “Yalan söylüyorsun!” dedi sertçe.

Stilgar öne atılırken Paul onu durdurmak için elini kaldırdı.

“İki gündür karnında çocuğumu taşıdığını biliyoruz.”

“Ama Irulan...”

“Yalnızca yapay yolla. Benim teklifim bu.”

Başrahibe yüzünü saklamak için gözlerini kapattı. Lanet olsun! Genetik zarları bu şekilde atmak! Göğsünde nefretin kabardığını hissetti. Bene

Gesserit’in öğretileri ve Butleryan Cihat’ın dersleri... tümü böyle bir hareketi yasaklıyordu. İnsanoğlunun en yüce arzusu alçaltılamazdı. Hiçbir makine, insan zihni gibi çalışamazdı. Hiçbir söz ya da eylem, insanların, hayvanlar düzeyinde üreyebileceğini ima edemezdi.

“Karar senin,” dedi Paul.

Başrahibe başını iki yana salladı. Genler, değerli Atreides genleri... yalnızca bunlar önemliydi. İhtiyaç, yasaklardan daha derinlere iniyordu. Rahibeler Birliği’ne göre, çiftleşme, spermle yumurtadan daha fazla şeyi birleştirirdi. Hedef, zihni ele geçirmekti.

Başrahibe şimdi Paul’ün teklifinin şeytani derinliğini anlıyordu. Bene Gesserit tarafını, eğer keşfedilirse halkın hiddetini onların üstüne çekecek bir harekete zorluyordu. Eğer İmparator inkar ederse, bu babalık durumunu açıklayamazlardı. Bu karşılık, Rahibeler Birliği’nin Atreides genlerini korumasını sağlayabilirdi ama asla bir taht satın alamazdı.

Bakışlarını odada gezdirerek, bütün yüzleri inceledi: Stilgar, şimdi hareketsizdi ve bekliyordu; gûla, içe dönük bir halde donmuş kalmıştı; Alia gûlayı izliyordu... ve Paul: yüzeysel bir cilanın altındaki hiddet.

“Tek teklifin bu mu?” diye sordu Başrahibe.

“Tek teklifim bu.”

Başrahibe gûlaya şöyle bir baktı ve yanaklarındaki kasların anlık bir hareketi ilgisini çekti. Duygu mu yoksa? “Sen, gûla,” dedi. “Böyle bir teklif yapılmalı mı? Yapıldıysa kabul edilmeli mi? Bizim için mentat işlevini yerine getir.”

Metallik gözler Paul’e döndü.

“İstediğin gibi yanıtla,” dedi Paul.

Gûla pırıltılı bakışını Başrahibe’ye çevirdi, onu bu kez de gülümseyerek şaşırttı. “Bir teklif, yalnızca satın aldığı gerçek şey kadar iyidir,” dedi. “Burada teklif edilen takas, yaşama karşılık yaşam, üst düzey bir alışveriş.”

Alia, bakır rengi bir saç telini alnından çekip konuştu: “Peki bu pazarlıkta başka ne gizli?”

Başrahibe, Alia’ya dönüp bakmadı bile ama bu sözler zihnini yaktı. Evet, burada çok daha derin imalar yatıyordu. Kız kardeş melanetti, doğru; ama ünvanın tam anlamıyla bir Başrahibe olarak statüsü inkar edilemezdi. Gaius Helen Mohiam, o anda kendisini tek bir kişi olarak değil, hafızasında küçücük yığınlar halinde oturan tüm diğerleri olarak hissetti. Rahibeler Birliği’nin bir Rahibesi haline gelirken özümsemiş olduğu bütün Başrahibeler tetikteydi. Alia da burada aynı durumda duruyor olmalıydı.

“Başka?” diye sordu gûla. “Bene Gesserit cadılarının neden Tleilax yöntemlerini kullanmadığı merak ediliyor.” Gaius Helen Mohiam ve içindeki tüm Başrahibeler titredi. Evet, Tleilaxlılar iğrenç şeyler yapıyorlardı. Eğer yapay döllenmenin önündeki engeller kaldırılırsa, bir sonraki adım bir Tleilaxlı mı... kontrol altına alınmış mutasyon mu olacaktı?

Çevresindeki duygu oyunlarını gözleyen Paul, aniden bu insanları artık tanıyamadığını hissetti. Yalnızca yabancılar görebiliyordu. Alia bile bir yabancıydı.

Alia şöyle dedi: “Eğer Atreides genlerini bir Bene Gesserit nehrine bırakırsak, sonucun ne olacağını kim bilebilir?” Gaius Helen Mohiam başını sertçe çevirdi ve Alia’nın bakışlarıyla karşılaştı. Kısacık bir an, tek bir düşüncede birleşen iki Başrahibe oldular: *Bir Tleilca eyleminin arkasında ne yatabilirdi? Gûla bir Tleilax mahlukuydu. Bu planı Paul'ün kafasına o mu sokmuştu? Paul doğrudan doğruya Bene Tleilax'la pazarlık etmeye mi kalkışacaktı?*

Kendi çelişkilerini ve yetersizliklerini hissederek bakışlarını Alia’dan ayırdı. Bene Gesserit eğitiminin tuzağının, bahşedilen güçlerde yattığını hatırlattı kendi kendine: bu güçler, insanı kibir ve gurura yatkın hale getirirdi. Ama güç, onu kullananı kandırırdı. İnsan, gücün, her engeli aşabileceğine inanmaya başlardı... kendi cehaleti de dahil.

Burada Bene Gesserit için önemli olan tek bir şey olduğunu söyledi Başrahibe kendi kendine. Bu da, Paul Atreides’te... ve melanet kız

kardeşinde bir zirveye ulaşmış olan nesiller piramidiydi. Burada yapılacak yanlış bir seçim, piramidin, yeniden paralel soylardaki nesillerden başlayarak ve seçilmiş özelliklerden yoksun örnekleri çiftleştirerek baştan inşa edilmesini zorunlu kılardı.

Kontrol altına alınmış mutasyon, diye düşündü Başrahibe. *Tleilaxlılar bunu gerçekten yapıyor muydu? Ne kadar baştan çıkarıcı!* Başını iki yana salladı, en iyisi böyle düşüncelerden kurtulmaktı.

“Önerimi ret mi ediyorsun?” diye sordu Paul.

“Düşünüyorum,” dedi Başrahibe.

Ve tekrar kız kardeşe baktı. Bu dişi Atreides için en uygun eş kaybedilmişti... Paul tarafından öldürülmüştü. Ancak bir olasılık daha vardı... istenen özellikleri bir çocuğun *harcına katacak* biri. Paul, Bene Gesserit’e hayvansal üremeyi teklif etmeye kalkışıyordu! Chani’nin yaşamına karşılık gerçekte ödemeye hazır olduğu miktar neydi? Kendi kız kardeşiyle eşlenmeyi kabul eder miydi?

Başrahibe zaman kazanmak için şöyle dedi: “Ey tüm kutsal varlıkların kusursuz örneği, sqyle, senin önerinle ilgili olarak Irulan’ın diyecek bir şeyi var mı?”

“Irulan, sen ne dersen onu yapacaktır,” diye homurdandı Paul.

Çok doğru, diye düşündü Mohiam. Çenesini sıktı, yeni bir gambit önerdi: “İki Atreides var.”

Yaşlı cadının aklından geçen şeyi hisseden Paul’ün yüzüne kan hücum etti: “Teklif edeceğin şeye dikkat et!”

“Irulan’ı kendi amaçlarına ulaşmak için *kullanmak* üzereydin, öyle değil mi?” diye sordu Başrahibe.

“O zaten kullanılmak için eğitilmedi mi?” diye sordu Paul.

Ve onu biz eğittik, kastettiği bu, diye düşündü Mohiam. *Evet... Irulan bölünmüş bir karşılık. Böyle bir karşılığı harcamak için başka bir yol var*

mı?

“Tahta, Chani’nin çocuğunu mu geçireceksin?” diye sordu Başrahibe.

“Tahtıma," dedi Paul. Göz ucuyla Alia’ya baktı, birdenbire, onun, bu takastaki çeşitli olasılıkları bilip bilmediğini merak etti. Alia gözleri kapalı duruyordu, üstünde, garip bir ‘kişinin sessizleşmesi’ durumu vardı. Hangi iç güçle sohbet ediyordu acaba? Kız kardeşini böyle gören Paul, kendisinin bir kenara atıldığı hissine kapıldı. Alia ondan uzaklaşan bir sahilde duruyordu.

Kararını veren Başrahibe şöyle dedi: “Bu, bir kişinin karar verebileceğinin çok ötesinde. Wallach’taki Kurul’uma danışmalıyım. Bir mesaj göndermeme izin verir misin?”

Sanki iznime ihtiyacı var! diye düşündü Paul.

“Anlaştık o halde. Ama çok geç kalma. Siz tartışırken ben de boş durmayacağım.”

“Bene Tleilax ile pazarlık mı edeceksiniz?” diye sordu gûla, sert bir sesle araya girmişti.

Alia sanki tehlikeli bir ziyaretçi tarafından uyandırılmış gibi birdenbire gözlerini açıp gûlaya baktı.

“Böyle bir karar vermedim,” dedi Paul. “Yapacağım şey mümkün olduğunca çabuk çöle gitmek. Çocuğumuz siyeçte doğacak.”

“Bilgece bir karar,” dedi Stilgar, dua edercesine.

Alia Stilgar’a dönüp bakmadı bile. Bu yanlış bir karardı. Bunu her bir hücresinde hissedebiliyordu. Paul bunu *bilmeliydi.* Neden kendini böyle bir yola bağlamıştı?

“Bene Tleilaxlılar hizmet vermeyi teklif etti mi?” diye sordu Alia. Mohiam’ın pürdikkat yanıtı beklediğini gördü.

Paul başını iki yana salladı. “Hayır.” Göz ucuyla Stilgar’a baktı. “Stil, mesajın Wallach’a gönderilmesi işini ayarla.”

“Derhal, Efendim.”

Paul başını çevirdi, Stilgar’ın muhafızları çağırıp yaşlı cadıyla birlikte dışarı çıkmasını bekledi. Alia’nın, ona başka sorular sorup sormamak konusunda karar vermeye çalıştığını algıladı. Bunun yerine, Alia gûlaya döndü.

“Mentat,” dedi, “Tleilaxlılar ağabeyimin yararına bir teklif verecek mi?”

Gûla omuz silkti.

Paul dikkatinin bir oraya bir buraya gezindiğini hissetti. *Tleilaxlılar mı? Hayır... Alia’nın kastettiği şekilde değil.* Ancak bu sorusu, onun, buradaki seçenekleri görmemiş olduğunu ortaya koyuyordu. Evet... görüntü falcıdan falcıya değişirdi. Neden ağabeyden kız kardeşine değişmesindi? Geziniyor... geziniyor... Her düşüncenin sonunda, yaklaşan konuşmanın parçalarını bir araya toplamak üzere başa dönüyordu. “...bilmemiz gereken Tleilaxlıların ne...”

“...verilerin eksiksiz olması her zaman...”

“...sağlıklı şüpheler... ”

Paul dönüp kız kardeşine bakarak onun dikkatini çekti. Yüzündeki gözyaşlarını gören Alia’nın, buna şaşıracağını biliyordu. Varsın şaşırsın. Şaşırmak şu anda bir iyi yüreklilik göstergesiydi. Gûlaya şöyle bir baktı, metalik gözlere rağmen yalnızca Duncan Idaho’yu görüyordu. Paul’ün içinde keder ve şefkat çatışıyordu. Bu metal gözler ne kaydediyor olabilirdi?

Farklı görme dereceleri ve farklı körlük dereceleri vardır, diye düşündü Paul. Aklı, Orange Katolik İncili’nden bir pasajın tefsirine gitti: *Hangi duyularımızın eksikliği, dört bir yanımızdaki diğer dünyayı görmemize engel oluyor?*

Bu metal gözlerin görmek dışında bir duyusu mu vardı?

Alia ağabeyine baktı ve onun mutlak üzüntüsünü algıladı. Paul’ün yanağındaki bir gözyaşı damlasına Fremenlere özgü saygıyla dokunarak

şöyle dedi: “Sevdiklerimiz göçüp gitmeden önce onlar için kederlenmemeliyiz.”

“Onlar göçüp gitmeden önce,” diye fısıldadı. “Söyle, küçük kardeşim, *önce* nedir?”

"Tanrı ve rahip işleri başımdan aşkın! Kendi mitosumu görmediğimi mi düşünüyorsun? Verilerine bir kez daha danış, Nefr. Ayinlerimi, insanların en temel hareketlerinin içine yerleştirdim. Halk Muad'Dib'in adıyla yemek yiyor! Benim adımla sevişiyor, benim adımla doğuyor... benim adımla karşıdan karşıya geçiyor. Taa Gangishree 'deki en en sefil mezbelenin çatı kirişi, Muad'Dib'in kutsaması için yakarılmadan dikilemiyor! "

- Yergiler Kitabı - Nefr'in Vakayinamesi'nden

"Görev yerini bırakıp bu saatte buraya gelerek çok fazla şeyi riske ettin," dedi Edric, tankının duvarlarından Sima Dansçısı'na ters ters bakarak.

"Düşünce tarzın ne kadar da zayıf ve dar," dedi Scytale. "Seni ziyarete gelen kim?"

Edric bir an duraksadı, bu hantal şekli, ağırlaşmış göz kapaklarını ve duygusuz suratı inceledi. Sabahın körüydü ve Edric'in metabolizması henüz gece istirahatinden, tam melanj tüketimine geçmemişti.

"Sokaklarda yürüyen şekil bu değil mi?" diye sordu Edric.

"Bu gün büründüğüm bazı suretlere hiç kimse iki kez bakmadı," dedi Scytale.

Bu bukalemun, şekil değişikliğinin onu her şeyden saklayacağını sanıyor, diye düşündü Edric, az bulunur bir sezgiyle. Ve kendi varlığının, komployu, gerçekten tüm kehanet güçlerinden saklayıp saklamadığını merak etti. İmparator'un kız kardeşi, şimdi...

Edric tankının turuncu gazını karıştırarak başını iki yana salladı ve şöyle dedi: "Neden geldin?"

"Hediye daha hızlı harekete geçirilmeli," dedi Scytale.

“Bu mümkün değil.”

“Bir yolu bulunmalı,” diye ısrar etti Scytale.

“Neden?”

“Olan biten hiç hoşuma gitmiyor. İmparator bizi bölmeye çalışıyor. Bene Gesserit’e teklifini yaptı bile.”

“Ha, *şu mesele."*

“O mesele! Gûlayı mutlaka...”

“Onu siz şekillendirdiniz, Tleilaxlı,” dedi Edric. “Bunu istememen gerektiğini gayet iyi biliyorsun.” Durakladı ve tankının saydam duvarına yaklaştı. “Yoksa bu hediye hakkında bize yalan mı söyledin?”

“Yalan mı?”

“Bu silahın hedefe yönlendirilip salıverildiğini, hepsinin bundan ibaret olduğunu söylemiştin. Gûla bir kez verildikten sonra değişiklik yapamayız.”

“Her gûlanın dengesi bozulabilir,” dedi Scytale. “Tek yapmanız gereken, onu, orijinal varlığı hakkında sorgulamak.”

“Bu ne işe yarayacak?”

“Onu, bizim amaçlarımıza hizmet edecek eylemlere yöneltecek.”

“O, mantık ve muhakeme gücü olan bir mentat,” diye karşı çıktı Edric. “Ne yapıyor olduğumu tahmin edebilir... o ya da kız kardeşi. Eğer kız kardeşin dikkati...”

“Bizi falcılardan saklıyor musun, saklamıyor musun?” diye sordu Scytale.

“Kahinlerden korkmuyorum,” dedi Edric. “Benim derdim, mantıkla, gerçek casuslarla, İmparatorluk’un fiziksel güçleriyle, baharın kontrolüyle ve...”

“Eğer insan her şeyin sonlu olduğunu unutmazsa, İmparator’u ve onun güçlerini rahat rahat kestirebilir,” dedi Scytale.

Dümenci kollarını ve bacaklarını tuhaf bir semender gibi garip bir şekilde savurarak endişeyle irkildi. Scytale bu görüntü karşısında duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalıştı. Lonca Kaptanı’nın üstünde, her zamanki gibi, bedenini saran ama içindekiler yüzünden bel kısmı şişkin, koyu renk, esnek giysisi vardı. Ancak... hareket ettiğinde çınlakmış gibi görünüyordu. Bunlar, yüzer gibi, uzanır gibi hareketlerdi. Scytale kararını verdi; ve komplolarının hassas bağlantıları onu bir kez daha sarstı. Onlar uyumlu bir grup değildi. Bu bir zayıflıktı.

Edric’in endişesi yatıştı. Scytale’a baktı, görüntü, ağırlığını taşıyan turuncu gazın rengindeydi. Edric, Sima Dansçısı’nın, kentlini korumak için gerektiğinde başvurabileceği nasıl bir entrikası olduğunu merak etti. Tleilaxlı önceden tahmin edilebilecek bir şekilde davranmıyordu. Bu kötüye alametti.

Kaptan’ın sesindeki ve tavırlarındaki bir şey, Scytale’a, Lonca üyesinin İmparator’dan çok kız kardeşinden korktuğunu söylüyordu. Bu, bilincinin ekranında aniden çakan bir düşünceydi. Rahatsız edici. Alia’yla ilgili önemli bir şeyi atlamışlar mıydı? Gûla her ikisini de yok etmek için yeterli bir silah olacak mıydı?

“Alia hakkında ne söylendiğini biliyor musun?” diye sordu Scytale, konuyu deşerek.

“Ne demek istiyorsun?” Balık-insan yine endişelenmişti.

“Felsefe ve kültürün hiç böyle bir azizesi olamamıştı,” dedi Scytale. “Zevk ve güzellik aynı vücutta...”

“Güzellik ve zevkten geriye ne kalır?” diye sordu Edric. “Her iki Atreides’i de yok edeceğiz. Kültür! Hükmetmek kolay olsun diye kültürü bir kenara bırakıyorlar. Güzellik! Köleleştiren güzelliği yüceltiyorlar. Eğitimli bir cehalet yaratıyorlar... en kolayı bu. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar. Zincirler! Yaptıkları her şey zincirler yaratıyor, köleleştiriyor. Ama köleler daima isyan eder.”

“Kız kardeş evlenip çocuk doğurabilir,” dedi Scytale. “Neden kız kardeşten bahsedip duruyorsun?” diye sordu Edric.

“İmparator onun için bir eş seçebilir,” dedi Scytale. “Seçerse seçsin. İş işten geçmiş olacak.”

“Sen bile bir sonraki anı yaratamazsın,” diye uyardı Scytale. “Sen bir yaratıcı değilsin... Atreideslerin olduğundan daha yaratıcı değilsin.” Başıyla onayladı. “Haddimizi bilmeliyiz.”

“Yaratımla ilgili çene yoracak olanlar biz değiliz,” diye itiraz etti Edric. “Biz Muad’Dib’den bir mesih yaratmaya çalışan ayak takımı değiliz. Nedir bu saçmalık? Ne diye ortaya böyle sorular atıyorsun?”

“Sebep bu gezegen,” dedi Scytale. “Soruları *o* ortaya atıyor.”

“Gezegenler konuşmaz!”

“Bu konuşuyor.”

“Öyle mi?”

“Yaratımdan bahsediyor. Geceleri rüzgarla esen kum, işte bu, yaratımdır.”

“Rüzgarla esen...”

“Uyandığında, ilk ışıklar sana yeni dünyayı gösteriyor... yepyeni ve bırakacağın izler için hazır.”

Üzerinde iz olmayan kum mu? diye düşündü Edric. *Yaratım mı?* Ani bir kaygıyla içinin düğüm düğüm olduğunu hissetti. Tankının içinde kapalı olmak, oda, her şey üstüne üstüne geliyor, içini daraltıyordu.

Kumdaki izler.

“Bir Fremen gibi konuşuyorsun,” dedi Edric.

“Bu bir Fremen düşüncesi ve eğitici bir düşünce,” diye onayladı Scytale. “Muad’Dib’in Cihat’ından evrende iz bırakmak diye bahsediyorlar, tıpkı bir

Fremen’in yeni kumda iz bırakması gibi. Onlar, insanların yaşamında bir iz bıraktılar.”

“Eee?”

“Bir kez daha gece olur,” dedi Scytale. “Rüzgarlar eser.”

“Evet,” dedi Edric, “Cihat’ın sonu gelecek. Muad’Dib, Cihat’ını kullandı ve...”

“O, Cihat’ı kullanmadı,” dedi Scytale. “Cihat onu kullandı. Sanırım elinden gelse onu durdururdu.”

“Elinden gelse mi? Yapması gereken tek şey...”

“Üff, kes sesini!” diye bağırdı Scytale. “Zihinsel bir salgını durduramazsın. İnsandan insana sıçrayarak parsekleri aşar. Öyle bulaşıcıdır ki engel tanımaz. Korunmasız cepheye, bunun gibi başka belaların parçalarını sakladığımız yere saldırır. Böyle bir şeyi kim durdurabilir? Muad’Dib’de bunun panzehiri yok. Bu şeyin kökleri kaosta. Emirler oraya ulaşabilir mi?”

“O halde sana da bulaştı, öyle mi?” diye sordu Edric. Scytale’ın sözlerinin neden böyle bir korku tınısı taşıdığını merak ederek turuncu gazın içinde yavaşça döndü. Sima Dansçısı komplodan kopmuş muydu? Şu anda geleceğe bakmak ve bunu incelemek mümkün değildi. Gelecek, kehanetlerle tıkanmış, bulanık bir akıntı haline gelmişti.

“Hepimize bulaştı,” dedi Scytale ve Edric’in zekasının katı sınırları olduğunu hatırlattı kendi kendine. Bu konu, Lonca üyesinin anlayacağı bir hale nasıl getirilebilirdi?

“Ama onu yok ettiğimizde,” dedi Edric, “bulaşı...”

“Seni böyle, cehalet içinde bırakmalıydım,” dedi Scytale. “Ama görevlerim buna izin vermiyor. Ayrıca bu hepimiz için tehlikeli.”

Edric irkildi, perdeli ayaklarından birinin bir tekmesiyle toparlanırken turuncu gaz bacaklarının çevresinde çalkalandı. “Bir acayip konuşuyorsun,” dedi.

“Bütün bu şey bir patlayıcı,” dedi Scytale sakin bir sesle. “Parçalanmaya hazır. Patlayınca parçaları asırlara yayılacak. Bunu görmüyor musun?”

“Daha önce dinlerle başa çıkmıştık,” diye itiraz etti Edric. “Eğer bu yeni...”

“Bu yalnızca bir din *değil!"* dedi Scytale. Komplocu arkadaşlarına verdiği bu acımasız eğitimi görse Başrahibe ne derdi diye düşünürken. “Dinsel hükümet başka bir şeydir. Muad’Dib her yere Kizaralarını doldurdu, hükümetin eski işlevlerini ortadan kaldırdı. Ama hiçbir sürekli kamu hizmeti, hiçbir birleştirici elçiliği yok. Piskoposluk bölgeleri, yani otorite adaları var. Her adanın merkezinde bir adam var. Adamlar kişisel gücün nasıl kazanıldığını ve elde tutulduğunu öğreniyor. Adamlar kıskanç.”

“Bölündükleri zaman, onları birer birer özümseyeceğiz,” dedi Edric kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. “Kafasını kesince, gövdesi...”

“Bu gövdenin iki başı var,” dedi Scytale.

“Kız kardeş... belki de evlenecek olan kız kardeş.”

“Kesinlikle evlenecek olan.”

“Ses tonundan hoşlanmadım, Scytale.”

“Ben de senin cahilliğinden.”

“Evlenirse ne olur ki? Bu, planlarımızı altüst eder mi?”

“Bu, evreni altüst eder.”

“Ama onlar eşsiz değil ki. Şahsen benim de öyle güçlerim var ki...”

“Sen bir çocuksun. Onlar yürürken sen emekliyorsun.”

“Onlar eşsiz *değil!"*

“Unuttuğun bir şey var, Lonca üyesi, biz de bir kere kuisatz haderah yaratmıştık. Bu öyle bir varlık ki Zaman’ın manzarasıyla doldurulmuş. Öyle bir varoluş formu ki kendini özdeş bir tehditle kuşatmadan onu tehdit

edemezsin. Muad’Dib, Chani’sine saldıracağımızı biliyor. Artık daha hızlı hareket etmek zorundayız. Gûlaya ulaşıp onu söylediğim şekilde harekete geçireceksin.”

“Ya yapmazsam?”

“İşte o zaman belamızı buluruz.”

Ah, binlerce dişli solucan,

Devası olmayan dertler vermesen olmaz mı?

Seni her şeyin başlangıcına çeken

O beden ve nefes,

Canavarları besler, bir ateş kapısında kıvranan!

Onca kıyafetin arasında yok ki bir kaftan

Örtsün tanrılık sarhoşluğunu

Gizlesin arzunu alev alev yanan!

- Dune Kitabı'ndan - Solucan Şarkısı

Paul, antrenman alanında gûlaya karşı hançer-i figan ve kısa kılıç kullanırken ter içinde kalmıştı. Şimdi tapınağın meydanına bakan bir pencerede durmuş, klinikte Chani'yle birlikte yaşadığı sahneyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Hamileliğinin altıncı haftasında kuşluk vaktinde hastalanmıştı. Ona en iyi doktorlar bakıyordu. Bir haber çıkar çıkmaz arayacaklardı.

Öğle sonrasının koyu toz bulutları, meydanın üstünde semayı karartmıştı. Fremenler böyle havalara 'pis hava' derlerdi.

Doktorlar hiç aramayacaklar mıydı? Onun evrenine girerken ağırdan alan saniyeler geçmek bilmiyordu.

Bekleyiş... bekleyiş... Bene Gesseritler Wallach'tan hiçbir haber göndermiyorlardı. Hiç kuşkusuz kasıtlı olarak geciktiriyorlardı.

Önsezi görüntüsü bu anları kaydetmişti; ama o, bilincini kehanetten koruyor ve istediği yöne değil akıntıların götürdüğü yere giden Zaman Balığı rolünü tercih ediyordu. Kader şu anda hiçbir mücadeleye izin vermiyordu.

Gûlanın silahları raflara yerleştirdiği ve onları gözden geçirdiği duyulabiliyordu. Paul iç çekti, elini kemerine koyup kalkanını kapattı. Kalkan alanı tenini karıncalandırarak aşağı doğru indi.

Paul, Chani geldiğinde olaylarla yüzleşeceğini söyledi kendi kendine. Ondan gizlediği şeyin, onun yaşamını uzattığı gerçeğini kabul etmek için yeterince zaman olacaktı. Chani'yi bir varise tercih etmenin kötülük olup olmadığını düşündü. Hangi hakla onun adına seçim yapıyordu? Aptalca düşünceler! Kim bir arı duraksardı ki seçenekler belliyken: köle çukurları, işkence, ıstırap veren üzüntüler... ve daha kötüsü.

Açılan kapıyı ve Chani'nin ayak seslerini duydu.

Döndü.

Chani'nin yüzüne cinayet yerleşmişti. Altın rengi cüppesinin belini sıkan geniş Fremen kemeri, gerdanlık niyetine takılmış su halkaları, kalçasına koyduğu eli (hançerden uzak değil), bir odayı ilk kez incelerken yüzüne yerleşen o keskin bakış... onunla ilgili her şey, şu anda yalnızca şiddet için bir fon oluşturuyordu.

Chani yaklaşırken, Paul kollarını açıp onu kendine çekti.

“Birisi,” dedi Chani çatlak bir sesle, başını Paul'ün göğsüne yaslayıp konuşarak, “ben yeni diyete başlamadan önce... uzun bir süre bana gebeliği önleyici ilaç vermiş. Bu yüzden doğumda sorunlar olacak.”

“Ama çareler var, öyle değil mi?” diye sordu Paul.

“Tehlikeli çareler. Bu zehirin kaynağını biliyorum! O karının kanını alacağım.”

“Sihayam,” diye fısıldadı Paul, aniden başlayan bir titremeyi bastırmak için ona sıkıca sarılarak. “İstediğimiz varisi doğuracaksın. Bu yeterli değil mi?”

“Yaşamım daha hızlı tükeniyor,” dedi Chani, ona yaslanarak. “Artık yaşamımı bu doğum kontrol ediyor. Doktorlar bunun korkunç bir hızla ilerlediğini söylediler. Durmadan yemek zorundayım... ve aynı zamanda daha fazla bahar almak-...onu yemek, içmek zorundayım. Bunun için onu öldüreceğim.”

Paul onu yanağından öptü. “Hayır, Sihaya’m. Kimseyi öldürmeyeceksin.” Ve şöyle düşündü: *Irulan senin yaşamını uzattı, sevgilim. Senin için, doğum zamanı ölüm zamanı.*

Ardından gizli kederin, onun iliğini emdiğini ve yaşamını kara bir şişeye boşalttığını hissetti.

Chani kendini biraz geri çekti. “Onu affedemem!”

“Affetmekten bahseden kim?”

“O halde neden onu öldürmeyecek mişim?”

Bu öylesine dosdoğru, öylesine Fremence bir soruydu ki, Paul histerik bir gülme arzusuna yenik düşmek üzere olduğunu hissetti. “Bir işe yaramaz,” diyerek bunu gizledi.

“Bunu *görmüş* müydün?”

Paul, görüntü-hafızanın kamını sıkıştırdığını hissetti.

“Gördüğüm şey... gördüğüm şey...” diye mırıldandı. Çevresindeki olayların bütün yönleri, onu felce uğratan bir şimdiye uyuyordu. Açgözlü bir ifrit gibi ona musallat olan ve sık sık ortaya çıkan bir geleceğe zincirlendiğini hissediyordu. Sıkışıp kuruyan boğazı tıkandı. *Kendi kehanetim beni acımasız bir şimdiye dökünceye değin, onun çağrısını mı izledim acaba?* diye düşündü.

“Ne *gördüğünü* anlat bana,” dedi Chani.

“Yapamam.”

“Onu neden öldürmemem gerekiyor?”

“Çünkü senden yapmamanı istiyorum.”

Chani’nin bunu kabullenişini izledi. Bunu, kumun suyu kabul ettiği gibi kabullenmişti: emerek ve gizleyerek. Bu sıcak ve kızgın yüzeyin altında boyun eğiş olup olmadığını merak etti. Ve ardından, İmparatorluk Kalesi’ndeki yaşamın, Chani’yi hiç değiştirmemiş olduğunu fark etti. Burada sadece bir süre için durmuştu, erkeğiyle yaptığı bir seyahatte yol üstündeki bir durakta konaklamıştı. Çöle ait hiçbir şey ondan sökülüp alınmamıştı.

Ardından, Chani, ondan birkaç adım uzaklaştı ve antrenman alanındaki karo ringin yanında beklemekte olan gûlaya şöyle bir baktı.

“Onunla kılıç talimi mi yaptın?” diye sordu.

“Evet, bu yüzden daha iyiyim.”

Chani’nin bakışları zemindeki ringe, sonra da gûlanın metalik gözlerine kaydı.

“Bu hoşuma gitmiyor,” dedi Chani.

“Bana karşı şiddet uygulamak için tasarlanmamış,” dedi Paul.

“*Bunu* görmüş müydün?”

“*Görmemiştim!*”

“O zaman nereden biliyorsun?”

“Çünkü o gûladan öte; o, Duncan Idaho.”

“Onu Bene Tleilax yaptı.”

“Tasarladıklarından fazlasını yapmışlar.”

Chani başını iki yana salladı. Nezhoni eşarbının bir ucu cüppesinin yakasına sürtündü. “Onun gûla olması gerçeğini nasıl değiştireceksin?”

“Nefr,” dedi Paul, “sen beni mahvetmek için bir araç mısın?”

“Eğer şimdinin ve buranın varlığı değiştirilirse, gelecek değiştirilir,” dedi gûla.

“Bu bir yanıt değil!” diye karşı çıktı Chani.

Paul sesini yükseltti: “Ben nasıl öleceğim, Nefr?”

Yapay gözlerde bir ışık parıldadı. “Sizin para ve güçten öleceğinizi söylüyorlar, Efendim.”

Chani kaskatı kesildi. “Ne cüretle seninle böyle konuşabiliyor?”

“Mentat dürüsttür,” dedi Paul.

“Duncan Idaho gerçek bir dost muydu?” diye sordu Chani.

“O benim için yaşamını verdi.”

“Bir gûla,” dedi Chani, “orijinal varlığına geri döndürülemez denir.”

“Beni dönüştürecek misiniz?” diye sordu gûla, bakışlarını Chani’ye yönelterek.

“Ne demek istiyor?” diye sordu Chani.

“Dönüştürülmek tersine döndürülmektir,” dedi Paul. “Ama ondan sonra geri dönüş yoktur.”

“Her adam kendi geçmişini kendisiyle birlikte taşır,” dedi Neft.

“Ve her gûla, öyle mi?” diye sordu Paul.

“Bir anlamda doğru, Efendim.”

“Ya senin esrarlı bedenindeki geçmiş?” diye sordu Paul.

Chani bu sorunun gûlayı nasıl tedirgin ettiğini gördü. Hareketleri hızlanan gûla yumruklarını sıktı. Chani, Paul'ün neden bu konuyu böyle deştiğini merak ederek göz ucuyla ona baktı. Bu yaratığı, bir zamanlar olmuş olduğu adama geri döndürmenin bir yolu var mıydı?

"Bir gûlanın gerçek geçmişini hatırladığı hiç oldu mu?" diye sordu Chani.

"Birçok kez girişimde bulunuldu," dedi Nefr, bakışları yere, ayaklarının yanında bir noktaya sabitlenmişti. "Hiçbir gûla daha önceki varlığına geri döndürülemedi."

"Ama sen bunun gerçekleşmesini, çok istiyorsun," dedi Paul.

Kafasını yerden kaldıran gûlanın gözlerinin boş yüzeyleri, üsteleyen bir yoğunlukla Paul'e odaklandı. "Evet!"

Paul yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Eğer bir yolu varsa..."

"Bu beden," dedi Nefr, tuhaf bir selam verir gibi sol eliyle alnına dokunarak, "ilk doğumumdaki beden değil. Bu beden... tekrar doğdu. Yalnızca şekli tanıdık. Bu kadarını bir Sima Dansçısı da yapabilirdi."

"Bu kadarını değil," dedi Paul. "Ve sen bir Sima Dansçısı değilsin."

"Bu doğru, Efendim."

"Şeklin nereden geliyor?"

"Orijinal hücrelerin genetik kaydından."

"Bir yerlerde," dedi Paul, "Duncan Idaho'nun şeklini hatırlayan plastik bir şey var. Eski insanların Butleryan Cihat'tan önce bu bölgeyi incelediği söylenir. Bu hafızanın derecesi nedir, Nefr? Orijinalden ne öğrendi?"

Gûla omuz silkti.

"Ya o, Idaho değil idiyse?" diye sordu Chani.

"O idi."

“Emin olabilir misin?”

“O, her açıdan Duncan. Bu şekli, herhangi bir gevşeme ya da sapma olmadan tutmaya yetecek bir güç tahayyül edemiyorum.”

“Efendim!” diye itiraz etti Nefr. “Bir şeyi tahayyül edemememiz, bunu gerçek olmaktan çıkarmaz. Bir insan olarak yapmayacağım ama bir gûla olarak yapmak zorunda olduğum şeyler var.”

Paul, dikkati Chani’nin üstünde şöyle dedi: “Gördün mü?”

Chani başıyla onayladı.

Paul derin bir üzüntüyle mücadele ederek başını çevirdi. Balkon pencerelerine doğru giderek perdeleri çekti. Aniden oluşan karanlıkta ışıklar yandı. Paul cüppesinin kuşağını sıktı, arkasındaki sesleri dinledi.

Hiçbir ses yoktu.

Döndü. Chani sanki transa girmiş gibi duruyordu, bakışları gûlaya odaklanmıştı.

Paul, Nefr’in varlığının bir iç hücresine çekilmiş... gûla mekanına geri dönmüş olduğunu gördü.

Paul'ün, arkasını dönerken çıkardığı sesi duyan Chani dönüp baktı. Paul’ün gûlayı zorladığı anın etkisini hala hissediyordu. Gûla, kısa bir an için, duyarlı ve canlı bir insan olmuştu. O anda Chani’nin korkmadığı, hatta sevdiği ve hayran olduğu birisi olmuştu. Paul’ün bu konuyu deşmekteki amacını şimdi anlıyordu. Chani’nin, gûla bedenin içindeki *adamı* görmesini istemişti.

Gözlerini Paul’e dikti. “O adam, o, Duncan Idaho mu?”

“O Duncan Idaho’ydu. O hala orada.”

“Irulan’ın yaşamasına *o* izin verir miydi?” diye sordu Chani.

Su çok derine gitmemiş, diye düşündü Paul. Ve şöyle dedi: “Eğer bunu ben emrettiysem, evet.”

“Anlamıyorum,” dedi Chani. “Kızgın olman gerekmez miydi?”

“Kızgınım.”

“Hiç kızgın gibi bir halin yok. Üzgün gibisin.”

Paul gözlerini kapattı. “Evet. Bu da var.”

“Sen benim erkeğimsin,” dedi Chani. “Bunu biliyorum ama birdenbire seni anlamamaya başladım.”

Paul aniden uzun bir mağarada yürüdüğünü hissetti. Bedeni, hareket ediyordu... bir ayak ve sonra diğeri... ama düşünceleri başka bir yerdeydi. “Kendimi anlamıyorum,” diye fısıldadı. Gözlerini açtığında, Chani’den uzaklaşmış olduğunu fark etti.

Chani arkasında bir yerlerden ona bir şeyler söylüyordu. “Sevgilim, sana ne *gördüğünü* bir daha sormayacağım. Yalnızca, istediğimiz varisi sana vereceğimi biliyorum.”

Paul başıyla onaylayıp şöyle dedi: “Bunu başından beri biliyordum.” Döndü ve onu inceledi. Chani çok uzaklarda gibiydi.

Chani ayağa kalktı, elini karnına koydu. “Acıktım. Doktorlar daha önce yediğimin üç ya da dört katını yemem gerektiğini söylediler. Korkuyorum, sevgilim. Çok hızlı ilerliyor.”

Çok hızlı, diye onayladı Paul. *Bu cenin, hızın gerekli olduğunu biliyor.*

Muad’Dib'in yaptıklarının gözüpek doğası şu gerçekte görülebilir: bir kez bile o yolun dışına çıkmamış olsa da, O, kendisinin nereye bağlı olduğunu baştan beri biliyordu. O, şunları söylerken bunu açıkça ortaya koymuştu: "Size sesleniyorum, artık sınanma zamanım geldi, bu sınav benim En Büyük Hizmetkar olduğumu gösterecek.” Böylece, O, her şeyi Bir kıldı ki, dostları da düşmanları da O’na kulluk etsin. O'nun Müritleri, yalnız ve yalnız bu sebeple şu duayı eder: “Tanrım, bizi, Muad’Dib’in kendi Ab-ı Hayatlarıyla kapladığı diğer yollardan koru.” Bu ‘diğer yollar' yalnızca en derin tiksintiyle tahayyül edilebilir.

- Yiam-el-Din’den (Mahşer Kitabı)

Haberci genç bir kadındı... Chani onun yüzünü, adını ve ailesini biliyordu... kadın, İmparatorluk Güvenliği’ni de bu şekilde geçmişti zaten.

Chani, daha sonra Muad’Dible toplantıyı ayarlayan Bannerjee adlı Güvenlik Subayı için, kadını teşhis etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bannerjee, genç kadının babasının, Cihat’tan önceki günlerde korkunç Fedaykinlerin, yani İmparator’un Ölüm Komandolarının bir üyesi olmasının verdiği güvenceyle; ve içgüdüyle hareket etmişti. Aksi takdirde, mesajın yalnızca Muad’Dib için olduğu şeklindeki mazeretini umursamayabilirdi.

Paul’ün özel ofisindeki toplantıdan önce, tabii ki kadın aranmış ve taramadan geçirilmişti. Yine de, Bannerjee, bir eli hançerinde, diğer eliyle kadının kolunu tutarak ona eşlik etmişti.

Kadını odaya getirdiklerinde neredeyse öğlen olmuştu... burası garip bir mekandı, çöl Fremenliğiyle Aile Aristokrasisi’nin karışımıydı. Üç duvarı *hayereg* perdeleri kaplıyordu: Fremen mitolojisinden şekillerle süslü zarif goblenler. Dördüncü duvarı bir manzara ekranı, gümüş rengi bir yüzey kaplıyordu. Bu yüzeyin önünde, üstünde yalnızca bir *güneş sistemi* şeklinde yapılmış bir Fremen kum saati bulunan oval bir masa vardı. Ix’te yapılmış

bir süspansör mekanizması olan güneş sisteminde, Arrakis’in iki ayı, güneşle birlikte klasik Solucan Üçlüsü şeklinde diziliydi.

Masanın yanında ayakta duran Paul, Bannerjee’ye şöyle bir baktı. Güvenlik Subayı, Fremen Polis Gücü’nün içinden yükselenlerden biriydi, mevkisini zekasıyla kazanmış ve adının belli ettiği kaçakçı atalarına rağmen bağlılığını ispatlamıştı. İri yarı bir adamdı, şişman olduğu bile söylenebilirdi. Siyah saç tutamları, esmer, ıslak görünüşlü alnının üstüne egzotik bir kuşun sorgucu gibi düşüyordu. Gözleri masmaviydi; ve ifadesi değişmeksizin mutluluk ya da gaddarlık saçabilen sabit bir bakışı vardı. Hem Chani hem de Stilgar ona güveniyordu. Paul biliyordu ki, Bannerjee’ye bu kızı derhal boğmasını söyleseydi, Bannerjee bunu yapardı.

“Efendimiz, işte haberci kız,” dedi Bannerjee. “Leydim Chani, size mesaj yolladığını söyledi.”

“Evet.” diye onayladı Paul ters ters.

Gariptir, kız ona bakmıyordu. Dikkati güneş sisteminin üstündeydi. Esmer tenliydi ve kilosu normaldi; vücudunu, şarap rengi pahalı kumaşı ve sade kesimi servet göstergesi olan bir cüppe örtüyordu. Lacivertimsi siyah saçı, cüppesiyle takım, dar bir bantla tutturulmuştu. Cüppe ellerini örtüyordu. Paul, bu ellerin sıkıca kenetlenmiş olmasından şüphelendi. Bu hareket, ona uygun olurdu. Kızla ilgili her şey ona uygundu, cüppe de buna dahildi: böyle bir an için saklanmış son şık kıyafet.

Paul, Bannerjee’ye kenarda durmasını işaret etti. Bannerjee, onun dediğini yapmadan önce bir an duraksadı. Kız hareket etti... bir adım öne çıktı. Hareket edişinde zarafet vardı. Hala gözlerini Paul’den kaçırıyordu.

Paul hafifçe öksürdü.

Ardından kız bakışlarını yerden kaldırdı, akı olmayan gözler tam duruma uygun bir huşuyla açıldı. Garip, küçük bir yüzü, zarif bir çenesi vardı ve küçük ağzını bir ketumlukla kapamıştı. Eğimli yanaklarının üstündeki gözleri anormal derecede büyük görünüyordu. Keyifsiz bir havası vardı ve tavrındaki bir şeyler onun pek sık gülmeyen biri olduğunu söylüyordu.

Gözlerinin kenarlarında, tozun tahriş etmesinden ya da semuta izinden kaynaklanabilecek belli belirsiz sarı bir karartı vardı.

Her şey ona uygundu.

“Beni görmek istemişsin,” dedi Paul.

Bu kız-şekil için en önemli sınav anı gelmişti. Scytale, şekle, tavırlara, cinsiyete, sese... yeteneklerinin kapabileceği ve takınabileceği her şeye bürünmüştü. Ama bu, Muad’Dib’in siyeç günlerinden tanıdığı bir kadındı. Kadın, o zamanlar bir çocuktu; ama o ve Muad’Dib ortak tecrübeler paylaşmışlardı. Hafızanın belli alanları hassas bir şekilde atlatılmalıydı. Bu, Scytale’ın, hayatında kalkıştığı en dikkat gerektiren roldü.

“Ben, Berk al Dib soyundan Otheym kızı Lichna.”

Kızın sesi, soyunu, babasının ve kendisinin adını söylerken alçak ama kararlı çıkmıştı.

Paul başıyla onayladı. Chani’nin nasıl kandırıldığını anladı. Sesin rengi, her şey dikkatle kopya edilmişti. Ses konusundaki Bene Gesserit eğitimi ve kehanet görüntüsünün onu sarmaladığı *tao* ağı olmasa, bu kılık değiştirmiş Sima Dansçısı onu bile aldatabilirdi.

Eğitim bazı farklılıkları gözler önüne seriyordu: bu kız olması gerektiğinden daha yaşlıydı, ses telleri fazla kontrol altındaydı, boynun ve omuzların duruşunda, Fremenlerin belli belirsiz azametini tam olarak yakalayamamıştı. Ama ayrıntılar da vardı: pahalı cüppe gerçek vaziyeti ele vermek için yamanmıştı... ve yüz hatları kesinlikle hatasızdı. Bunlar, Sima Dansçısı’nın oynadığı bu rol için belirli bir sempati duyduğunu gösteriyordu.

“Evimde istirahat buyur, Otheym’in kızı,” dedi Paul, resmi Fremen selamını vererek. “Kupkuru bir yolculuğun ardından gelen su gibi hoşgeldin.”

Son derece belli belirsiz bir rahatlama, bu görünüşteki kabullenişin yol açtığı güveni ortaya çıkardı.

“Bir mesaj getirdim,” dedi kız.

“Bir adamın habercisi kendisi gibidir,” dedi Paul.

Scytale yavaş yavaş nefes aldı. Buraya kadar iyi gitmişti ama şimdi sırada en kritik görev vardı: Atreides o özel yola sokulmalıydı. Fremen odalığını öyle şartlar altında kaybetmeliydi ki suç sadece onun üstüne kalmalıydı. Hata yalnızca *her şeye kadir olan* Muad’Dib’e ait olmalıydı. Sonuçta kendi hatasını anlaması ve ardından da Tleilax seçeneğini kabul etmesi sağlanmalıydı.

“Ben gece uykuyu kaçıran dumanım,” dedi Scytale, Fedaykinlere özgü bir şifre cümleyi kullanarak: *Kötü bir havadis getirdim.*

Paul sükunetini korumaya çalıştı. Kendini çırılçıplak hissediyordu, sanki ruhu tüm görüntülerden gizlenmiş bir kör-zamanda yapayalnız kalmıştı. Bu Sima Dansçısı’nı güçlü kehanetler gizliyordu. Paul, bu anların yalnızca sınırlarını biliyordu. Yalnızca ne *yapamayacağını* biliyordu. Bu Sima Dansçısı’nı öldüremezdi. Bu, her ne pahasına olursa olsun sakınılması gereken geleceği hızlandırabilirdi. Öyle ya da böyle, karanlığa ulaşıp dehşet saçan akışı değiştirmenin bir yolu bulunmalıydı.

“Mesajını söyle,” dedi Paul.

Bannerjee kızın yüzünü görebileceği bir yere geçti. Kız sanki onu ilk kez görmüş gibiydi ve bakışları Güvenlik Subayı’nın elinin altındaki hançerin kabzasına gitti.

“Masumlar kötülüğe inanmazlar,” dedi, doğrudan Bannerjee’ye bakarak.

Vayy, çok iyiydi, diye düşündü Paul. Bu gerçek Lichna’nın söyleyebileceği bir şeydi. Otheym’in gerçek kızı için bir an acı duydu... şimdi ölüydü, kumun içinde bir ceset. Ancak böyle duygulara ayıracak zaman yoktu. Kaşlarını çattı.

Bannerjee dikkatini kızdan ayırmıyordu.

“Bana mesajı gizli olarak vermem söylendi,” dedi kız.

“Neden?” diye sordu Bannerjee, sert bir sesle, bir şeyler öğrenmeye çalışarak.

“Bu babamın isteği.”

“O benim dostum,” dedi Paul. “Ben bir Fremen değil miyim? Öyleyse benim duyacağım her şeyi dostum da duyabilir.”

Scytale kız-şekli sakinleştirdi. Bu gerçek bir Fremen geleneği miydi... yoksa bir sınama mı?

“İmparator kendi kurallarını kendi koyabilir,” dedi Scytale. “Mesaj şu: Babam, ona gitmenizi istiyor, Chani’yle birlikte.”

“Neden Chani’yi de götürmem gerekiyor?”

“O, sizin kadınınız ve aynı zamanda da bir Sayyadina. Bu kabilelerimizin kurallarına göre bir Su meselesi. O, babamın, Fremen Yöntemi’ne uygun olarak konuştuğuna, tanıklık etmeli.”

Gerçekten de komplonun içinde Fremenler var, diye düşündü Paul. Bu an, gerçekleşeceği kesin olan şeylerin durumuna uyuyordu. Ve kendisini bu yola bırakmaktan başka seçeneği yoktu.

“Babanın konuşacağı konu ne?” diye sordu Paul.

“Size karşı hazırlanan bir entrikadan bahsedecek... Fremenler arasında dönen bir entrikadan.”

“Bu mesajı neden kendisi getirmedi?” diye sordu Bannerjee.

Kız, bakışlarını Paul’den ayırmadı. “Babam buraya gelemezdi. Entrikacılar ondan şüpheleniyor. Yolculuğu sağ olarak tamamlayamazdı.”

“Entrikayı sana açıklayamaz mıydı?” diye sordu Bannerjee. “Nasıl oldu da böyle bir görev için kızını tehlikeye attı?”

“Ayrıntılar yalnızca Muad’Dib’in açabileceği bir distrans taşıyıcıda kilitli,” dedi kız. “Ben bu kadarını biliyorum.”

“O halde neden distransı yollamadı?” diye sordu Paul.

“Taşıyıcı, bir insan distrans,” dedi kız.

“O halde ben gideceğim,” dedi Paul. “Ama yalnız gideceğim.”

“Chani de sizinle gelmek zorunda!”

“Chani hamile.”

“Bir Fremen kadını ne zaman...”

“Düşmanlarım ona gizli bir zehir verdi,” dedi Paul. “Zor bir doğum olacak. Şu anda sağlığı bana eşlik etmesine izin vermiyor.”

Scytale sakinleştirmeye fırsat bulamadan, kızın yüz hatlarından garip duygular geçti: düş kırıklığı, kızgınlık. Scytale, her kurbanın... Muad’Dib gibi bir kurbanın bile, bir kaçış yolu olması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. Ancak komplo başarısız olmamıştı. Bu Atreides, ağın içinde kalıyordu. O, katı bir şekilde belirli bir kalıba göre geliştirilmiş bir yaratıktı. Bu kalıbın tam tersine dönüşmeden, kendini yok ederdi. Tleilaxlı kuisatz haderahta böyle olmuştu. Bunda da aynı şey olacaktı. Ve sonra... gûla.

“Chani’ye sorayım, buna o karar versin,” dedi kız.

“Ben karar verdim,” dedi Paul. “Chani’nin yerine bana sen eşlik edeceksin.”

“Bir Ayin Sayyadinası gerekiyor!”

“Sen Chani’nin arkadaşı değil misin?”

Saldırıyor! diye düşündü Scytale. *Şüphelendi mi? Hayır. Fremen temkini gösteriyor. Ve gebeliği önleyici ilaç olayı da bir gerçek. Evet... başka yollar da var.*

“Babam bana geri dönmememi, sizden bir korunak istememi söyledi,” dedi Scytale. “Dedi ki siz beni tehlikeye atmazmışsınız.”

Paul başıyla onayladı. Bu Lichna'ya gayet güzel bir şekilde uyuyordu. Bu korunağı vermemezlik edemezdi. Fremenlerin bir babanın emrine karşı itaatini ifade etmişti.

"Yanıma Stilgar'ın karısı Harah'ı alacağım," dedi Paul. "Bizi babana götürecek yolu söyleyeceksin."

"Stilgar'ın karısına güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum."

"Ama ben bilmiyorum."

Paul dudaklarını büzdü, ardından sordu: "Annen yaşıyor mu?"

"Öz annemi Şeyh-hulud aldı. İkinci annem hala yaşıyor ve babama bakıyor. Niçin sordunuz?"

"Tabr Siyeçi'ndeki mi?"

"Evet."

"Onu hatırlıyorum," dedi Paul. "Chani'nin yerine o hizmet edecek." Bannerjee'ye işaret etti. "Görevliler, Otheym'in kızı Lichna'yı uygun bir daireye götürsünler."

Bannerjee başıyla onayladı. *Görevliler.* Bu anahtar sözcük, habercinin gözaltında tutulması gerektiği anlamına geliyordu. Bannerjee kızın kolunu tuttu. Kız direndi.

"Babama nasıl gideceksiniz?" diye karşı çıktı.

"Yolu Bannerjee'ye tarif edeceksin," dedi Paul. "O benim dostum."

"Hayır! Babam emretti! Yapamam.

"Bannerjee?" dedi Paul.

Bannerjee durakladı. Paul, adamın, güvenilir bir konuma gelmesinde payı olan o ansiklopedik hafızayı araştırdığını gördü. “Sizi Otheym’e götürecek bir rehber tanıyorum,” dedi Bannerjee.

“O halde yalnız gideceğim,” dedi Paul.

“Efendimiz, eğer...”

“Otheym böyle olmasını istiyor,” dedi Paul, içini yakıp kavuran ironiyi güçlükle gizleyerek.

“Efendimiz, bu çok tehlikeli,” diye karşı çıktı Bannerjee.

“Bir İmparator bile bazı riskleri göze almalıdır,” dedi Paul. “Karar verildi. Emrimi yerine getir.”

Bannerjee gönülsüz bir şekilde Sima Dansçısı’nı odadan çıkardı.

Paul masasının arkasındaki boş ekrana doğru döndü. Körlemesine yol alan bir kayanın aşağıya düşmesini beklediğini hissetti.

Banrıerjee’ye habercinin gerçek yaradılışını söylemem gerekir miydi acaba? diye düşündü. Hayır! Böyle bir olay görüntü ekranında yazılı değildi. Burada olacak herhangi bir sapma şiddeti hızlandırırdı. Bir denge anı, kendini görüntünün dışına çıkarabileceği bir yer bulunmalıydı.

Eğer böyle bir an mevcutsa...

İnsan uygarlığı ne kadar egzotik hale gelirse gelsin, yaşam ve toplum ne şekilde gelişirse gelişsin, makine/insan arabirimi ne kadar karmaşıklaşırsa karmaşıklaşsın; insanoğlunun rotası, geleceği bireylerin nispeten basit hareketlerine bağlı olduğu zaman, daima yalnız güç sahneye çıkar.

- Tleilax İlahi Kitabı'ndan

Paul, Kale'sinden Kizara Ofis Binası'na giden yüksek köprüden geçerken topallamaya başladı. Neredeyse güneş batmak üzereydi ve gizlenmesine yardımcı olan uzun gölgelerin arasında yürüyordu; ama yine de keskin gözler, tavrındaki bir şeyleri saptayıp onu tanıyabilirdi. Bir kalkan takmıştı ama çalışır durumda değildi, yaverleri kalkan titreşiminin şüphe çekebileceğine karar vermişlerdi.

Paul sol tarafa göz attı. Kum bulutu dizileri günbatımının önünde jaluzi dilimleri gibi uzanıyordu. Damıtıcı giysi filtrelerinden giren hava hayereg kuruluğundaydı.

Aslında dışarıda yalnız değildi ama geceleri tek başına sokakta yürümeyi bıraktığından beri, çevresindeki Güvenlik ağı hiç bu kadar gevşek olmamıştı. Gece tarayıcıları olan ornitopterler, rasgele gibi görünen bir seyirle oldukça yüksekte dolaşıyordu; giysisinin içine gizlenmiş bir verici aracılığıyla hepsi onun hareketlerine bağlıydı. Seçilmiş adamlar aşağıdaki sokaklarda yürüyordu. Diğer bazı adamlar da kılık değiştirmiş İmparatoru gördükçe şehre dağılıyordu. Paul, damıtıcı giysisine ve *temag* çöl botlarına varıncaya dek Fremen kostümüne bürünmüş ve yüzü esmerleştirilmişti. Yanaklarının şekli plasten dolgularla değiştirilmişti. Çenesinin sol tarafından aşağı bir su borusu iniyordu.

Paul köprünün karşı tarafına varınca, arkasına bir göz attı, özel dairesinin balkonlarından birini gizleyen taş kafesin yanında bir kıpırtı olduğunu fark etti. Bu, hiç şüphesiz Chani'ydi. Bu maceraya 'çölde kum avlamak' demişti.

Chani, bu acı dolu seçimi hiç anlamıyordu. Istıraplar arasında seçim yapmanın, daha hafif ıstırapları bile katlanılamaz hale getirdiğini düşündü.

Duygusal olarak acı dolu, flu bir an, ayrılışlarını kafasında canlandırdı. Chani, son anda onun hislerine ait bir tau-kıvılcımı görmüş ama yanlış yorumlamıştı. Paul'ün duygularının, sevgililerden biri tehlikeli bir bilinmeyene doğru giderken ayrılış sırasında yaşanan duygular olduğunu sanmıştı.

Keşke bilmeseydim, diye düşündü Paul.

Artık köprüyü geçmiş ve ofis binasına doğru giden üst yola girmişti. Burada, sabitlenmiş ışıküreler ve harıl harıl çalışan insanlar vardı. Kizaralar asla uyumazdı. Paul, kapıların üstündeki işaretlerin, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi dikkatini çektiğini fark etti: *Hız Tacirleri. Rüzgar Damıtıcıları ve İmbikleri. Kehanet Düşleri. İnanç Sınavları. Dinsel Rezerv. Silahlar... İnancı Yayma...*

Bürokrasiyi Yayma, daha dürüst bir tabela olurdu, diye düşündü.

Bir dinsel kamu görevlisi türü, evreninin her yerinde mantar gibi bitmişti. Kizara'nın bu yeni üyesi, çoğu zaman bir devşirmeydi. Kilit noktalardaki bir Fremenin yerini aldığı pek nadir oluyordu ama bütün boşlukları dolduruyordu. Melanjı ömrü uzatıcı etkileri kadar, parasının yettiğini göstermek için de kullanıyordu. Yöneticilerinden... İmparator, Lonca, Bene Gesserit, Landsraad, Aileler veya Kizara'dan uzak duruyordu. Tanrıları, Rutin ve Kayıtlardı. Ona, mentatlar ve dahice dosyalama sistemleri hizmet ediyordu. Butleryanların ilkelerine sözde destek vermesine rağmen kitabındaki ilk sözcük çıkarcılıktı. Makinelerin insan zihni suretinde tasarlanamayacağını söylerdi; ama makineleri insanlara; istatistikleri bireylere; son derece genel bakış açısını, hayal gücü ve inisiyatif gerektiren mahrem kişisel ayrıntılara tercih ettiğini her hareketiyle ele verirdi.

Paul, binanın karşı tarafındaki yokuşu tırmanmaya başladığı sırada, Alia'nm Mabedi'nde Akşam Ayini'ne çağıran çanların çalmakta olduğunu duydu.

Çanlar, garip bir daimilik hissi uyandırıyordu.

Kalabalık meydanın karşısındaki tapınak yeniydi, ayinler yeni yeni düzenleniyordu ama Arrakeen'in kıyısındaki bir çöl çanağının içinde yer alan bu dekorda bir şeyler vardı; rüzgarın taşıdığı kumun, taşları ve plasteni değiştirmeye başlamasında, Mabet'in çevresinde binaların gelişigüzel yükselişinde bir şeyler vardı. Her şey, buranın gelenekler ve gizemle dolu çok eski bir mekan olduğu izlenimini yaratmak için düzenlenmişti.

Şimdi insan kalabalığının arasına inmiş... kendini bırakmıştı. Güvenlik gücünün bulabildiği tek rehber bunun bu şekilde yapılması konusunda ısrar etmişti. Paul'ün bunu hemen kabul etmesinden güvenlik hoşlanmamıştı. Stilgar hiç hoşlanmamıştı. Ve Chani hepsinden fazla karşı çıkmıştı.

Çevresindeki kalabalık, ona sürtünürken bile onun kör gibi ilerleyişine şöyle bir bakıyor ve geçip gidiyor, ona garip bir hareket özgürlüğü sağlıyordu. Bunun, bir Fremen'e karşı şartlandırıldıkları davranış şekli olduğunu biliyordu. Çölün içinden gelmiş bir adam gibi yürüyordu. Bu tür adamlar çabuk sinirlenirdi.

Tapmak merdivenlerine giderken hızlanan akışın içine doğru ilerlediğinde izdiham daha da arttı. Çevresindekiler ellerinde olmadan ona çarpıyorlardı; ama Paul, ritüel özürlere hedef olduğunu fark etti: "Affedersiniz, asil bayım. Bu kabalığa engel olamıyorum." "Affedersiniz, bayım; hayatımda böyle izdiham görmedim." "Üzgünüm, mübarek vatandaş. Hödüğün biri itti de."

İlk birkaç özürden sonra Paul bu sözleri göz ardı etti. Bu sözlerde bir çeşit ritüel korku dışında hiçbir duygu yoktu. Bunun yerine, Çaladan Kalesi'ndeki çocukluk günlerinden bu yana uzun bir yol kat ettiğini düşünmekte olduğunu fark etti. Onu, Caladan'dan bu kadar uzak bir gezegende, kalabalık bir meydandan geçen bu yolculuğa getiren yola nerede adım atmıştı? Gerçekten bir yola adım atmış mıydı? Yaşamının hiçbir noktasında belirli bir nedenle hareket ettiğini söyleyemezdi. Güdüler ve itici güçler karmaşıktı; muhtemelen insanlık tarihindeki diğer bütün dürtülerden daha karmaşıktı. Bu yolun üstünde net bir şekilde görebildiği kaderi hala önleyebileceğine dair inatçı bir his vardı. Ama kalabalık onu öne doğru itiyordu; ve o, yolunu, yaşamının üzerindeki hakimiyetini kaybettiğine dair baş döndürücü bir hisse kapılmıştı.

Kalabalık, onunla birlikte, tapınağın sütunlu girişine çıkan merdivenlere doğru akıyordu. Sesler kesildi. Korkunun kokusu arttı; kekremsi ve terli.

Müritler, tapınağın içinde çoktan hizmete başlamışlardı. Okudukları tekdüze ilahi, kutsal transına girmiş Rahibe'nin gittiği Uzak Yerler'in hikayesini anlatıyor; diğer sesleri... fısıltıları, kumaş hışırtılarını, ayak sürüme seslerini, öksürükleri bastırıyordu.

"O, biner uzayın kum solucanına!

Karşı koyar bütün fırtınalara,

Ulaşır esintilerin diyarına.

Uyusak da yılan yuvasının yanında,

Bekçilik eder düş gören ruhlarımıza.

Saklar bizi serin bir kovukta,

Çöl sıcağından uzakta.

Beyaz dişlerinin pırıltısı,

Bize yol gösterir akşamları.

Tutunup saç örgülerine,

Tırmanırız cennete!

Bir çiçek kokusu, tatlı bir rayiha,

Sarmalar bizleri onun huzurunda."

Balak! diye düşündü Paul, Fremen dilinde. *Bak bak bak! Demek Alia, fırtınalı bir tutkuyla da tatmin edilebiliyor.*

Tapınağın süturlu girişine, mum alevine benzetilmiş uzun, ince ışıtüpler dizilmişti. Pır pır ediyorlardı. Bu titrek ışık, maksadın bu olduğunu

bilmesine rağmen Paul'ün içinde atalarına ait anıları canlandırdı. Bu dekor, inceden inceye hazırlanmış, etkili bir atacılık ürünüydü. Bu işte kendisinin de payı olmasından nefret etti.

Kalabalık onunla birlikte uzun metal kapılardan geçerek dev sahına aktı; burası, ta tepede titreşen ışıkların olduğu kasvetli bir yerdi ve karşı uçta parlak bir şekilde aydınlatılmış bir sunak vardı. Sunağın arkasında, basit gibi görünen siyah bir tahta, Fremen mitolojisinden kum motifleriyle kaplanmıştı; gizli ışıklar, bir ön-kapının yüzeyinde kutup gökkuşağı yaratıyordu. Bu tayf perdenin altında ilahi söyleyen yedi sıra mürit, ürkütücü bir görünüşe büründüler: siyah cüppeler, beyaz yüzler, aynı anda hareket eden ağızlar.

Paul çevresindeki hacıları inceledi; birden, onların yoğunluklarını, kendisinin duyamadığı gerçekleri dinleyişlerini kıskandı. Sanki onlar, burada, kendisinden esirgenen bir şeyler, gizemli bir şekilde şifa verici bir şeyler kazanıyorlarmış gibi geldi ona.

Sunağa yaklaşmaya çalışırken kolunu tutan bir el onu durdurdu. Paul hızla bakışlarını çevirip antik bir Fremen'in insanın içine işleyen bakışlarıyla karşılaştı... çıkık kaşların altında onu tanıyan masmavi gözler. Paul'ün zihninde bir isim çaktı: Rasir, siyeç günlerinden bir yoldaş.

Kalabalık tarafından sıkıştırılan Paul, eğer Rasir şiddete başvurmayı planladıysa tamamen savunmasız olduğunu biliyordu.

Yaşlı adam kendine yol açarak yaklaştı, bir eli kumun kirlettiği cüppesinin altındaydı... hiç şüphesiz bir hançer-i figanın kabzasını tutuyordu. Paul, bir saldırıya karşı koyabileceği en iyi konumu aldı. Yaşlı adam, başını Paul'ün kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Diğerleriyle birlikte gideceğiz."

Bu, rehberini tanıması için belirlenmiş sinyaldi. Paul başıyla onayladı.

Rasir geri çekilip sunağa doğru döndü.

"O doğudan gelir," diyordu müritler. "Güneş ardında durur. Her şey alenidir. Pırıl pırıl ışıkta... gözünden kaçmaz hiçbir şey, ne ışık ne de karanlık."

Bir rebap iniltisi, seslerin arasından yükseldi, onları susturdu ve sessizliğe gömüldü. Kalabalık aniden heyecan içinde birkaç metre öne atıldı. Sıkışıp bir et yığını haline gelmişlerdi; hava, soluklarıyla ve bahar kokusuyla ağırlaşmıştı.

“Şeyh-hulud temiz kumun üstüne yazıyor!” diye bağırdı müritler.

Paul, nefes alışının çevresindekilere uyduğunu hissetti. Işıkların titreştiği ön-kapının arkasındaki gölgelerin içinde, bir kadın korosu belli belirsiz bir sesle şarkı söylemeye başladı: “Alia... Alia... Alia...” Ses yükseldikçe yükseldi ve aniden kesildi.

Sesler akşam duası yumuşaklığında tekrar başladı:

“O, tüm fırtınaları susturur...

Gözleri düşmanlarımızı öldürür

Ve inançsızlara azap çektirir.

Şafak ışıklarının çaktığı

Ve berrak suların aktığı

Tuono’nun kulelerinden

Onun gölgesi görünür.

Parlak yaz güneşinde

Bize sunduğu süt serindir

Ekmek mis gibi bahar kokar.

Gözleri düşmanlarımızı eritir

Zorbalara azap çektirir

Ve deler tüm gizemleri.

O, Alia... Alia... Alia...”

Sesler yavaş yavaş kesildi.

Paul’ün midesi bulandı. *Ne yapıyoruz biz?* diye sordu kendi kendine. Alia bir çocuk cadıydı ama artık büyüyordu. Ve şöyle düşündü: *Büyümek melunlaşmaktır.*

Tapınağın ortak zihinsel atmosferi zihnini kemiriyordu. Kendisinin dört bir tarafındakilerle aynı olan parçasını hissedebiliyordu ama farklılıklar amansız bir tezat oluşturuyordu. Asla kefaretini ödeyemeyeceği kişisel bir günaha batmış bir halde tek başına duruyordu. Tapınağın dışındaki evrenin enginliği bilincine doluyordu. Tek bir adam, tek bir ayin böyle bir enginlikten her insana uyacak bir elbise dikmeyi nasıl umabilirdî?

Paul ürperdi.

Her adımda evren ona direniyordu. Avucundan kurtuluyor, onu kandırmak için kılıktan kılığa giriyordu. Bu evren, Paul’ün ona verdiği hiçbir şekli kabul etmiyordu.

Tapınağa derin bir sessizlik yayıldı.

Alia, titreşen gökkuşaklarının ardındaki karanlıktan çıktı. Atreides yeşili şeritlerle süslenmiş sarı bir cüppe giymişti... -güneş ışığı için sarı, yaşam üreten ölüm için yeşil. Aniden, Paul, Alia’nın bu noktaya yalnızca onun için, bir tek onun için geldiği şeklindeki şaşırtıcı düşünceye kapıldı. Tapınaktaki güruhun üstünden kardeşine baktı. O, *kardeşiydi*. Paul, onun ayinini ve bunun köklerini biliyordu ama daha önce hiç hacılarla birlikte burada durmamış ve onu onların gözlerinden izlememişti. Burada, bu mekanın gizemini sahneleyen Alia’nın, ona karşı koyan evrenin bir parçası olduğunu anladı.

Müritler Alia’ya altın bir kadeh getirdiler.

Alia kadehi kaldırdı.

Paul, kadehte dönüştürülmemiş melanj, gizli zehir, kehanetin kutsal suyu olduğunu, bilincinin bir bölümüyle biliyordu.

Alia gözleri kadehe dikili konuştu. Sesi kulakları okşuyordu, süslü, akıcı ve melodikti:

“Başlangıçta, bomboştuk,” dedi.

“Habersizdik her şeyden,” dedi koro nağmeyle.

“Her yerde var olan Güç’ü bilmiyorduk,” dedi Alia.

“Ve her Zaman’da,” dedi koro nağmeyle.

“İşte Güç,” dedi Alia, kadehi hafifçe kaldırarak.

“Neşe getirir bize,” dedi nağmeyle koro.

Ve sıkıntı getirir bize, diye düşündü Paul.

“Uyandırır ruhu,” dedi Alia.

“Dağıtır tüm şüpheleri,” dedi koro nağmeyle.

“Dünyalarda, ölürüz,” dedi Alia.

“Güç’te, sağ kalırız,” dedi nağmeyle koro.

Alia, kadehi dudaklarına götürdü; ve içti.

Paul, bu güruhtaki en sıradan hacı gibi nefesini tuttuğunu hayretle fark etti. Alia'nın yaşamakta olduğu bu tecrübe hak-kındaki tüm kişisel bilgisine rağmen, tao ağına yakalanmıştı. Bu yakıcı zehrin vücuda nasıl yayıldığını hatırladığının farkına vardı. Bilinç zehiri dönüştüren bir zerrecik haline geldiğinde, hafıza duran zamanı açardı. Her şeyin mümkün olduğu zamansızlığın içinde kendine gelmeyi tekrar yaşadı. Alia’nın şu anda yaşadığı tecrübeyi *biliyordu* ama yine de şimdi bunu bilmediğini anlıyordu. Gizem gözlerini kör etmişti.

Alia titredi ve dizlerinin üstüne düştü.

Paul, kendinden geçen hacılarla birlikte nefesini verdi. Başıyla onayladı. Önündeki peçenin bir kısmı kalkmaya başladı. Bir görüntünün bahtiyarlığı içinde erirken, her görüntünün, henüz yolda olan, henüz oluşmakta olan görüntülere ait olduğunu unutmuştu. Görüntüde, insan bir karanlıktan geçerdi, gerçekliği hayal mahsûlü tesadüflerden ayırt edemezdi. İnsan asla olamayacak mutlaklara susardı.

Susarken şimdiyi kaybederdi.

Alia bahar dönüşümünün sarhoşluğuyla sallandı.

Paul doğaüstü bir varlığın onunla konuştuğunu, ona şöyle dediğini hissetti: “Bak! İşte orada! Neyi göz ardı ettiğini görüyor musun?” O anda, başkalarının gözleriyle baktığını, bu mekanda hiçbir ressam ya da şairin kopya edemeyeceği bir imge ve ritim gördüğünü düşündü. Bu, canlı ve güzeldi, bütün güç oburluklarını... kendisininkini bile gözler önüne seren, göz kamaştırıcı bir ışıktı.

Alia konuştu. Güçlenen sesi sahında gürledi.

“Işıldayan gece,” diye haykırdı.

Hacı topluluğuna dalga dalga bir inilti yayıldı.

“Böyle bir gecede hiçbir şey gizlenmez!” dedi Alia. “Bu karanlık ne nadide bir ışıktır! Bakışlarınızı ona dikemezsiniz! Duyular onu kaydedemez. Hiçbir söz onu tanımlayamaz.” Sesi alçaldı. “Geriye abis kalır. Olacak tüm şeylere gebedir o. Ahhh, ne nazik bir şiddet!”

Paul kardeşinden özel bir işaret beklediğini hissetti. Bu, herhangi bir hareket ya da söz olabilirdi; büyücülük ve mistik yollarla ilgili bir şey; onu bir ok gibi, kozmik bir yaya oturtacak dışa dönük bir akıntı. Bu an, bilincinde kıpır kıpır kıpırdanan civa gibiydi.

“Üzüntü olacak,” dedi Alia dua okurcasına. “Her şeyin bir başlangıçtan, sonsuz bir başlangıçtan başka bir şey olmadığını hatırlatırım size. Dünyalar

fethedilmeyi bekliyor. Sesimi duyan birileri yüce kaderlere erişecek. Şimdi size söyleyeceğimi unutarak geçmişle alay edeceksiniz: bütün farklılıkların içinde bir birlik vardır.”

Alia başını öne eğerken, Paul bir hüsran çığlığını bastırdı. Alia duymayı beklediği şeyi söylememişti. Vücudu kuru bir kabuk gibiydi, bir çöl böceğinin terkettiği bir kabuk gibi.

Diğerlerinin de benzer bir şeyler hissediyor olması gerektiğini düşündü. Huzursuz olduğunu hissetti. Aniden, güruhun içinden bir kadın, Paul'ün sol tarafında, ta sahının orada birisi haykırdı; sözsüz bir ıstırap çığlığı.

Alia kafasını kaldırdı; ve Paul baş döndürücü bir hisse kapıldı, sanki aralarındaki mesafe yok olmuş da yalnızca birkaç santim öteden dosdoğru onun donuk gözlerine bakıyor gibiydi.

“Kim çağırıyor beni?” diye sordu Alia.

“Ben,” diye çığlık attı kadın. “Ben çağırdım, Alia. Ah, Alia, yardım et bana. Oğlumun Muritan’da öldürüldüğünü söylüyorlar. O gitti mi? Oğlumu asla... bir daha asla göremeyecek miyim?”

“Sen kumda geri geri yürümeye çalışıyorsun,” dedi Alia dua okurcasına. “Hiçbir şey kaybolmaz. Her şey sonradan geri döner; ama sen, dönen bu değişmiş formu tanıyamayabilirsin.”

“Alia, anlamıyorum!” diye feryat etti kadın.

“Havanın içinde yaşarsın ama onu görmezsin,” dedi Alia, sesinde sertlik vardı. “Sen bir kertenkele misin? Konuşmanda Fremen aksam var. Bir Fremen ölüyü geri getirmeye çalışır mı? Suları dışında ölülerimizden ne isteriz?”

Sahının ortalarından, pahalı, kırmızı bir cüppe giymiş bir adam iki elini birden kaldırdı; dirseklerine düşen yenleri, beyaz giysisinin kollarını gözler önüne serdi. “Alia,” diye bağırdı adam, “bir iş teklifi aldım. Kabul etmeli miyim?”

“Buraya bir dilenci gibi geliyorsun,” dedi Alia. “Altın kaseyi arıyorsun ama yalnızca bir hançer bulacaksın.”

“Benden bir adamı öldürmem istendi!” diye bağırdı sağ taraftan bir ses... Bu, siyeç tonları taşıyan pes bir sesti. “Kabul etmeli miyim? Kabul edersem, başarılı olacak mıyım?”

“Başlangıç ve son tek bir şeydir,” dedi Alia sertçe. “Bunu size daha önce söylemedim mi? Buraya bu soruyu sormak için gelmedin. Senin inanamadığın şey, buraya gelip bunu haykırmak zorunda kalman.”

“Bu gece ruh hali berbat,” diye mırıldandı Paul’ün yakınındaki bir kadın. “Onu hiç bu kadar kızgın görmüş müydünüz?”

Benim burada olduğumu biliyor, diye düşündü Paul. *Görüntüde onu kızdıran bir şeyler mi gördü? Öfkesi bana mı?*

“Alia,” diye seslendi Paul’ün tam önündeki bir adam.

“Şu iş adamlarına ve yüreksizlere ağabeyinin tahtta ne kadar kalacağını söyle!”

“Senin bu konuyu kendi kendine düşünmene izin veriyorum,” diye homurdandı Alia. “Peşin hükümlü konuşuyorsun! Ağabeyim kaosun solucanına binmeseydi, ne başının üstünde bir çatın, ne de içeceğin suyun olurdu!”

Hiddetli bir hareketle cüppesine sarman Alia, hızla döndü, titreşen ışık kurdelelerine doğru yürüdü ve arkadaki karanlıkta kayboldu.

Müritler hemen kapanış ilahisini okumaya başladılar. Ayinin bu beklenmeyen bitişine hazırlıksız yakalandıkları belli oluyordu. Kalabalığın her yanından anlaşılmaz bir mırıltı yükseldi. Paul çevresindeki kıpırdanmayı hissetti; huzursuzdular ve tatmin olmamışlardı.

“İşleri hakkında salakça sorular soran şu dangalağın yüzünden,” diye mırıldandı Paul’ün yanındaki bir kadın. “Riyakar herif!”

Alia ne görmüştü? Geleceğin içinde nasıl bir iz görmüştü?

Bu gece buradaki kehanet ayininin tadını kaçıran bir şey olmuştu. Çoğunlukla kalabalık, Alia'nın, acınası sorularına yanıt vermesi için yaygara koparırdı. Kehanet dilencileri haline gelirlerdi, doğru. Karanlıkta sunağın arkasına gizlenip izlerken, onların bu şekilde bağırdıklarını defalarca duymuştu. Bu gece farklı olan neydi?

Yaşlı Fremen Paul'ün yenini çekiştirdi, başıyla çıkışı işaret etti. Kalabalık çoktan o yöne doğru itişmeye başlamıştı. Paul, rehberin eli yeninin üstünde, kendisini onlarla birlikte sürüklenmeye bıraktı. İçinde, vücudunun, artık kontrol edemediği bir gücün ifadesi haline geldiği şeklinde bir his vardı. Kendi kendine hareket eden bir gayrı-varlık, bir sükunet haline gelmişti. Bu gayrı-varlığın çekirdeğinde kendisi vardı, şehrinin sokaklarında sürükleniyor, yüreğini acıyla donduran görüntülerdekilere çok benzer bir yolu izliyordu.

Alia'nın ne gördüğünü bilmeliydim, diye düşündü. *Bunu ben de yeterince gördüm. Ve o, onu görünce haykırmadı... o, seçenekleri de gördü.*

Benim İmparatorluk'umda, üretim artışıyla gelir artışı uyumsuz olmamalıdır. Bu yönetimimin, esasıdır. Farklı nüfuz alanları arasında hiçbir ödemeler dengesi zorluğu olmayacaktır. Ve bunun nedeni çok basittir: bunu benim emretmiş olmam. Bu alandaki otoritemi vurgulamak istiyorum. Bu bölgenin en büyük enerji tüketicisi benim, ve böyle kalacağım, canlı ya da ölü. Benim Hükümetim ekonomidir.

- Kurul'da verilen Talimat - İmparator Paul Muad'Dib

"Senden burada ayrılacağım," dedi yaşlı adam, elini Paul'ün yeninden çekerek. "Sağ tarafta, sondan ikinci kapı. Şeyh-hulud seninle olsun, Muad'Dib... Usul olduğun zamanları unutma."

Paul'ün rehberi karanlığın içine doğru süzüldü.

Paul, orada bir yerlerde, rehberi yakalayıp sorgulamak üzere bir yere götürmek için bekleyen Güvenlik görevlileri olacağını biliyordu. Ama için için yaşlı Fremen'in kaçmasını umuyordu.

Tepede yıldızlar ve Kalkan Duvarı'nın ötesinde bir yerlerde İlk Ay'ın belli belirsiz ışığı vardı. Ama burası, yön bulmak için bir yıldıza bakılabilecek açık çöl değildi. Yaşlı adam onu yeni varoşlardan birine getirmişti. Paul bu kadarını fark etmişti.

Sokak, rüzgarın, tacizkar kumullardan getirdiği kalın bir kum tabakasıyla kaplıydı. Sokağın ucundaki tek bir süspansörlü küreden sönük bir ışık yayılıyordu. Bunun bir çıkmaz sokak olduğunu göstermeye yetecek kadar ışık vardı.

Çevresindeki hava, bir döngü damıtıcısının kokusuyla ağırlaşmıştı. Bu nesneye, kötü kokular dışarıya yayılmasın diye öylesine bir kapak takılmıştı; havaya kaçırdığı nem, tehlikeli boyutlarda bir israftı. Paul, halkının ne kadar dikkatsizleştiğini düşündü. Su milyoneriydiler...

Arrakis'te bir adamın vücudundaki suyun sadece sekizde biri için öldürülebildiği günleri unutmuşlardı.

Acaba neden duraksıyorum? diye düşündü Paul. *Sondan ikinci kapı. Bunu, söylenmeden önce de biliyordum. Ama bu şey, titiz bir şekilde sürdürülmeli. Bu yüzden... duraksıyorum.*

Paul'ün solundan, köşedeki evden münakaşa sesleri yükseldi. Bir kadın birine çıkışıyordu: evlerinin yeni kanadında toz kaçağı olmasından şikayetçiydi. Adam suyun gökten yağdığını mı sanıyordu? Toz girerse, nem çıkardı.

Bazıları hatırlıyor, diye düşündü Paul.

Sokağın aşağısına doğru ilerledi ve tartışma sesleri geride kalıp yavaş yavaş söndü.

Gökten yağan su! diye düşündü.

Bazı Fremenler başka dünyalarda bu mucizeye tanık olmuşlardı. Kendi de görmüştü, ve Arrakis'te de bunun olmasını emretmişti; ama bu, sanki başka birinin başından geçmiş bir anıymış gibi geliyordu ona. Buna yağmur deniyordu. Birden, doğduğu gezegendeki bir yağmur fırtınasını hatırladı... -Caladan semaları gri bulutlarla kaplanmıştı, gök gürültülü ve şimşekli bir fırtınanın geleceği hissediliyordu, hava nemliydi, iri, ıslak damlalar çatı pencerelerini dövüyordu. Su, saçaklardan aşağıya derecikler halinde akıyordu. Kanallar, suyu, Aile bahçelerini geçen çamurlu ve kabarık bir nehre taşıyordu... oradaki ağaçların çıplak dalları ıslak ıslak parlıyordu.

Sokağı geçerken, Paul'ün ayağı sığ bir kum birikintisine girdi. Bir an için, çocukluğunda ayakkabılarına yapışan çamuru hissetti. Ardından kumun içine, tozun pıhtılaştığı, rüzgarın boğulduğu karanlığa; ve tepesinde asılı durup onunla dalga geçen Gelecek'e geri döndü. Çevresindeki yaşamın yavanlığını bir suçlama gibi hissediyordu. *Bunu sen yaptın!* Onlar gözleri kurumuş röntgenciler ve dedikoduculardan oluşan bir uygarlık, bütün sorunlarını güçle... ve daha çok güçle... ve daha da çok güçle çözen ve onun her erginden nefret eden bir halk haline gelmişlerdi.

Ayağının altında kaba taşlar olduğunu hissetti. İçine doğan görüntü onları hatırlıyordu. Sağ tarafında bir kapının karanlık dikdörtgeni göründü... siyah içinde siyah: Otheym'in evi, Kader'in evi; çevresindeki evlerden, yalnızca Zaman'ın onun için seçtiği rol nedeniyle ayrılan bir yer. Tarihe geçmek için garip bir yerdi.

Kapı, çalar çalmaz açıldı. Aralıktan bir avlunun donuk yeşil ışığı göründü. Bir cüce dışarı baktı, bir çocuğun bedeninin üzerinde antik bir yüz, önsezinin ona hiç göstermemiş olduğu bir görünüm.

"Demek geldiniz," dedi görünüm. Cüce yana çekildi, tavrında saygıdan eser yoktu, sadece şeytanca bir gülümseme. "Girin! Girin!"

Paul bir an duraksadı. İçine doğan görüntüde hiç cüce yoktu ama geri kalan her şey birebir aynıydı. Görüntüler bu tür farklar içerirlerdi ama yine de sonsuzluğa ilk dalışlarında gerçeği yakalarlardı. Ama bu farklılık, ona, umut edemezsin diye meydan okuyordu. Arkasına dönüp sokağa, girintili çıkıntılı gölgelerin üstünde yüzen Ay'ının, inci gibi bembeyaz parlayışına baktı. Ay, gözünün önünden gitmiyordu. Nasıl düşmüştü?

"Girin," dedi cüce, ısrarlı bir şekilde.

Paul içeri girdi, arkasından kapının güm diye ses çıkararak nem contalarının içine yerleştiğini duydu. Cüce önüne düştü, kocaman ayaklarını zemine vura vura yolu gösterdi, iç hayatın zarif kafes kapısını açtı ve içeriyi gösterdi. "Sizi bekliyorlar, Efendimiz."

Efendimiz, diye düşündü Paul. *Demek beni tanıyor.*

Paul bu keşfini araştırmaya fırsat bulamadan, cüce, bir yan geçide süzülüverdi. Umut, Paul'ün içinde dans eden, semazen gibi dönen bir rüzgardı. Hayata doğru yöneldi. Burası karanlık ve kasvetli bir yerdi, hastalık ve bozgun kokuyordu. Bu atmosfer, gözünü korkutuyordu. Daha az kötü olanı seçmenin yenilgi mi olduğunu düşündü. Bu yolun neresine kadar gelmişti?

Karşı duvarda dar bir kapı aralığından ışık sızıyordu. Kendisini gözetleyenler olduğu hissini ve kötücül kokuları bir yana bıraktı, kapıdan

geçip küçük bir odaya girdi. Burası, yalnızca iki duvarında hayereg perdeleri olan, Fremen standartlarına göre çıplak bir mekandı. Kapının karşısında, en iyi perdenin altındaki kıpkırmızı minderlerde bir adam oturuyordu. Sol tarafta, çıplak duvardaki diğer bir kapı aralığının arkasında, gölgelerin içinde, bir kadın dolaşıyordu.

Paul görüntünün tuzağına düştüğünü hissetti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Cüce neredeydi? Fark neredeydi?

Duyuları, odayı, bir bütün olarak tek bir bakışta özümsedi. Bu mekan, içinde az sayıda mobilya olmasına rağmen büyük bir dikkat gerektirmişti. Çıplak duvarlardaki kancalar ve çubuklar perdelerin kaldırılmış olduğu yerleri gösteriyordu. Paul, hacıların, otantik Fremen el işlerine muazzam paralar ödediklerini hatırlattı kendi kendine. Zengin hacılar, çöl goblenlerine hazine muamelesi yapıyorlardı, onlar haccın gerçek kanıtlarıydı.

Duvarların kireçle yeni boyanmış olması onu suçlar gibiydi. Kalan iki perdenin yıpranmış hali bu suçluluk hissini güçlendiriyordu.

Sağındaki duvarda dar bir raf vardı. Rafın üstünde bir sıra resim duruyordu... çoğu sakallı Fremenlerdi; bazılarının üstünde su boruları sarkan damıtıcı giysiler vardı, bazıları da gezegen dışı egzotik fonların önünde İmparatorluk üniformalarıyla poz vermişti. En çok görülen dekor deniz manzarasıydı.

Minderlerin üstündeki Fremen, hafifçe öksürerek Paul'ü kendisine bakmaya zorladı. Aynı içine doğan görüntünün ona göstermiş olduğu gibi bu Otheym'di: cılız boynu, koskoca kafasını taşıyamayacak kadar zayıf görünen bir kuş boynu gibiydi. Yüzü yamulmuş bir enkazdı... aşağı doğru sarkmış olan, nemli sol gözünün altında, yanağında birbiriyle kesişen yara izlerinin oluşturduğu bir ağ vardı; ama diğer tarafta pürüzsüz bir ten ve mavi içinde mavi, dolaysız Fremen bakışları. Uzun kanca gibi bir burun, bu yüzü ortadan ikiye bölüyordu.

Otheym'in minderi, vişne çürüğü ve altın rengi desenleri olan, kahverengi, yıpranmış bir kilimin ortasında duruyordu. Minderin kumaşı yer yer aşınmış ve yamanmıştı; ama oturan adamın çevresindeki her bir metal

parçası pırıl pırıl cilalıydı: resim çerçeveleri, rafın kenarı ve destekleri, sağ taraftaki bir sehpanın ayağı.

Paul, Otheym'in yüzünün düzgün yarısına başıyla selam vererek konuştu: "Senin ve yaşadığın yerin üstünden şans eksik olmasın." Bu eski bir dostun ve bir siyeç arkadaşının selamıydı.

"Sonunda seni bir kez daha gördüm, Usul."

Kabile ismini söyleyen bu ses, yaşlı bir adamın ağlamaklı titrek sesiydi. Yüzün enkaza dönmüş tarafındaki aşağı sarkık donuk göz, parşömen gibi derinin ve yara izlerinin üstünde kıpırdadı. Bu tarafta gri kıllar çıkmıştı ve orada sarkan çene çizgisi pul pul soyulmuştu. Otheym'in, konuşurken eğrilip bükülen ağzı, gümüş rengi metal dişleri sergileyen bir delikti.

"Muad'Dib, bir Fedaykin'in çağrısını her zaman yanıtlar," dedi Paul.

Kapı aralığında gölgelerin içinde duran kadın kıpırdandı ve şöyle dedi: "Stilgar da şişine şişine öyle dedi."

Işığa doğru ilerledi; kadın, Sima Dansçısı'nın kopya ettiği Lichna'nın yaşlı versiyonuydu. Paul, kadını görünce, Otheym'in, baldızıyla evlendiğini hatırladı. Kadının saçları ağarmış, burnu cadı burnu gibi sipsivri olmuştu. Başparmaklarında ve işaret parmaklarında, dokumacılara has nasırlar çıkmıştı. Siyeç günlerinde, bir Fremen kadını bu izleri gururla taşırdı; ama kadın, Paul'ün baktığını görünce, ellerini soluk mavi cüppesinin bir kıvrımıyla gizledi.

Ardından Paul kadının adını hatırladı: Dhuri. Şaşırtıcı olan şuydu ki, Paul onu bir çocuk olarak hatırlıyordu, bu anlara dair içine doğan görüntüdeki haliyle değil. Paul, kadının sesinde bir sızlanma olduğunu söyledi kendi kendine. Çocukken bile sızlanırdı.

"Görüyorsun geldim," dedi Paul. "Stilgar doğru söylemiyor olsaydı burada olur muydum?" Otheym'e döndü. "Senin su yükünü taşıyorum, Otheym. Emrin nedir?"

Bu, siyeç kardeşlerine özgü dolaysız Fremen konuşmasıydı.

Otheym titrek bir baş sallayışla onayladı; bu, o ince boyun için fazlaydı bile. Karaciğer yetmezliğinin neden olduğu lekelerle dolu sol elini kaldırdı ve yüzündeki enkazı gösterdi. “Bu şiddetli hastalığı Tarahell’de kaptım, Usul,” diye hırıldadı. “Şu zaferden hemen sonra, hani bütün bir...” Bir öksürük nöbeti susmasına neden oldu.

“Kabile yakında onun suyunu toplar,” dedi Dhuri. Otheym’in yanına gitti, arkasına birkaç yastık yerleştirdi; ve omzunu tutarak, öksürük geçinceye kadar titremesini önledi. Paul, kadının aslında çok yaşlı olmadığını ama ağzını umutsuz bir ifadenin kuşattığını ve gözlerine acının yerleştiğini gördü.

“Doktorları çağıracağım,” dedi Paul.

Dhuri eli belinde döndü. “Senin çağırabileceğin kadar iyi hekimler getirdik.” Sol tarafındaki çıplak duvara gönülsüz bir bakış attı.

Ve hekimler pahalıya mal oldu, diye düşündü Paul.

Sinirlendiğini ve görüntü tarafından sınırlandırıldığını ama küçük farklılıkların ortaya çıktığını hissetti. Bu farklılıklardan nasıl yararlanabilirdi? Zaman yumağı belli belirsiz değişikliklerle açılıyordu ama fondaki dokuma can sıkıcı bir şekilde aynıydı. Eğer burada dört bir yanı saran kalıbı kırıp çıkmaya çalışırsa, onun korkunç şiddet saçacak bir şey haline geleceğini, insanı dehşete düşüren bir kesinlikle biliyordu. Zaman’ın yumuşak gibi görünen bu akışındaki güç Paul’ü eziyordu.

“Benden ne istediğini söyle,” diye homurdandı.

“Otheym böyle bir anında, yanında olacak bir dosta ihtiyaç duymuş olamaz mı?” diye sordu Dhuri. “Bir Fedaykin, bedenini yabancılara etmek zorunda mı?”

Biz Tabr Siyeçi'ni paylaştık, diye hatırlattı Paul kendi kendine. *Görünürdeki katı yürekliliğim nedeniyle bana çıkışma hakkına sahip.*

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Paul..

Otheym bir öksürük nöbetiyle daha sarsıldı. Nöbet geçince nefes nefese konuştu: “Bir ihanet var, Usul. Fremenler sana karşı entrika düzenliyor.” Ardından ağzı kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Dudaklarının arasından salyası aktı. Dhuri, cüppesinin ucuyla adamın ağzını sildi; Paul, kadının yüzünün, böylesi bir nem israfından dolayı duyduğu kızgınlığı nasıl ele verdiği gördü.

Ardından hedefini bulmamış bir öfke, Paul’ü etkisi altına almakla tehdit etti. *O Otheym ’in bu şekilde harcanması! Bir Fedaykin daha iyisini hak ederdi.* Ama hiçbir seçenek kalmamıştı... ne bir Ölüm Komandosu için, ne de İmparator’u için. Bu odada Occam’ın usturası* işliyordu. Atılacak en küçük yanlış adım korkuları çoğaltırdı... yalnızca kendileri için değil, tüm insanlık için, hatta onları yok etmeyi planlayanlar için bile.

** Varlıkların gereksizce çoğaltılmaması gerekliğini ifade eden bilim ve felsefe kuralı. Ortaçağ'da yaşamış Ingiliz Filozof Occam'lı William'ın adından. - ç.n.*

Paul zihnine sükuneti sıkıştırıp Dhuri’ye baktı. Otheym’e bakışındaki korkunç özlem Paul’e güç verdi. *Chani bana asla bu şekilde bakmamak,* dedi kendi kendine.

“Lichna bir mesajdan bahsetti,” dedi Paul.

“Şu benim cüce,” diye hırıldadı Otheym. “Onu... şeyde... -şeyde... bir gezegende satın aldım... hangisi olduğunu unuttum. O bir insan distrans, Tleilaxlıların bir kenara attığı bir oyuncak. Bütün isimler... tüm hainler ona kaydedildi.”

Otheym sustu, titriyordu.

“Lichna’dan bahsettin,” dedi Dhuri. “Sen gelince onun sana sağ salim ulaştığını anladık. Eğer Otheym sana yüklediği bu yeni yükü düşünüyorsan, bu yükün karşılığı Lichna’dır. Adil bir takas, Usul: cüceyi al ve git.”

Paul bir ürpertiyi bastırdı, gözlerini kapattı. *Lichna!* Gerçek kızları çölde ölmüştü, kuma ve rüzgara terkedilmiş semuta yıkıntısı bir ceset.

Paul gözlerini açıp konuştu: “Bana her zaman gelebilirdiniz, ne olursa...”

“Otheym’in uzak durmasının nedeni, senden nefret edenler arasında sayılar olması ihtimaliydi, Usul,” dedi Dhuri.

“Güneyde, sokağın sonundaki ev, senin düşmanlarının toplantı mekanı. Bu mezbeleyi almamızın sebebi bu.”

“O halde cüceyi çağırın da gidelim,” dedi Paul.

“Beni iyi dinlememişsin,” dedi Dhuri.

“Cüceyi güvenli bir yere götürmelisin,” dedi Otheym sesinde garip bir güçle. “Hainlerin yegane kaydı onda. Hiç kimse onda böyle bir yetenek olacağından şüphelenmez. Onu eğlenmek için yanımda tuttuğumu sanıyorlar.”

“Biz gidemeyiz,” dedi Dhuri. “Yalnızca sen ve cüce. Bizim... ne kadar fakir olduğumuz biliniyor. Cüceyi satacağımızı söyledik. Senin alıcı olduğunu sanacaklar. Tek şansın bu.”

Paul içine doğan görüntünün anısına danıştı: onda, buradan hainlerin isimleriyle ayrılıyordu ama bu isimlerin nasıl taşındığını hiç görmemişti. Cücenin başka bir kahinin koruması altında hareket ettiği aşikardı. O anda Paul, bütün yaratıkların, değişik güçlerin amaçlarıyla ve eğitimle yaradılışın sabitlenmesiyle yok edilen bir tür kaderi olması gerektiğini anladı. Cihat’ın onu seçtiği andan itibaren, bir kitlenin güçleriyle çevrelenmiş olduğunu hissetmişti. Onların sabit amaçları onun rotasını belirliyor ve kontrol ediyordu. Şu anda kapılacağı herhangi bir Özgür İrade kuruntusu, bir mahkumun parmaklıklarını zorlamasından başka bir şey olmazdı. Onun laneti, parmaklıkları *görmesi* gerçeğinde yatıyordu. Onu *görüyordu!*

Şimdi bu evin boşluğunu dinliyordu: içeride yalnızca dördü vardı; Dhuri, Otheym, cüce ve kendisi. Yoldaşlarının korkusunu ve gerilimini içine çekti, gözetleyenleri algıladı... tepede topterlerin içinde dönüp duran kendi birliği... ve şu diğerleri... bitişiktekiler.

Umut etmem hataydı, diye düşündü Paul. Ama umudu düşünmek ona çarpık bir umut *hissi* getirdi, hala kendi anını zaptedebileceğini hissediyordu.

“Cüceyi çağırın,” dedi.

“Bijaz!” diye seslendi Dhuri.

“Beni mi çağırdınız?” Cüce hayattan odaya girdi, yüzünde endişe dolu bir uyanıklık ifadesi vardı.

“Artık yeni bir sahibin var, Bijaz,” dedi Dhuri. Gözlerini Paul’e dikti. “Ona... Usul diyebilirsin.”

“Usul, sütunun kaidesi,” dedi Bijaz, tercüme ederek. “Ben yaşayan en temel şeyken Usul nasıl kaide olabiliyor?”

“Hep bu şekilde konuşur,” dedi Otheym, özür dilercesine. “Ben konuşmam,” dedi Bijaz. “Ben dil denen bir makineyi kullanırım. Gıcırdar ve inler; ama bana aittir.”

Bir Tleilax oyuncağı, eğitilmiş ve uyanık, diye düşündü Paul. *Bern Tleilax asla böyle değerli bir şeyi kaldırıp atmaz.* Dönüp cüceyi inceledi. Yuvarlak, melanj gözler bakışına karşılık verdi.

“Başka ne yeteneklerin var, Bijaz?” diye sordu Paul.

“Ne zaman gitmeliyiz bilirim,” dedi Bijaz. “bu nadir bir yetenektir. Sonların bir zamanı vardır... ve bu iyi bir başlangıçtır. Hadi gel, gitmeye başlayalım, Usul.”

Paul görüntü anısını inceledi: cüce yoktu ama küçük adamın sözleri duruma uyuyordu.

“Kapıda bana Efendimiz dedin,” dedi Paul. “O halde beni tanıyorsun, öyle mi?”

“Siz efendilik ettiniz, Efendimiz,” dedi Bijaz, sırıtarak. “Siz kaide Usul’dan daha ötesiniz. Siz Atreides İmparator Paul Muad’Dib’siniz. Ve siz benim parmağımsınız.” Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı.

“Bijaz!” dedi Dhuri sertçe. “Kaderine meydan okuyorsun.”

“Ben parmağıma meydan okuyorum,” diye karşı çıktı Bijaz, cırtlak bir sesle. Parmağıyla Usul’u gösterdi. “Usul’u gösteriyorum. Parmağım Usul’un ta kendisi değil mi? Yoksa o, daha temel bir şeyin yansıması mı?” Parmağını gözlerine yaklaştırdı, alaycı bir sırıtışla önce bir tarafını sonra diğer tarafını inceledi. “Aa, altı üstü bir parmakmış.”

“Sık sık böyle zırvalıyor,” dedi Dhuri, endişeli bir sesle. “Sanırım Tleilaxlılar onu bu yüzden başlarından atmış.”

“Bana kimse patronluk taslayamaz,” dedi Bijaz, “yeni bir patronum olsa da. Şu parmağın yaptıkları ne garip.” Dhuri’yle Otheym’e garip bir şekilde parlayan gözlerle baktı. “Bizi birbirimize zayıf bir tutkal bağlıyordu, Otheym. Birkaç damla gözyaşı ve ayrılırız.” Cüce hızla kendi çevresinde tam bir tur atarken, koca ayakları zemine sürtündü, Paul’le yüzyüze gelince durdu. “Aaa, patron! Sizi bulmak için döndüm dolaştım, uzun yollar aştım.”

Paul başıyla onayladı.

“Bana karşı nazik olacak mısın, Usul?” diye sordu Bijaz. “Biliyorsun ben bir bireyim. Bireyler birçok şekilde ve boyutta olur. Bu yalnızca onlardan biri. Kaslarım zayıftır ama çenem güçlü; beni beslemek ucuzdur ama doldurmak pahalıdır. Beni istediğin kadar boşalt, hala içimde insanların koyduklarından daha fazlası bulunur.”

“Senin salakça bilmecelerine ayıracak vaktimiz yok,” diye homurdandı Dhuri. “Gitmelisiniz.”

“Ben bilmecelerle dolduruldum,” dedi Bijaz, “ama hepsi salakça değildir. Gitmek, Usul, geçmişe gömülmektir. Öyle mi? Hadi, geçmişi unutalım. Dhuri doğru söylüyor ve benim bunu duymak için de yeteneğim var.”

“Senin doğru algın mı var?” diye sordu Paul, görüntüsünün çalışmasını beklemek için şimdiyi belirledi. Her şey, bu anları parçalayıp yeni sonuçlar üretmekten daha iyiydi. Zaman’ın, daha da korkunç kanallara sapmaması için, Otheym’in bir şeyler daha söylemesi gerekiyordu.

“Benim *şimdi*-algım var,” dedi Bijaz.

Paul, cücenin daha da sinirlendiğini fark etti. Küçük adam, olacak şeylerin farkında mıydı? Bijaz kendi kendisinin kahini olabilir miydi?

“Lichna’yı sordun mu?” diye sordu Otheym aniden, tek sağlam gözüyle Dhuri’ye bakarak.

“Lichna güvende,” dedi Dhuri.

Paul, yüzündeki ifade bu yalanı ele vermesin diye başını önüne eğdi. *Güvende!* Lichna gizli bir mezarda küldü.

“İyi o zaman,” dedi Otheym, Paul’ün başını eğişini onaylama zannederek. “Kötülerin arasındaki tek iyi şey, Usul. Yarattığımız bu dünyadan hoşlanmıyorum, anlıyor musun? Çölde yalnızken ve düşman olarak yalnızca Harkonnenler varken daha iyiydi.”

“Birçok dostla düşman arasında yalnızca ince bir çizgi vardır,” dedi Bijaz. “Bu çizginin bittiği yerde, hiçbir başlangıç ve hiçbir son yoktur. Hadi buna bir son verelim, dostlarım.” Bir o yana bir bu yana sallanarak Paul’ün yanına gitti.

“Şimdi-algısı nedir?” diye sordu Paul, cüceyi dürtüp bu anları uzatarak.

“Şimdi!” dedi Bijaz, titreyerek. “Şimdi! Şimdi!” Paul’ün cüppesini çekiştirdi. “Hadi şimdi gidelim!”

“Zırıltısı kesilmez ama içinde hiç kötülük yoktur,” dedi Otheym, şefkatli bir sesle, sağlam gözüyle Bijaz’a bakarak.

“Bir zırıltı bile ayrılık vaktini belirtebilir,” dedi Bijaz. “Gözyaşları da öyle. Henüz başlamak için zaman varken gidelim.”

“Bijaz, neden korkuyorsun?” diye sordu Paul.

“Şu anda beni arayan ruhtan korkuyorum,” diye mırıldandı Bijaz. Alnında ter damlaları birikmişti. Yanakları seğiriyordu. “Düşünmeyenden ve benim dışımda başka vücudu olmayandan korkuyorum... ve kendi içine dönenden! Gördüğüm şeylerden ve görmediğim şeylerden korkuyorum.”

Bu cücenin geleceği görme gücü var, diye düşündü Paul. Bijaz dehşet saçan kehaneti paylaşıyordu. Peki, kahinin kaderini de paylaşıyor muydu? Cücenin gücü ne kadar etkiliydi? Dune Tarotu'yla uğraşanların önemsiz önsezisine mi sahipti? Yoksa daha büyük bir şeye mi? Ne kadarını görmüştü?

“En iyisi gidin,” dedi Dhuri. “Bijaz haklı.”

“Oyalandığımız her dakika,” dedi Bijaz, “şimdiyi... şimdiyi uzatıyor.”

Oyalandığım her dakika suçumu geciktiriyor, diye düşündü Paul. Bir solucanın zehirli nefesi, dişlerinden akan toz, yüzüne çarpıyordu. Bu, uzun zaman önce olmuştu; ama şu anda oluyormuş gibi bu anıyı içine çekiyordu... bahar ve acı. Kendi solucanının beklemekte olduğunu algılayabiliyordu... ’çölün krematoryumu’.

“Bunlar zor günler,” dedi Paul, Otheym'in, yarattıkları dünya hakkındaki değerlendirmesini kastederek.

“Fremenler zor günlerde ne yapılacağını bilirler,” dedi Dhuri.

Otheym titrek bir baş sallayışla bunu onayladı.

Paul, Dhuri'ye şöyle bir baktı. Kadından minnettarlık beklemiyordu, bu ona taşıyabileceğinden daha fazla sorumluluk yükleniyordu ama Otheym'in burukluğu ve Dhuri'nin gözlerinde gördüğü dayanılmaz kırgınlık kararlılığını sarsmıştı. *Herhangi bir şey* bu bedele değer miydi?

“Geciktirmek hiçbir işe yaramaz,” dedi Dhuri.

“Yapman gerekeni yap, Usul,” diye hırıldadı Otheym.

Paul iç çekti. Görüntüdeki sözler söylenmişti. “Bir hesaplaşma olacaktır,” dedi tamamlamak için. Dönüp uzun adımlarla odadan çıktı. Bijaz'ın, ayaklarını yere vura vura, arkasından geldiğini duydu.

“Geçmiş, geçmiş,” diye mırıldandı Bijaz giderlerken. “Geçmiş, yerin dibine batsın. Bugün, pis bir gün olacak.”

Birbirimize karşı planladığımız şiddeti kendimizden saklamak ihtiyacı karmaşık bir kanun dili gelişmesine neden olur. ***Bir insanı yaşamının bir saatinden mahrum etmekle, onu yaşamından mahrum etmek arasında yalnızca bir ölçek farkı vardır. Sonuçta ona karşı şiddet uygulamış, onun enerjisini tüketmiş olursunuz.*** *Özenle seçilmiş sözler, öldürme amacınızı gizleyebilir; ama başka birinin üzerinde herhangi bir şekilde güç kullanmanın ardında şu nihai varsayım yatar: "Senin enerjinle besleniyorum.”*

- Kurul'da verilen Talimat’a Ek - İmparator Paul Muad’Dib

Paul, kalkanı çalışır ve çevresinde titreşir bir halde, çıkmaz sokaktan çıkarken; İlk Ay şehrin üstünde iyice yükselmişti. Dağlardan esen bir rüzgar, sokağa kum ve tozu savurarak, Bijaz’ın gözlerini kırpıştırmasına ve elini gözlerine siper etmesine neden oldu.

“Acele etmeliyiz,” diye mırıldandı cüce. “Çabuk! Çabuk!”

“Sen tehlikeyi algılıyor musun?” diye yokladı Paul.

“Ben tehlikeyi *biliyorum!”*

Çok yakındaki ani bir tehlike hissini, bir kapı aralığından çıkıp onlara katılan bir adam izledi.

Bijaz yere çöküp ciyakladı.

Bu, yalnızca, kafası öne doğru uzanmış bir halde, ayaklan sokağı güm güm döverek bir savaş makinesi gibi hareket eden Stilgar’dı.

Paul, hızlı bir şekilde cücenin değerini açıklayarak, Bijaz’ı, Stilgar’a emanet etti. Görüntü bu noktada büyük bir hızla ilerliyordu. Stilgar, Bijaz’la birlikte hızla uzaklaştı. Güvenlik Görevlileri Paul’ün çevresini sardı. Adamları, sokağın aşağısına, Otheym’in evinin ilerisindeki eve doğru

göndermek için emirler verildi. Adamlar emre uymak için atıldılar, gölgelerin içinde gölgeler.

Yeni kurbanlar, diye düşündü Paul.

“Canlı tutsaklar istiyoruz,” diye tısladı koruma subaylarından biri.

Bu ses, Paul’ün kulaklarında bir görüntü yankısıydı. Görüntü burada mutlak bir hassasiyetle ilerliyordu... görüntü/gerçeklik, anbean. Ornitopterler ayın önünden geçerek aşağı doğru süzüldüler.

Gece, saldırıya geçen İmparatorluk askerleriyle doldu.

Diğer seslerin arasından yumuşak bir tıslama yükseldi, onlar hala ıslık sesini duyarken tıslama bir kükreme haline geldi. Havaya, yıldızları gizleyen, ayı yutan taba rengi bir ateş kaldırdı.

Bu sesi ve ateşi, kabuslarına giren ilk görüntü kıvılcımlarından beri bilen Paul garip bir tatmin hissetti. Her şey, olması gerektiği gibi olmuştu.

“Taşyakan!” diye haykırdı birisi.

“Taşyakan!” Çığlıklar dört bir yandaydı. “Taşyakan... -taşyakan...”

Ondan böyle yapması beklendiği için, Paul kolunu yüzüne koyup kaldırımın kenarına atladı. Tabii artık iş işten geçmişti.

Otheym’in evinin olduğu yerde, şimdi bir ateş sütunu vardı, gökyüzüne doğru kükreyen kör edici bir fıskiye. Dövüşen ve kaçan adamların bale figürlerini andıran hareketlerini ve omitopterlerin düşüşünü net bir rölyefe dönüştüren pis bir parlaklık yayıyordu.

Bu kendinden geçmiş kalabalığın her üyesi için iş işten geçmişti.

Paul’ün altındaki yer ısınmıştı. Koşuşturma seslerinin kesildiğini duydu. Çevresindeki adamlar kendilerini yerlere attılar, hepsi koşmanın bir işe yaramayacağının farkındaydı. İlk hasar gerçekleşmişti, artık taşyakanın etki derecesini beklemek zorundaydılar. Bu şeyin yaydığı, hiç kimsenin kaçamayacağı ışınlar, çoktan bedenlerine nüfuz etmişti. Taşyakan

radyasyonun kendine özgü sonuçları, onların içinde harekete geçmişti. Bu silahın yapabileceği diğer şeyler, onu kullanan ve kullanmak için Büyük Konvansiyon'a meydan okuyan adamların planlarına bağlıydı.

"Tanrılar... bir taşyakan," diye inledi biri. "Ben... kör... olmak... istemiyorum."

"Kim ister ki?" Bu sert ses, sokağın aşağısındaki bir askere aitti.

"Tleilaxlılar burada bir sürü göz satacak," diye homurdandı Paul'ün yanındaki biri. "Şimdi, kesin sesinizi ve bekleyin!"

Beklediler.

Paul bu silahın akla getirdiklerini düşünerek sessiz kaldı. İçinde çok fazla yakıt vardı ve gezegenin çekirdeğine doğru yoluna devam edecekti. Dune'un magma tabakası derindeydi ancak bu yüzden tehlike daha büyüktü. Bu tür salıverilmiş ve kontrol dışı basınçlar, bir gezegeni parçalayıp, uzaya cansız parçalar ve parçacıklar saçabilirdi.

"Galiba gücü biraz azalıyor," dedi birisi.

"Yalnızca daha derinlere doğru ilerliyor," diye uyardı Paul. "Hepiniz olduğunuz yerde kalın. Stilgar yardım yollayacaktır."

"Stilgar kurtuldu mu?"

"Kurtuldu."

"Yer çok sıcak," diye sızlandı birisi.

"Atom silahları kullanmaya cüret ettiler!" diye yakındı Paul'ün yakınındaki bir asker.

"Ses azalıyor," dedi biri yolun aşağısından.

Paul bu sözleri duymamazlıktan geldi ve yere dayadığı parmak uçlarına konsantre oldu. O şeyin gürleyerek ilerleyişini hissedebiliyordu: derine... derine...

“Gözlerim!” diye haykırdı birisi. “Göremiyorum!”

Ona benden daha yakın olan birisi, diye düşündü Paul. Kafasını kaldırdığında çıkmaz sokağın sonunu hala görebiliyordu ancak manzara biraz pusluydu. Otheym ve komşusunun evlerinin olduğu alanı sarı kırmızı bir ateş kaplıyordu. Bitişik binalardan kopan parçalar yanan çukura düştükçe koyu renk desenler oluşturuyorlardı.

Paul ayağa kalktı. Taşyakanın söndüğünü, altında sessizleştiğini hissetti. Damıtıcı giysinin kayganlığı içindeki vücudu terden sırılsıklamdı... giysinin uyum sağlayamayacağı kadar ıslak. Ciğerlerine çektiği hava, yakanın sıcaklığını ve sülfür kokusunu taşıyordu.

Çevresinde ayağa kalkmaya başlayan askerlere bakarken, Paul’ün gözlerindeki pus karanlığa dönüştü. Bu anlara dair kehanet görüntüsünü çağırdı; kendisini görüntüye elinden kaçamayacağı kadar sıkı bir şekilde bağlayarak döndü; ve Zaman’ın onun için açtığı yol boyunca ilerledi. Burayı, kehanetle bütünleşmiş gerçeklik şeklindeki çoklu bir sahiplenmeyle algılamaya başladığını hissetti.

Adamlar körlüklerinin farkına vardıkça, dört bir yanından iniltiler ve feryatlar yükseliyordu.

“Dayanın!” diye bağırdı Paul. “Yardım geliyor!” Ve, sızlanmalar sürünce şöyle dedi: “Muad’Dib konuşuyor! Size dayanmanızı emrediyorum! Yardım gelecek!”

Sessizlik.

Ardından içine doğan görüntüde olduğu gibi yakınındaki bir muhafız şöyle dedi: “Bu gerçekten İmparator’umuz mu? Hanginiz görebiliyor? Söyleyin.”

“Hiçbirimizin gözleri yok,” dedi Paul. “Benim de gözlerimi aldılar, görüntümü değil. Orada, solunda elini uzatsan değebileceğin kirli bir duvarın yanında durduğunu *görebiliyorum.* Şimdi cesur olun ve bekleyin. Stilgar, dostlarımızla birlikte gelecek.”

Birçok topterin çıkardığı fop-fop sesi dört bir yanda yükseldi. Koşturan ayak sesleri duyuldu. Paul, seslerini kehanet görüntüsüne eşleyerek, yaklaşan dostlarını *izledi*.

“Stilgar!” diye bağırdı Paul, kolunu sallayarak. “Buraya!”

“Şeyh-hulud’a şükürler olsun,” diye haykırdı Stilgar, Paul’ün yanına koşarken. “Gözlerinize bir şey...” Oluşan ani sessizlikte, Paul’ün görüntüsü, ona, dostu ve İmparator’unun harap olmuş gözlerine bir ıstırap ifadesiyle bakan Stilgar’ı gösterdi. “Ah, Efendim,” diye inledi Stilgar. “Usul... Usul... Usul...”

“Taşyakan ne oldu?” diye bağırdı yeni gelenlerden birisi.

“Bitti,” dedi Paul, sesini yükselterek. İşaret etti. “Şimdi oraya gidin ve ona en yakın olanları kurtarın. Engeller koyun. Canlanın!” Tekrar Stilgar’a döndü.

“*Görüyor* musunuz, Efendim?” diye sordu Stilgar, meraklı bir ses tonuyla. “Nasıl görebiliyorsunuz?”

Paul, yanıt olarak parmağını Stilgar’ın yanağına, damıtıcı giysinin ağız maskesinin üzerine uzatıp, gözyaşlarına dokundu. “Bana nem vermene gerek yok, eski dostum,” dedi Paul. “Ben ölmedim.”

“Ama gözleriniz!”

“Vücudumu kör ettiler, görüntümü değil,” dedi Paul. “Ah, Stil, bir kıyamet rüyasında yaşıyorum. Adımlarım buna o kadar kusursuz bir şekilde uyuyor ki, en çok korktuğum şey, bunu tamamen aynı şekilde yeniden yaşamaktan sıkılmak.”

“Usul, ben, ben...”

“Anlamaya çalışma. Kabul et. Ben, buradaki dünyanın ötesinde bir dünyadayım. Benim için bunlar aynı. Bana rehberlik edecek bir ele ihtiyacım yok. Çevremdeki her hareketi görüyorum. Yüzündeki her ifadeyi görüyorum. Gözlerim yok ama yine de görüyorum.”

Stilgar başını sert bir şekilde iki yana salladı. “Efendimiz, başınızdaki bu belayı saklamalıyız...”

“Bunu hiç kimseden saklamayacağız,” dedi Paul.

“Ama kanun...”

“Artık Atreides Kanunları’yla yaşıyoruz, Stil. Körlerin çölde tek başına bırakılmasını emreden Fremen kanunu, yalnızca körlere uygulanır. Ben kör değilim. İyi ve kötü arasındaki savaşın sürdüğü varlık çevriminde yaşıyorum. Çağların akışında bir dönüm noktasındayız ve oynayacağımız roller var.”

Paul, aniden oluşan sessizlikte, yaralılardan birinin yanından geçirildiğini duydu. “Korkunçtu,” diye inledi adam, “ateşin gazabı.”

“Bu adamlardan hiçbiri çöle götürülmeyecek,” dedi Paul. “Beni duydun mu, Stil?”

“Sizi duydum, Efendim.”

“Onlara yeni gözler takılacak, masrafları ben karşılayacağım.”

“Emredersiniz, Efendim.”

Paul, Stilgar’ın sesinde artan korkuyla karışık saygıyı duydu ve şöyle dedi: “Ben Kumanda topterinde olacağım. Burada komutayı sen al.”

“Baş üstüne, Efendim.”

Paul, Stilgar’ın çevresinden dolaştı, sokağın aşağısına doğru yürüdü. Görüntüsü her hareketi, ayağının altındaki her girinti çıkıntıyı, karşılaştığı her yüzü ona söylüyordu. Hareket ederken emirler veriyor, kişisel maiyetindeki adamlara işaret edip onlara isimleriyle hitap ediyor, hükümetin gizli teşkilatlarının temsilcilerini yanma çağırıyordu. Arkasında büyüyen dehşeti, korku dolu fısıltıları hissedebiliyordu.

“Gözleri!”

“Ama suratına bakıp ismini söyledi!”

Kumanda topterinin yanına gelince kişisel kalkanını kapattı, araca uzanıp şaşkın haberleşme subayının elinden mikrofonu aldı, hızla bir dizi emir verip mikrofonu tekrar subayın eline tutuşturdu. Paul döndü, siyeç yaşamını ancak hayal meyal hatırlayan, hırslı ve zeki yeni yetmelerden biri olan silah uzmanını çağırdı.

“Bir taşyakan kullandılar,” dedi Paul.

Kısacık bir duraklamanın ardından adam konuştu: “Duydum, Efendimiz.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun tabii.”

“Yakıt ancak atomik olabilir.”

Paul başıyla onaylarken adamın zihninin nasıl hızla işlediğini düşündü. Atom silahları. Büyük Konvansiyon bu silahları yasaklıyordu. Faillerin bulunması, Büyük Evlerin birleşerek ceza vermek amacıyla saldırmasına neden olacaktı. Eski düşmanlıklar unutulacak, bu tehdit ve onun dirilttiği antik korkular karşısında bir kenara bırakılacaktı.

“Bazı izler bırakılmadan imal edilmiş olamaz,” dedi Paul. “Gereken donanımı toplayıp taşyakanın yapıldığı yeri bulacaksın.”

“Derhal, Efendimiz.” Korku dolu son bir bakışın ardından adam uzaklaştı.

“Efendim,” dedi arkasındaki haberleşme subayı. “Gözleriniz...”

Paul döndü, toptere uzandı, kumanda telsizini kişisel bandına ayarladı. “Chani’yi arayın,” diye emretti. “Ona... ona, sağ olduğumu ve yakında yanında olacağımı söyleyin.”

Şimdi güçler toplanıyor, diye düşündü Paul. Ve çevresindeki ter kokusunda, korkunun nasıl da güçlü olduğunu fark etti.

O, Alia'dan çıktı gitti,

Cennetin rahminden!

Mukaddes, mukaddes!

Ateşle kum birleşti

Efendimize karşı.

Görebilir o,

Gözleri olmadan!

Üstünde bir şeytan!

Mukaddes, mukaddes

Denklemi çözdü,

Sonuç:

Şehitlikti!

- Ay Düşüyor - Muad'Dib'in Şarkıları

Yedi günlük hummalı bir etkinliğin ardından, Kale, doğal olmayan bir sessizliğe gömülmüştü. Bu sabah çevrede insanlar vardı; ama kafa kafaya verip fısıldayarak konuşuyorlar ve ayaklarının ucuna basarak yürüyorlardı. Bazıları garip bir şekilde ürkek adımlarla koşturuyordu. Ön avludan içeri giren bir muhafız takımı, gezinerek ve silahlarını çatarak çıkardıkları gürültüyle, soru dolu ve hiddetli bakışların odağı oldu. Ancak yeni gelenler içerideki ruh haline kapılıp aynı ürkeklikle hareket etmeye başladılar.

Taşyakan muhabbeti hala sürüyordu: “Ateşin içinde mavimsi bir yeşillik olduğunu ve ortalığın leş gibi koktuğunu söyledi.”

“Elpa aptalın teki. Tleilax gözleri takmaktansa intihar edeceğini söylüyor.”

“Bu göz muhabbetinden hiç hoşlanmıyorum.”

“Muad’Dib yanımdan geçerken bana adımla hitap etti.”

“O, gözleri olmadan nasıl görüyor?”

“İnsanlar gidiyormuş, duydun mu? Büyük bir korku var. Naipler, Büyük Kurul için Makab Siyeçi’ne gideceklerini söylüyorlar.”

“Methiyeci’yi n’aptılar?”

“Onu Naiplerin toplandığı odaya sokarlarken gördüm. Düşünsenize Korba tutuklanmış.”

Chani erkenden kalkmıştı, onu Kale’deki sessizlik uyandırmıştı. Uyandığında, Paul’ü, boş göz çukurları yatak odalarının karşı duvarının ötesinde şekilsiz bir yere dikilmiş bir halde yanında otururken buldu. Taşyakanın, özellikle göz dokusuna yönelerek yaptığı şey, bütün o harap olmuş et temizlenmişti. İğneler ve merhemler göz çukurlarının çevresindeki güçlü eti kurtarmıştı; ama Chani, radyasyonun daha derinlere gitmiş olduğunu hissediyordu.

Doğrulup oturduğu anda yırtıcı açlık onu pençesine almıştı. Yatağının yanında bulundurduğu yiyeceklerden yedi... bahar ekmeği, ağır bir peynir.

Paul yiyecekleri gösterdi. “Sevgilim, seni bundan kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. İnan bana.”

O boş göz çukurları, üzerine dikildiği zaman, Chani bir titreme nöbetini bastırdı. Paul’den bunu açıklamasını istemekten vazgeçmişti. Öyle garip konuşuyordu ki: *“Kumda vaftiz edildim ve bu da beni inanma hünerimden mahrum bıraktı. Artık kim inanç alışverişi yapıyor? Kim alıyor? Kim satıyor?”*

Bu sözlerle ne demek istiyor olabilirdi?

Tleilax gözlerini düşünmeyi bile reddetmişti, halbuki kendisiyle aynı acıyı paylaşan adamlara cömertçe bunlardan satın almıştı.

Açlığını bastıran Chani yataktan kalktı, Paul'e tekrar şöyle bir baktı ve onun ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Ağzını sert çizgiler çevreliyordu. Onu dinlendirmeyen uykusunda, koyu renk saçları dikilmiş ve karmakarışık olmuştu. Son derece asık suratlı ve dalgın görünüyordu. Uyuyup uyuyup uyanması bunu hiç değiştirmiyordu. Chani kendini zorlayarak kafasını çevirdi ve fısıldadı: "Aşkım... aşkım..."

Paul uzanıp onu tekrar yatağa çekti ve yanaklarını öptü. "Yakında çölümüze döneceğiz," diye fısıldadı. "Burada yapılacak sadece birkaç şey kaldı."

Sesindeki kararlılık Chani'nin ürpermesine neden oldu. Paul ona sıkıca sarılarak mırıldandı: "Benden korkma, Sihaya'm. Gizemi unut ve aşkı kabul et. Aşkta gizem yoktur. Aşk yaşamdan gelir. Bunu hissedemiyor musun?"

"Hissediyorum."

Chani, avucunu, Paul'ün göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledi. Onun aşkı, Chani'nin içindeki Fremen ruhuna haykırıyordu.. .sel gibi, taşkın ve şiddetli. Bir çekim gücü onu sarmaladı.

"Sana söz veriyorum, sevgilim," dedi Paul. "Bizim çocuklarımızdan biri, öyle bir imparatorluğu yönetecek ki, benimkini gölgede bırakacak. Yaşamda ve sanatta öyle üstün başarılar ve şaşırtıcı..."

"Şimdi buradayız!" diye itiraz etti Chani, kuru bir hıçkırığı bastırmaya çalışarak. "Ve... hissediyorum, çok az... zamanımız var."

"Biz sonsuzluğa sahibiz, sevgilim."

"*Sen* sonsuzluğa sahip olabilirsin. Ben yalnızca şimdiye sahibim."

"Ama sonsuzluk *budur.*" Chani'nin alnını okşadı.

Chani ona yaslanıp dudaklarını boynuna yapıştırdı. Basınç, rahmindeki yaşamı uyardı. Onun kıpırdandığını hissetti.

Paul de bunu hissetmişti. Elini onun karnına koyarak şöyle dedi: “Ah, evrenin küçük yöneticisi, zamanının gelmesini bekle. Bu benim anım.”

Chani, karnındaki yaşamla ilgili Paul’ün neden hep tekil konuştuğunu merak etti. Doktorlar ona söylememiş miydi? Hafızasını araştırdı ve bu konunun aralarında hiç geçmemiş olması dikkatini çekti, ikiz doğuracağını mutlaka biliyor olmalıydı. Bu soruyu ortaya atıp atmamak konusunda tereddüt etti. *Mutlaka* biliyordu. O her şeyi biliyordu. Kendisine ait olan her şeyi biliyordu. Elleri, ağzı... her şeyi, Chani’yi biliyordu.

Hemen sonra şöyle dedi: “Evet, aşkım. Bu ebediyet... bu gerçek.” Ve Paul’ün karanlık göz çukurlan, ruhunu cennetten cehenneme çekmesin diye gözlerini sıkıca kapattı. Yaşamlarını şifrelediği *rihani* sihrine rağmen, Paul’ün bedeni gerçek kalmıştı, okşamaları inkar edilemezdi.

Üstlerini değişmek için kalktıklarında, Chani şöyle dedi: “İnsanlar senin sevgini bir bilseydi...”

Ama Paul’ün ruh hali değişmemişti. “Politikayı sevgi üstüne kuramazsın,” dedi. “İnsanlar sevgiyle ilgilenmez, sevgi çok karmaşıktır. Onlar despotizmi tercih eder. Çok fazla özgürlük kaos doğrurur. Buna izin veremeyiz, öyle değil mi? Ve despotizmi nasıl sevilebilir kılarsın?”

“Sen bir despot değilsin!” diye karşı çıktı Chani, eşarbını bağlarken. “Kanunların adil.”

“Ahh, kanunlar,” dedi Paul. Pencereye gitti, sanki dışarı bakabilecekmiş gibi perdeleri açtı. “Kanun nedir? Hükmetmek mi? Kanun kaosu süzer, süzgeçten geçen nedir? Huzur mu? Kanun: en üst idealimiz ve en temel doğamız. Kanuna çok yakından bakma. Bakarsan, mantıklı kılıflar uyduran yorumları, kuralların yasal bir şekilde çarpıtılmasını, ve uygun örnekleri bulursun. Huzur bulursun ki huzur ölümün diğer adıdır.”

Chani’nin ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Paul’ün zekasını ve bilgeliğini inkar edemezdi ama bu ruh hali onu korkutuyordu. Kendi içine kapanmıştı

ve Chani onun içindeki savaşları hissedebiliyordu. Sanki, *“Asla bağışlama; asla unutma,”* diyen Fremen düsturunu alıp kendi bedenini bununla kırbaçlamış gibiydi.

Onun yanma gitti, dışarı bakarken Paul de görüş alanındaydı. Günün artan sıcaklığı, kuzey rüzgarını bu korunaklı enlemlerden çekmeye başlamıştı. Rüzgar, pas rengi tüyler, kristal yapraklar ve altın rengiyle kırmızının değişip durduğu garip motiflerle dolu sahte bir gökyüzü resmediyordu. Yüksek ve soğuk rüzgar, toz fıskiyeleri çıkararak Kalkan Duvarı’na çarpıp kırılıyordu.

Paul, Chani’nin sıcaklığını yanında hissetti. Bir an için, görüntüsünün önüne bir unutkanlık perdesi indirdi. Yalnızca, burada gözleri kapalı duruyor olabilirdi. Ancak Zaman, onun için durmayı reddediyordu. Karanlığı içine çekti... yıldızsız, gözyaşsız. Istırabı maddeyi öyle bir eritiyordu ki geriye kalan yalnızca seslerin onun evrenini yoğunlaştırmasının yarattığı şaşkınlıktı. Çevresindeki her şey, bir tek işitme duyusuna dayalıydı; ve bu duyusu, sadece nesnelere dokunduğunda geri çekiliyordu: perde, Chani’nin eli... Kendisini, Chani’nin soluk alıp verişini dinlerken yakaladı.

Yalnızca olması muhtemel şeylere karşı güvensizlik duyduğum günler nerede? diye sordu kendi kendine. Zihni, kötürüm edilmiş hatıraların yükünü taşıyordu. Her bir gerçeklik anı için sayısız projeksiyon, asla gerçekleşmemeye mahkum sayısız şey vardı. İçindeki görünmeyen bir benlik, sahte geçmişler hatırlıyordu; zaman zaman bunların sorumluluğu, şimdiyi, etkisi altına almakla tehdit ediyordu.

Chani onun koluna yaslandı.

Paul onun dokunuşuyla kendi vücudunu hissetti: zaman anaforlarıyla taşınan ölü beden. Paul, sonsuzluğa göz atmış hatıraların pis kokusunu yayıyordu. Sonsuzluğu görmek, sonsuzluğun kaprislerine açık olmaktı, sonsuz boyutlarla ezilmekti. Kahinin sahte ölümsüzlüğü cezalandırmayı gerektirirdi: Geçmiş ve Gelecek eş zamanlı hale geliyordu.

Görüntü, bir kez daha kara çukurundan çıkıp ona kitlendi. Bu, onun gözleriydi. Bu, kaslarını hareket ettiriyordu. Bir sonraki ana, bir sonraki

saate, bir sonraki güne doğru giderken ona kılavuzluk ediyordu... ta ki Paul kendisinin daima *orada* olacağını hissedene dek!

“Gitme zamanı geldi,” dedi Chani. “Kurul...”

“Alia benim yerime orada olacak.”

“Ne yapacağını biliyor mu?”

“Biliyor.”

Alia, güne, dairesinin altındaki tören alanına toplanan bir muhafız taburuyla başlamıştı. Çılgınca karmaşanın ve uğultu halindeki yaygara ve tehditlerin oluşturduğu sahneye baktı. Bu sahne, ancak Alia getirilen tutukluyu tanıdığında, bir anlam kazandı: Methiyeci Korba.

Arada bir pencereye gidip gelip aşağıdaki sabırsızlığın artışını gözleyerek sabah bakımını yaptı. Bakışları hep Korba’nın üstündeydi. Onu, Arrakeen muharebesindeki üçüncü dalganın kaba ve sakallı komutanı olarak hatırlamaya çalıştı. Bu imkansızdı. Korba, üzerinde zarif kesimli, Parato ipeğinden cüppeyle şık bir züppe haline gelmişti. Cüppesi beline kadar açıktı, içinden tertemiz yuvarlak yakası ve yeşil taşlar işlenmiş ceketi görünüyordu. Belinde mor bir kuşak vardı. Cüppenin omuz başındaki kat yerinden çıkan yenler, koyu yeşil ve siyah kadifeden fitiller halinde dikilmişti.

Birkaç Naip, bir Fremen arkadaşlarına uygulanan muameleyi izlemek için oraya gelmişti. Masumiyetini haykırması için Korba’yı kışkırtan bir yaygara koparıyorlardı. Alia, adamların eski hallerini hatırlamaya çalışarak, bakışlarını Fremenlerin yüzlerinde dolaştırdı. Şimdi, geçmişi gölgeliyordu. Hepsi hedonist olmuştu, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği hazlar yaşıyorlardı.

Alia, adamların huzursuz bakışlarının, sık sık, buluşacakları salonun kapısına kaydığını gördü. Muad’Dib’in kör-görüsünü, gizemli güçlerin bu yeni tezahürünü düşünüyorlardı. Onların kanunlarına göre, kör bir adam çölde tek başına bırakılmalı, suyu Şeyh-hulud’a teslim edilmeliydi. Ama gözsüz Muad’Dib onları görüyordu. Onlar binalardan da hoşlanmıyorlar,

toprağın üstünde inşa edilmiş mekanlarda kendilerini savunmasız hissediyorlardı. Onlara kayaya oyulmuş düzgün bir mağara verirsen rahatlayabilirlerdi... ama burada değil, *içeride* bekleyen yeni Muad'Dib'le birlikte değil.

Toplantıya inmek üzere döndüğünde, kapının yanındaki bir masanın üzerine bıraktığı mektubu gördü: annelerinden gelen en son mesaj. Paul'ün doğum yeri olduğu için Caladan'a duyulan özel saygıya rağmen Leydi Jessica, gezegeninin, haccın bir durağı haline getirilmesine karşı itirazını vurguluyordu.

“Hiç şüphesiz oğlum tarihte çığır açan biri,” diye yazıyordu, “ama ben, bunu, ayak takımının burayı işgal etmesi için bir mazeret olarak göremiyorum.”

Alia mektuba dokundu, garip bir karşılıklı temas hissi yaşadı. Bu kağıt annesinin ellerindeydi. Modası geçmiş bir araç: mektup... ama bir anlamda hiçbir kaydın başaramayacağı kadar kişisel. Atreides Savaş Dili'nde yazılmıştı ve neredeyse ele geçirilemez bir haberleşme gizliliğini temsil ediyordu.

Alia, annesini düşününce, o her zamanki ruhsal bulanıklık ona acı veriyordu. Annenin ve kızın zihinlerini birleştiren o bahar dönüşümü, Alia'nın, zaman zaman Paul'ü, doğurduğu oğlu gibi düşünmesine yol açıyordu. Bu sıkıştırılmış karmaşık birlik, kendi babasını ona bir sevgili gibi gösterebiliyordu. Hayalet gölgeler, olası insanlar, zihnine sıçrıyordu.

Alia, amazon muhafızlarının beklediği sofaya giden aşağı doğru eğimli koridorda yürürken, mektubu gözden geçirdi.

“Ölümcül bir paradoks yaratıyorsunuz,” diye yazmıştı Jessica. “Hükümet aynı zamanda hem dinsel hem de iddialı olamaz. Dinsel tecrübe, kanunların kaçınılmaz olarak bastırdığı bir kendiliğindenliğe ihtiyaç duyar. Kanunlar olmadan yönetemezsiniz. Kanunlarınız, önünde sonunda ahlakın, vicdanın, hatta yönetme aracı olarak düşündüğünüz dinin yerini alır. Kutsal ayinler, anlamlı bir ahlakı şekillendiren tapınmadan ya da mübarek isteklerden kaynaklanmalıdır. Diğer yandan, hükümet, şüphelere, sorulara ve çekişmelere özellikle hedef olan kültürel bir organizmadır. Ben,

seremoninin yerini inancın; ve sembolizmin yerini ahlakın alacağı günün gelmekte olduğunu görüyorum.”

Alia’yı sofada bahar kahvesinin kokusu karşıladı. Yeşil nöbetçi cüppeleri giymiş dört amazon, o içeri girer girmez hazır ola geçti. Gözleri herhangi bir soruna karşı tetikte, gençlikleriyle övündüklerini belli eden sert adımlarla yürüyerek arkasında sıraya dizildiler. Fanatik yüzlerinde korkudan eser yoktu. O Fremenlere özgü şiddet özelliğini yayıyorlardı: hiç suçluluk duymadan kayıtsızca öldürebilirlerdi.

Ben bu açıdan farklıyım, diye düşündü Alia. *Atreides adının üstünde bu olmadan da yeterince pislik var.*

Geldiği haberi kendisinden önce ulaşıyordu. Beklemekte olan bir iç oğlanı, o alt salona girer girmez fırlayıp muhafız takımını çağırdı. Salon penceresiz ve kasvetliydi, yalnızca birkaç kısık ışıküreyle aydınlatılmıştı. Aniden tören alanının kapıları ardına kadar açıldı ve karşı uçtan içeriye göz kamaştırıcı gün ışığı doldu. Muhafızlar, aralarında Korba, arkalarında ışık, titreşerek görüş alanına girdiler.

“Stilgar nerede?” diye sordu Alia.

“İçeriye girdi bile,” dedi amazonlardan biri.

Alia amazonların önünde salona girdi. Bu salon, Kale’nin en gösterişli toplantı mekanlarından biriydi. Bir tarafta, sıra sıra yumuşak koltukların bulunduğu yüksek bir balkon vardı. Balkonun karşısındaki yüksek pencerelerin turuncu perdeleri açılmıştı. Bir bahçe ve fıskiyenin olduğu açıklık bir yerden içeriye gün ışığı doluyordu. Salonun arka ucunda, Alia’nın sağ tarafında, üstünde yüksek bir koltuk olan bir platform vardı.

Sandalyeye doğru ilerleyen Alia arkasına dönüp yukarı doğru bakınca Naiplerle dolu balkonu gördü.

Balkonun altındaki boşluğu hane muhafızları doldurmuştu, birine sessizce bir şey söyleyen, bir diğerine emir veren Stilgar aralarında dolaşıyordu. Alia’nın girişini gördüğünü hiç belli etmedi.

Korba içeri getirildi, platformun aşağısındaki bir sehpanın yanında, salonun zemininde duran minderlere oturdu.

Methiyeci, şıklığına rağmen şu anda, soğuğa karşı cüppesine sarınmış, aksi, uykulu bir ihtiyar gibi görünüyordu. İki muhafız onun arkasında yerlerini aldılar.

Alia koltuğa yerleşirken Stilgar platforma yaklaştı.

“Muad’Dib nerede?” diye sordu.

“Ağabeyim, Başrahibe olarak başkanlık etmek üzere beni vekil tayin etti,” dedi Alia.

Balkondaki Naipler, bunu duyunca, seslerini yükselterek itiraz etmeye başladılar.

“Sessizlik!” diye emretti Alia. Aniden sağlanan sessizlikte, şöyle dedi: “Ölüm kalım meselesi olduğunda, bir Başrahibe’nin başkanlık etmesi Fremen kanunu değil midir?”

Bo sözün ciddiyeti anlaşıldıkça, Naipler sessizleştiler; ama Alia, sıra sıra yüzler arasında kızgın bakışlar fark etti. Kurul da tartışmak için bunları zihnine kaydetti: Hobars, Rajifiri, Tasmin, Saajid, Umbu, Legg... Bu isimler, içlerinde Dune’dan parçalar taşıyordu: Umbu Siyeçi, Tasmin Çanağı, Hobars Gediği...

Dikkatini Korba’ya yöneltti.

Alia’nın kendisine baktığını fark eden Korba, çenesini kaldırıp konuştu: “Ben masumum.”

“Stilgar, suçlamaları oku,” dedi Alia.

Stilgar kahverengi bir bahar kağıdı rulosu çıkarıp bir adım öne çıktı. Sesinde sanki gizli ritmler varmış gibi ciddi bir havayla okumaya başladı. Sözcüklere, dolaysız, açık ve doğruluk dolu bir nitelik yüklüyordu:

“...Efendimiz İmparatorumuz’un felaketine yol açmak için hainlerle birlikte komplo kurduğun; imparatorluğun muhtelif düşmanlarıyla rezil bir gizlilik içinde buluştuğun...”

Korba acı dolu bir kızgınlıkla başını iki yana sallayıp duruyordu.

Alia, kara kara düşünerek dinliyordu; çenesini sol yumruğuna dayayıp kafasını o tarafa eğmiş, diğer kolunu koltuğun kolunun üstüne koymuştu. Resmi prosedüre ait parçacıklar, kendi huzursuzluğu tarafından elenerek bilincini terk etmeye başlamıştı.

“...kutsal gelenekler... lejyonların ve bütün Fremenlerin desteğiyle... Kanun’a göre şiddete karşılık şiddet... Majesteleri... tüm haklarını yitirmesi...”

Alia bunun saçmalık olduğunu düşündü. Saçmalık! Hepsi: saçmalık... saçmalık... saçmalık...

Stilgar okumayı bitirdi: “Bu yüzden konu yargıya intikal etti.”

Birdenbire oluşan sessizlikte, Korba sanki sıçramaya hazırlanıyormuş gibi elleriyle dizlerini kavrayarak öne doğru eğildi, damarlı boynu gerilmişti. Konuşurken dili dişlerine çarpıyordu.

“Ne sözlerimle ne de yaptıklarımla Fremen yeminlerime ihanet etmedim! Beni suçlayanla yüzleşmeyi talep ediyorum!” *Oldukça basit bir itiraz,* diye düşündü Alia.

Ve bunun Naipler üzerinde dikkate değer bir etki yapmış olduğunu gördü. Onlar Korba’yı tanıyorlardı. O, onlardan biriydi. Bir Naip olmak için, Fremen cesaretini ve ihtiyatını kanıtlamıştı. Korba zeki değildi ama güvenilirdi. Bir Cihat’ı yönetemezdi belki ama bir levazım subayı olarak iyi bir seçimdi. Bir mücahit değildi ama eski Fremen erdemlerine bağlı biriydi: *Kabile her şeyden üstündür.*

Otheym’in, Paul tarafından onlara aktarılmış olan acı söz leri Alia’nın akimdan hızla geçti. Bakışlarıyla balkonu taradı. Bu adamlardan her biri kendini Korba’nın yerine koyabilirdi... bazılarının bunu yapmak için iyi bir

nedeni vardı. Ama buradaki masum bir Naip, suçlu bir Naip kadar tehlikeliydi.

Korba da bunu hissetmişti. “Beni kim suçluyor?” diye sordu. “Beni suçlayanla yüzleşmek bir Fremen olarak hakkım.”

“Belki de sen kendi kendini suçluyorsun,” dedi Alia.

Korba’nın yüzünde bir an için, saklamaya fırsat bulamadığı mistik bir dehşet belirdi. Bu yüzünden okunuyordu: *Alia, güçlerini kullanıp kanıtları ruhlar aleminden,* alem al-mital’*den getirdiğini söyleyerek onu kendisi suçlamıştı.*

“Düşmanlarımızın Fremen müttefikleri var,” diye üsteledi Alia. “Su kapanları tahrip edildi, kanatalar havaya uçuruldu, yeşillikler zehirlendi ve su depolama havzaları talan edildi...”

“Ve şimdi de... çölden bir solucan çalıp başka bir dünyaya götürdüler.”

Araya giren bu sesin sahibini hepsi tanıyordu: Muad’Dib. Paul antreden geçip salona girdi, muhafız saflarını yararak Alia’nın yanına geldi. Ona eşlik eden Chani yan tarafta kaldı.

“Efendim,” dedi Stilgar, gözlerini Paul’den kaçırarak.

Paul boş göz çukurlarını balkona, ardından Korba’ya çevirdi. “Ne o, Korba... hiç methiye yok mu?”

Balkondaki mırıldanmalar duyulabiliyordu. Sesler yükseldi, parça parça sözcükler ve ibareler işitilebiliyordu: “...körler için kanun der ki... Fremen adeti... çölde... kim karşı çıkabilir...”

“Kör olduğumu kim söylüyor?” diye sordu Paul. Balkona döndü. “Sen mi, Rajifıri? Görüyorum ki bugün altın rengi giymişsin ve onun altındaki şu mavi gömleğin üstünde hala sokakların tozu var. Hep pasaklıydın zaten.”

Rajifiri bir korunma işareti yaptı, kötülüğe karşı üç parmak.

“Sen o parmakları kendine doğru tut!” diye bağırdı Paul. “Kötülüğün nerede olduğunu hepimiz biliyoruz!” Tekrar Korba’ya döndü. “Suratından suçluluk akıyor, Korba.”

“Benim suçum değil! Suçlularla ilişki kurmuş olabilirim ama hiç...” Sustu ve balkona korkulu bir bakış attı.

Paul’ü örnek alan Alia ayağa kalktı, salonun zeminine indi ve Korba’nın sehpasının kenarına kadar geldi. Bir metreden daha az bir mesafeden ona baktı, sessizce ve gözdağı verircesine.

Korba bu bakışlar karşısında sindi. Kıpırdandı, balkona endişeli bakışlar savurdu.

“Orada kimin gözlerini arıyorsun?” diye sordu Paul.

“Siz göremezsiniz!” diye ağzından kaçırdı Korba.

Paul, Korba’ya karşı bir an için duyduğu acımayı bastırdı. Bu adam da, orada olan herkes kadar kesin bir şekilde görüntünün tuzağına düşmüştü. Rol yapıyordu, o kadar.

“Seni görmek için göze ihtiyacım yok,” dedi Paul. Ve Korba’yı tasvir etmeye başladı, her hareketini, kaslarının her seğirişini, balkona yönelttiği telaşlı ve yardım isteyen her bakışı.

Korba’nın içindeki umutsuzluk arttı.

Onu izleyen Alia, adamın her an çözülebileceğini anladı. *Balkondaki birileri onun çözülmeye ne kadar yakın olduğunu fark etmiş olmalı,* diye düşündü. Kim? Naiplerin yüzlerini inceledi, maskelenen yüzlerdeki küçük belirtileri fark etti... kızgınlıklar, korkular, belirsizlikler... suçluluklar.

Paul sessiz kaldı.

Korba kendini savunmak için acınası bir azamet tavrı takındı: “Beni kim suçluyor?”

“Otheym suçluyor,” dedi Alia.

“Ama Otheym öldü!” diye itiraz etti Korba.

“Bunu nasıl öğrendin?” diye sordu Paul. “Casusluk ağın sayesinde mi? Ah, evet! Senin casuslarını ve kuryelerini tanıyoruz. Taşyakanı Tarahell’den buraya kimin getirdiğini biliyoruz.”

“O, Kizaraları savunmak için getirilmişti!” dedi Korba pat diye.

“Bu yüzden mi hainlerin eline geçti, peki?” diye sordu Paul.

“Çalındı ve biz...” Korba sustu, yutkundu. Bir sağına bir soluna bakındı. “Herkes bilir ki ben, Muad’Dib aşkının sesi oldum.” Gözlerini balkona dikti. “Ölmüş bir adam bir Fremen’i nasıl suçlayabilir?”

“Otheym’in sesi ölmedi,” dedi Alia. Paul koluna dokununca durdu.

“Otheym bize sesini yolladı,” dedi Paul. “Bu ses, bize, isimleri, hainlerin eylemlerini, toplantı yerlerini ve zamanlarını veriyor. Naipler Kurulu’ndaki bazı yüzleri görebiliyor musun, Korba? Merkur’la Fash neredeler? Lame Keke bugün aramızda değil. Ya Takim, o nerede?”

Korba başını iki yana salladı.

“Çalınan solucanla birlikte Arrakis’ten kaçtılar,” dedi Paul. “Seni şu anda serbest bıraksam bile, Korba, bu işteki payın yüzünden Şeyh-hulud suyunu alacaktır. Seni neden serbest bırakmıyorum, Korba? Gözleri alman, benim gördüğüm gibi göremeyen bütün o adamları düşün. Onların aileleri ve dostları var, Korba. Onlardan nasıl saklanabilirsin?”

“Bir kazaydı,” diye kendini savundu Korba. “Zaten, onlar Tleilax...” Tekrar sessizleşti.

“Metal gözlerin nasıl bir esaret getirdiğini kim bilebilir?” diye sordu Paul.

Balkondaki Naipler fısıldayarak yorum yapmaya, ağızlarını elleriyle gizleyerek konuşmaya başladılar. Artık Korba’ya bakışları soğuktu.

“Kizaraları savunmak için,” diye mırıldandı Paul, Korba’nın savunmasına dönerek. “Bir gezegeni yok eden ya da ona çok yakın olanları kör edecek J

ışınları üreten bir araç. Bu etkilerden hangisini bir savunma olarak tasarlamıştın, Korba? Kizaralar, bütün gözlemcilerin gözlerini kapamaya mı bel bağlıyor?”

“Bu tuhaf bir şey, Efendim,” diye savundu kendini Korba. “Kadim Kanun’un, yalnızca Ailelerin atom silahlarına sahip olabileceğini söylediğini biliyorduk ama Kizaraların itaat ettiği... itaat ettiği...”

“İtaat ettiği kişi şendin,” dedi Paul. “Gerçekten tuhaf.”

“Beri suçlayanın yalnızca sesi bile olsa, beni onunla yüzleştirmek zorundasınız!” dedi Korba. “Bir Fremen’in hakları vardır.”

“Doğru söylüyor, Efendimiz,” dedi Stilgar.

Alia, Stilgar’a sert bir bakış fırlattı.

“Kanun kanundur,” dedi Stilgar, Alia’nın itirazını algılayarak. Fremen Kanunu’ndan alıntı yapıp Kanun’un nasıl uygulandığına dair kendi yorumlarını da araya serpiştirmeye başladı.

Alia, sözleri daha Stilgar söylemeden duyuyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. Nasıl bu denli saf olabiliyordu? Stilgar daha önce hiç bu kadar resmi ve muhafazakar görünmemiş, Dune Kanunları’na bağlı kalmaya hiç bu kadar hevesli olmamıştı. Saldırgan bir şekilde öne doğru çıkmış olan çenesi hiç durmadan çalışıyordu. Gerçekten içinde bu müthiş azametten başka bir şey yok muydu?

“Korba bir Fremen; ve Fremen Kanunu’na göre yargılanmalı,” diye bağladı sözünü Stilgar.

Alia başını çevirip bahçenin karşısındaki duvara düşen gölgelere baktı. Duyduğu düş kırıklığı nedeniyle, kendisini içi boşalmış gibi hissediyordu. Bu şeyi kuşluk vaktine kadar uzatmışlardı. Ya şimdi ne olacaktı? Korba rahatlamıştı. Methiyeci’nin tavırları, adaletsiz bir saldırıya uğradığını, her şeyi Muad’Dib aşkına yapmış olduğunu söyler gibiydi. Göz ucuyla Korba’ya baktı, yüzünde belirip kaybolan sinsice bir kibir karşısında şaşırdı.

Sanki bir mesaj almış gibi, diye düşündü. Dostlarının, “*Dayan! Yardım geliyor!"* diye bağırdıklarını duyan bir adam gibi davranıyordu.

Bir an için, bu şey avuçlarının içindeydi: cüceden aldıkları bilgiler, entrikaya başkalarının da karıştığına dair ipuçları, muhbirlerin isimleri. Ama kritik an akıp gitmişti. *Stilgar mı? Hayır, kesinlikle Stilgar değil.* Dönüp yaşlı Fremen’e baktı.

Stilgar gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdi.

“Teşekkür ederim, Stil,” dedi Paul, “bize Kanun’u hatırlattığın için.”

Stilgar başını eğdi. Yaklaştı, hem Paul’ün hem de Alia’nın okuyabileceğini bildiği şekilde ses çıkarmadan dudaklarını kıpırdatarak konuştu. *Onun ağzından lafı söke söke alıp sonra da icabına bakacağım.*

Paul başıyla onayladı, Korba’nın arkasında duran muhafıza işaret verdi.

“Korba’yı bir maksimum güvenlik hücresine götürün,” dedi Paul. “Vekili dışında ziyaretçi yasak. Vekil olarak Stilgar’ı atıyorum.”

“Bırakın da vekilimi kendim seçeyim!” diye bağırdı Korba.

Paul hızla döndü. “Stilgar’ın dürüstlüğünü ve adaletini inkar mı ediyorsun?”

“Ah, hayır, Efendim ama...”

“Götürün onu!” diye bağırdı Paul.

Muhafızlar Korba’yı minderlerden kaldırıp, dışarı çıkardılar.

Tekrar mırıldanmaya başlayan Naipler balkonu terketmeye koyuldular. Balkonun altındaki görevliler, pencerelere gidip turuncu perdeleri kapattılar. Salona turuncu bir karanlık hakim oldu.

“Paul,” dedi Alia.

“Şiddeti hızlandırdığımız zaman,” dedi Paul, “o zaman onu tam olarak kontrol edebiliriz. Teşekkür ederim Stil, rolünü çok güzel oynadın. Eminim ki Alia, onunla işbirliği yapan Naipleri belirlemiştir. Kendilerini açığa vurmamaları mümkün değil.”

“Bunu ikiniz aranızda hazırladınız değil mi?” diye sordu Alia.

“Hiç düşünmeden Korba’nın öldürülmesini emretmiş olsaydım, Naipler anlardı,” dedi Paul. “Ama Fremen Kanuları’na sıkı sıkıya bağlı kalmadan gerçekleştirilen bu yasal prosedürle... kendi haklarının tehdit altında olduğu hissine kapıldılar. Onunla işbirliği yapan Naipler hangileri, Alia?”

“Rajifıri, kesin,” dedi alçak bir sesle. “Ve Saajid; ama...”

“Hepsinin adını Stilgar’a ver,” dedi Paul.

Boğazı kuruyan Alia yutkundu, herkesin Paul’e karşı duyduğu korkuyu, o anda, o da hissediyordu. Aralarında gözleri olmadan nasıl dolaştığını biliyordu ama bunu büyük bir zarafetle yapması Alia’nın gözünü korkutmuştu. Onların şekillerini, kehanet görüntüsünün ortamında görmesi! Alia, vücudunun, Paul tarafından, titreşen bir cisim olarak görüldüğünü algıladı; bu, gerçeklikle olan uyumu, tamamen Paul’ün sözlerine ve hareketlerine dayanan bir yan-gerçek zamanda gerçekleşiyordu. Paul, hepsini, görüntüsünün içinde idare ediyordu.

“Sabah görüşmenizin saati geçiyor, Efendimiz,” dedi Stilgar. “Birçok insan... merak ediyor... korkuyor...”

“Sen korkuyor musun, Stil?”

Yalnızca bir fısıltı duyuldu: “Evet.”

“Sen benim dostumsun ve benden korkman için hiçbir sebep yok,” dedi Paul.

Stilgar yutkundu. “Evet, Efendim.”

“Alia, sabah görüşmesini sen devral,” dedi Paul. “Stilgar, işareti ver.”

Stilgar emri yerine getirdi.

Büyük kapılarda bir gürültü koptu. Bir kalabalık, memurların geçmesi için gölgeli odadan geriye doğru itildi. Aynı anda birçok şey olmaya başladı: hane muhafızları, Niyazkarların oluşturduğu kalabalığı dirsekleyerek ve itip kakarak geriletiyorlardı; cafcaflı cüppeler giymiş olan Vekiller geçmeye çalışıyorlardı... bağırışlar, küfürler... Vekiller, çağrı kağıtlarını sallıyorlardı. Meclis katibi, onların önünde, muhafızların açtığı yoldan kapıya doğru yürüdü. Elinde, tahta yaklaşmasına izin verilenlerin yazılı olduğu Tercihliler Listesi vardı. Sırım gibi bir Fremen olan Tecrübe adlı katip, bıkkın bir alaycılık içinde, kazınmış kafası ve öbek öbek favorileriyle hava atarak yürüyordu.

Alia, adamın yolunu keserek, Paul'ün Chani'yle birlikte platformun arkasındaki gizli geçitten süzülüvermesi için zaman sağladı. Paul'ün arkasından savurduğu bakıştaki gizli merak nedeniyle, bir an için Tecrube'ye karşı bir güvensizlik duydu.

"Bugün ağabeyimin adına ben konuşacağım," dedi Alia. "Niyazkarlar tahta aynı anda yaklaşsın."

"Baş üstüne, Efendim." Kalabalığı düzenlemek üzere döndü.

"Eskiden olsa ağabeyinizin bundaki amacını yanlış anlamazdınız," dedi Stilgar.

"Dikkatim dağıldı," dedi Alia. "Sende dramatik bir değişiklik vardı, Stil. Nedir bu?"

Stilgar ayağa kalktı, çok şaşırmıştı. İnsanlar değişirdi, tabii ki. Ama dramatik değişiklik? Bu, kendisiyle ilgili hiç karşılaşmamış olduğu özel bir bakış açısıydı. Dram şüpheli bir şeydi. Güvenilmez sadakatin dışarıdan gelmiş misafirleri ve diğer güvenilmez erdemler dramatikti. İmparatorluk'un düşmanları, dönek insanları etkileme girişimlerinde dramı kullanıyorlardı. Korba, Kizaralar için dram kullanmak amacıyla Fremen erdemlerinden uzaklaşmıştı. Ve bunun için canını verirdi.

"Aksileşmeye başladınız," dedi Stilgar. "Bana güvenmiyor musunuz?"

Sitlgar’ın sesindeki sıkıntı, Alia’nın yüzündeki ifadeyi yumuşatmıştı ama ses tonunu değil. “*Biliyorsun*, sana güvenmemezlik etmem. Bir meseleyle Stilgar ilgileniyorsa, bu meseleyi rahatça unutabileceğimiz konusunda ağabeyimle ben her zaman hemfikir olduk.”

“O halde neden benim... değiştiğimi söylüyorsunuz?”

“Ağabeyime itaatsizlik etmeye hazırlanıyorsun,” dedi Alia. “Bunu ruhundan okuyabiliyorum. Tek umudum, bunun ikinizi de yok etmemesi.”

İlk vekiller ve Niyazkarlar yaklaşmaya başlamıştı. Stilgar yanıt vermeye fırsat bulamadan, ona kafasını çevirdi ancak adamın yüzü, Alia’nın annesinin mektubunda hissettiği şeylerle doluydu... ahlak ve vicdanın yerini kanunların alması. ″

“Ölümcül bir paradoks yaratıyorsunuz.”

Tibana, Sokrat Hristiyanlığı'nın savunucularından biriydi, muhtemelen Corrino hanedanlığından sekiz ila dokuz yüzyıl önce, büyük olasılıkla Dalamak'in ikinci döneminde yaşamış bir Anbus IV yerlisiydi. Yazdıklarından günümüze ulaşan yalnızca bir cüz vardır ve şu cümle bu cüzden alınmıştır: "Bütün insanların yüreği aynı sahrada atar."

- Irulan'ın Dune Kitabı'ndan

"Sen Bijaz'sın," dedi gûla, cücenin gözaltında tutulduğu küçük hücreye girerken. "Benim adım Nefr."

Gûlayla birlikte, hane muhafızlarının oluşturduğu güçlü bir grup akşam nöbetini devralmak üzere gelmişti. Dış avluyu geçerlerken, günbatımı rüzgarının taşıdığı kum, yanaklarına iğne gibi batmış, gözlerini kırpıştırarak koşturmalarına neden olmuştu. Dışarıdaki geçitte şakalaştıkları ve nöbet değiştirdikleri duyulabilmekteydi.

"Sen Nefr değilsin," dedi cüce. "Sen Duncan Idaho'sun. Senin ölü bedenini tanka koyduklarında ben oradaydım; ve onu, canlı ve eğitime hazır bir halde çıkardıklarında da oradaydım."

Aniden boğazı kuruyan gûla yutkundu. Hücrenin parlak ışıküreleri, odanın yeşil perdeleri karşısında sarılıklarını kaybediyorlardı. Işık cücenin alnındaki boncuk boncuk ter damlalarını gözler önüne seriyordu. Bijaz garip bir güvenilirliğe sahip bir yaratık gibi görünüyordu; sanki Tleilaxlılar tarafından içine yerleştirilen amaç, derisinden dışarı yansıyordu. Cücenin ödleklik ve uçarılık maskesinin altında güç vardı.

"Muad'Dib beni, Tleilaxlıların sana burada ne yaptırmayı amaçladıklarını saptamak için seni sorgulamakla görevlendirdi," dedi Nefr.

"Tleilaxlı, Tleilaxlı," dedi cüce nağmeyle. "Ben Tleilaxlıyım, seni budala! Hatta sen de."

Nefr gözlerini cüceye dikti. Bijaz, kendisine bakanlara antik idolleri çağrıştıran karizmatik bir çeviklik yayıyordu.

“Şu dışarıdaki muhafızları duyuyor musun?” diye sordu Nefr. “Bir emrimle seni gırtlaklarlar.”

“Hah hay!” diye haykırdı Bijaz. “Ne kadar da acımasız bir hödük olmuşsun. Bir de gerçeği aramaya geldiğini söylüyorsun.”

Nefr, cücenin ifadesinin altındaki gizli sükunetin hoşuna gitmediğini fark etti. “Belki de yalnızca geleceği arıyorum,” dedi.

“Güzel konuştun,” dedi Bijaz. “Artık birbirimizi tanıyoruz. İki hırsız karşılaştığında tanışma merasimine gerek yoktur.”

“Demek biz hırsızız,” dedi Nefr. “Ne çalıyoruz?”

“Hırsız değil iki zarız,” dedi Bijaz. “Ve sen buraya benim üzerimdeki noktaları saymaya geldin. Karşılığında ben de seninkileri sayacağım. Ah işte! Senin iki yüzün var!”

“Gerçekten beni Tleilax tanklarına sokarlarken gördün mü?” diye sordu Nefr, bu soruyu sormak için garip bir isteksizlikle mücadele etmişti.

“Bunu söylememiş miydim?” diye sordu Bijaz. Cüce zıplayıp ayağa kalktı. “Seninle çok uğraştık. Beden geri gelmek istemiyordu.”

Nefr, birdenbire kendisinin, başka bir zihin tarafından kontrol edilen bir rüyada var olduğunu ve bu zihnin kıvrımlarında kaybolmak üzere bunu bir an için unutmuş olabileceğini hissetti.

Bijaz kafasını şeytani bir tavırla bir tarafa eğdi, gûlanın çevresinde dolaşmaya başladı ve kafasını kaldırıp gözlerini ona dikti. “Heyecan, içindeki eski kalıpları alevlendiriyor,” dedi. “Sen izlediği şeyi bulmak istemeyen bir iz sürücüsün.”

“Sen Muad’Dib’e yöneltilmiş bir silahsın,” dedi Nefr, cüceyi izlemek için dönerek. “Yapacağın şey ne?”

“Hiçbir şey!” dedi Bijaz, durarak. “Genel bir soruya genel bir yanıt verdim.”

“O halde Alia’ya yöneltildin,” dedi Nefr. “Hedefin o mu?”

“Ona dış dünyalarda Nifr yani Balık Canavar diyorlar,” dedi Bijaz. “Ondan bahsederken kanının kaynadığını mı duyuyorum acaba?”

“Demek ona Nifr diyorlar,” dedi gûla, amacıyla ilgili bir ipucu yakalamak için Bijaz’ı inceleyerek. Cüce böyle garip karşılıklar veriyordu.

“O, bakire fahişe,” dedi Bijaz. “O, adi ve kurnazdır, korkutucu bir derinlikte bilgilidir, en müşfik olduğu anda zalim, düşündüğü anda düşüncesiz ve bir şeyler kurmak istediğinde bir coriolis fırtınası kadar yıkıcıdır.”

“Demek buraya Alia’nın aleyhinde atıp tutmaya geldin,” dedi Nefr.

“Onun aleyhinde mi?” Bijaz duvarın önündeki bir mindere çöktü. “Ben buraya onun fiziksel güzelliğinin çekiciliğine kapılmak üzere geldim.” Sırıtınca iri çehresinde bir timsah ifadesi belirdi.

“Alia’ya saldırmak, ağabeyine saldırmaktır,” dedi Nefr.

“Bu o kadar kadar açık bir şey ki, onu görmek o kadar zordur,” dedi Bijaz. “Aslına bakarsan, İmparator ve kız kardeşi sırt sırta vermiş tek bir kişi, her biri yarı erkek yarı dişi.”

“Bu, çölün derinliklerindeki Fremenlerin söyledikleri bir şeymiş,” dedi Nefr. “Ve bunlar Şeyh-hulud’a kurban verilmesi adetini diriltenler. Sen onların saçmalıklarını nasıl tekrarlarsın?”

“Sen, saçmalık demeye kalkışıyorsun, ha?” diye sordu Bijaz. “Hem insan hem de maske olan sen, ha? Ahh, ama bir zar kendi noktalarını sayamaz ki. Bunu unutmuşum. Ve Atreides çift-varlığma hizmet ettiğin için kafan iki kat fazla karışmış. Duyuların, yanıtlara aklın kadar yakın değil.”

“Muad’Dib hakkındaki bu sahte vaazını muhafızlarına da verdin mi?” diye sordu Nefr, alçak bir sesle. Zihninin cücenin sözleriyle altüst olduğunu hissediyordu.

“Onlar bana vaaz veriyorlar!” dedi Bijaz. “Ve dua ediyorlar. Neden etmesinler ki? Hepimiz dua etmeliyiz. Evrenin görüp göreceği en tehlikeli yaratımların gölgesinde yaşamıyor muyuz?”

“Tehlikeli yaratımlar...”

“Kendi anneleri bile onlarla aynı gezegende yaşamayı reddediyor!”

“Neden bana dobra dobra yanıt vermiyorsun?” diye sordu Nefr. “Seni sorgulamak için başka yöntemlerimiz de olduğunu biliyorsun. Biz istediğimiz yanıtları alırız... öyle ya da böyle.”

“Ama ben sana yanıt verdim! Sana mitin gerçek olduğunu söylememiş miydim? Ben kamında ölüm taşıyan rüzgar mıyım? Hayır! Ben sözlerim! Öyle sözler ki, karanlık bir gökyüzünde kumdan çakan şimşeğe benzerler. Diyorum ki: ‘Lambayı söndür! Gün doğdu!’ Ve sen hala diyorsun ki: ‘Bana bir lamba ver de günü bulabileyim.’ ”

“Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun,” dedi Nefr. “Bu Zensünni fikirlerini anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Çamurda yürüyen bir kuşun bıraktığı izler kadar net izler bırakıyorsun.”

Bijaz kıkırdamaya başladı.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu Nefr.

“Çünkü dişlerim var ama keşke olmasalardı,” diyebildi Bijaz kıkırdamaların arasında. “Dişlerim olmasaydı onları gıcırdatamazdım.”

“Artık hedefini biliyorum,” dedi Nefr. “Senin hedefin benim.”

“Ve tam on ikiden vurdum!” dedi Bijaz. “O kadar büyük bir hedef oluşturuyorsun ki nasıl kaçırabilirdim?” Sanki kendi kendini onaylar gibi başını salladı. “Şimdi sana şarkı söyleyeceğim.” Dudakları kapalı mırıldanmaya başladı; ağlayan, sızlayan, tekdüze bir ritmi tekrarladı, tekrarladı.

Nefr kaskatı kesildi, omurgasında bir aşağı bir yukarı hareket eden garip sancılar duyuyordu. Cücenin yüzüne bakınca yaşlı yüzde genç gözler gördü.

Gözler, şakaklarının altındaki çukurlara inen eğri büğrü beyaz çizgilerin oluşturduğu bir ağın merkeziydiler. Ne koca bir kafa! Tüm yüz hatları o dev burnun çıktığı yukarı doğru kalkık ağıza odaklanıyordu. Ses, Nefr'e antik ayinleri, halk hatıralarını, eski sözleri ve gelenekleri, kayıp mırıltılar içindeki yarısı unutulmuş anlamları düşündürüyordu. Burada hayati bir şeyler oluyordu: Zaman üstünde oynanan kanlı bir fikir oyunu. Eski fikirler, cücenin şarkısında arap saçına dönmüş bir halde yatıyordu. Uzakta ışıldayan bir ışık gibiydi; yaklaşıyor, yaklaşıyor, yüzyıllar boyunca yaşamı aydınlatıyordu.

"Ne yapıyorsun bana?" dedi Nefr, nefes nefese.

"Sen, bana çalmayı öğrettikleri bir enstrümansın," dedi dedi Bijaz. "Seni çalıyorum. Sana Naipler arasındaki diğer hainlerin adlarını söyleyeyim: Bikouros ve Cahueit. Korba'nın sekreteri Djedida. Bannerjee'nin yaveri Abumojandis. Hatta şu anda bunlardan biri, senin Muad'Dib'e bir hançer saplıyor olabilir."

Nefr başını iki yana salladı. Konuşamıyordu.

"Biz kardeş gibiyiz," dedi Bijaz, tekdüze mırıltısına bir kez daha ara vererek. "Biz aynı tankta büyüdük: önce ben, sonra sen."

Nefr'in metal gözleri aniden yanıp acımaya başladı. Gördüğü her şeyi titreşen kırmızı bulutlar çevrelemişti. Acı dışında o ana ait bütün algılardan koptuğunu; çevresindekileri, rüzgarın savurduğu bir tülbent gibi ince bir perdenin arkasından gördüğünü hissetti. Her şey tesadüfi, cansız maddenin şans bağlantısı haline gelmişti. Kendi iradesi artık gizli, değişken bir şeyden başka bir şey değildi. Nefesi olmadan yaşıyordu ve yalnızca ruhsal bir aydınlanma kadar anlaşılabilirdi.

Ümitsizliğin doğurduğu bir netlikle, yegane duyusu olan görme duyusu sayesinde tülbent perdeyi yırttı. Dikkati parlak ışık gibi Bijaz'ın altına yoğunlaştı. Nefr, gözlerinin, cücenin katmanlarını tek tek kaldırdığını hissetti, küçük adamı kiralanmış bir zeka gibi gördü ve bunun da altında, gözlerde sıkışmış bir halde duran açlıklar ve ihtiraslarla tutsak edilen bir yaratık vardı... katmanın altından katman çıkıyordu ve nihayet en altta yalnızca sembollerle idare edilen bir varlık-çehre vardı.

“Bir savaş alanındayız,” dedi Bijaz. “Bundan bahsedebilirsin.”

Bu emirle sesi serbest kalan Nefr konuştu: “Beni, Muad’Dib’i öldürmeye zorlayamazsın.”

“Bene Gesseritlerin şöyle dediklerini duymuştum,” dedi Bijaz, “tüm evrende sabit, dengesiz ya da süreğen hiçbir şey yoktur... hiçbir şey aynı şekilde kalmaz; her gün, kimi zaman her saat bir yenilik getirir.”

Nefr sessizce başını iki yana salladı.

“Peşine düştüğümüz ödülün şapşal İmparator olduğuna inandın,” dedi Bijaz. “Efendimiz Tleilaxlıları ne kadar da az anlamışsın. Lonca ve Bene Gesserit, bizim yapay organ ürettiğimize inanıyorlar. Aslında biz araç ve hizmet üretiriz. Her şey araç olabilir: zenginlik, savaş... Savaş yararlıdır çünkü birçok alanda etkilidir. Metabolizmayı harekete geçirir. Hükümeti güçlendirir. Genetik soyları yayar. Evrende hiçbir şeyin sahip olmadığı bir canlılığa sahiptir. Yalnızca, savaşın değerini anlayan ve bunu uygulayanların, kendi kaderini tayin etme hakkı vardır.”

Nefr, garip bir şekilde uysal bir ses tonuyla konuştu: “Tuhaf düşünceler öne sürüyorsun, neredeyse beni kinci bir Tanrı’ya inandırmaya yetecekler. Seni yaratmak için nasıl bir onarım yapmak gerekti acaba? Bu, büyüleyici bir öykü olurdu; hiç şüphesiz olağanüstü bir son söz de edilirdi.”

“Muhteşem!” diyerek kıkır kıkır güldü Bijaz. “Saldırıyorsun... demek irade gücün var ve kendi kaderini tayin etmek istiyorsun.”

“İçimde şiddet uyandırmaya çalışıyorsun,” dedi Nefr nefes nefese.

Bijaz kafasını sallayarak bunu inkar etti. “Uyandırmak, evet; şiddet, hayır. Söylediğin gibi, sen, eğitilerek bilincin müridi oldun. Bende, senin içindekini uyandıracak bir bilinç var, Duncan Idaho.”

“Nefr!”

“Duncan Idaho. Olağanüstü bir katil. Birçok kadının aşığı. Kılıç ustası bir asker. Savaş alanlarındaki Atreides ırgatı. Duncan Idaho.”

“Geçmiş uyandırılamaz.”

“Uyandırılamaz mı?”

“Hiç yapılmadı!”

“Doğru; ama bizim efendilerimiz bir şeyin yapılamaması fikrine meydan okurlar. Her zaman, uygun aracı bulmaya çalışır, doğru çabayı uygulamak, doğru kişilerin hizmetini...”

“Esas amacını saklıyorsun! Sözcüklerden oluşan bir perde yaratıyorsun ve bunlar hiçbir anlam ifade etmiyor!”

“Senin içinde bir Duncan Idaho var,” dedi Bijaz. “Ya duygulara ya da duygusuz bir sorguya boyun eğecek; ama boyun eğecek. Bu bilinç, senin ayak izlerinin peşini bırakmayan karanlık geçmişten çıkan bir baskı ve seçim perdesi yoluyla yükselecektir. Seni geride tuttuğu şu anda bile güdüyor seni. İçinde bir varlık mevcut; bilincin odaklanmak zorunda olduğu ve senin itaat edeceğin bir varlık.”

“Tleilaxlılar hala onların kölesi olduğumu düşünüyor, ama ben...”

“Sus, köle!” dedi Bijaz, o ağlamaklı sesiyle.

Nefr, kendini sessizliğin içinde donakalmış bir halde buldu.

“Şimdi işin esasına iniyoruz,” dedi Bijaz. “Bunu hissettiğini biliyorum. Ve bunlar seni idare edecek güçlü sözler... Bunların etkisinin yeterli olacağını sanıyorum.”

Nefr, yanaklarından aşağı akan ter damlalarını, göğsünün ve kollarının titrediğini hissetti ama kımıldayamayacak kadar güçsüzdü.

“Bir gün,” dedi Bijaz, “İmparator yanına gelecek. ‘O öldü,’ diyecek. Yüzünde kederin maskesi olacak. Buralarda, ağlayanlara dedikleri gibi, ölüye nem verecek. Ve sen ona, benim sesimi kullanarak, ‘Efendim! Ah, Efendim!’ diyeceksin.”

Kasları kitlendiği için Nefr'in çenesi ve boğazı ağrımıştı. Başını bir yandan öbür yana hafifçe sallayabildi.

"Sen, 'Bijaz'dan bir mesaj getirdim,' diyeceksin." Cüce yüzünü ekşitti. "Zavallı, beyinsiz Bijaz... zavallı Bijaz, mesajlarla tıka basa doldurulmuş bir davuldur, başkaları kullansın diye yaratılmış bir varlıktır... vurun Bijaz'a, ses çıkarsın..." Yine yüzünü ekşitti. "Benim bir ikiyüzlü olduğumu düşünüyorsun, Duncan Idaho! Değilim! Ben de acı çekebilirim. Ama şimdi lafların yerine silahları kuşanmanın zamanı."

Nefr bir hıçkırıkla sarsıldı.

Bijaz kıkır kıkır güldü ve sonra konuştu: "Ah, teşekkürler Duncan, teşekkürler. Vücudun istekleri hayatımızı kurtarır. İmparator, damarlarında Harkonnenlerin kanını taşıdığı için, biz ne istersek onu yapacak. Bir papağan, efendilerimizin kulaklarını okşayan sesler çıkaran bir lafebesi haline gelecek."

Nefr gözlerini kırpıştırdı; cücenin, küçük, çevik bir hayvan ve nadide bir zekaya sahip kindar bir şey gibi göründüğünü düşündü. *Atreideslerde Harkonnen kanı ha?*

"Hayvan Rabban'ı, rezil Harkonnenleri düşünüyor ve ters ters bakıyorsun," dedi Bijaz. "Bu konuda Fremenler gibisin. Lafla başaramazsan, silah her zaman elinin altındadır, ha? Harkonnenlerin ailene yaptığı eziyeti düşünüyorsun. Senin değerli Paul'ün de anne tarafından Harkonnen! Şimdi bir Harkonnen'i öldürmek sana zor gelmez, öyle değil mi?"

Gûlanın içini acı bir hüsran kapladı. Bu öfke miydi? Bu neden öfkelenmesine neden oluyordu?

"Yaa," dedi Bijaz, ve "Aha! Tik-tak, tik-tak. Mesajın dahası da var. Tleilaxlılar senin değerli Paul Atreides'ine bir alışveriş öneriyorlar. Efendilerimiz onun sevgilisini yeniden canlandıracak. Sana bir kız kardeş gelecek... başka bir gûla."

Nefr, o anda, yalnızca kendi kalp atışlarının doldurduğu bir evrende var olduğunu hissetti.

“Bir gûla,” dedi Bijaz. “Bu, sevgilisinin bedeni olacak. Hatta eğer isterse orijinali geliştirebiliriz de. Bir erkek, kaybettiğini tekrar kazanmak için bundan daha büyük bir fırsat elde etti mi hiç? Bu pazarlığın üstüne atlayacak.”

Bijaz başını onaylarcasına salladı, sanki yorulmuş gibi gözkapakları aşağı düşmüştü. Ardından şunları söyledi: “Baştan çıkacak... ve dikkati dağılmışken sen yaklaşacaksın. O anda vuracaksın! Bir değil, iki gûla! Efendilerimizin istediği bu!” Cüce hafifçe öksürdü, başını bir kez daha onaylarcasına salladı. “Konuş.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Nefr.

“Ama Duncan Idaho yapacaktır,’’dedi Bijaz. “Bu an, o Harkonnen torununun en savunmasız anı olacaktır. Bunu unutma. Sevgilisi için gelişmeler önereceksin: mesela ölümsüz bir yürek ya da daha soylu duygular. Ona yaklaşırken, bir korunak önereceksin... İmparatorluk’un sınırları dışında, onun seçeceği bir gezegen. Bir düşün! Sevgilisi canlandırılmış. Gözyaşlarına gerek yok. Ve ömrünü sürmek için pastoral bir mekan.”

“Yüklü bir paket,” dedi Nefr, konuyu deşerek. “Bedelini soracaktır.”

“Ona, tanrılıktan feragat etmesi ve Kizaraları gözden düşürmesi gerektiğini söyle. Kendini ve kız kardeşini gözden düşürmeli.”

“Başka?” diye sordu Nefr alay ederek.

“CHOAM hisselerinden de vazgeçmeli tabii.”

“Tabii.”

“Ve hala vuracak kadar yaklaşmamışsan, dinin sağladığı olanakları öğrettiği için Tleilaxlıların ona ne kadar hayran olduğundan bahset. Tleilaxlıların, ihtiyaçlara göre dinler şekillendiren bir din mühendisliği departmanları olduğunu söyle.”

“Ne kadar da zekice,” dedi Nefr.

“Kendini, benimle dalga geçmek ve bana itaatsizlik etmek konusunda özgür zannediyorsun,” dedi Bijaz. Kafasını şeytani bir tavırla bir tarafa eğdi. “Şunu asla inkar etme...”

“Seni iyi üretmişler, küçük hayvan,” dedi Nefr.

“Seni de öyle,” dedi cüce. “Ona çabuk karar vermesini söyleyeceksin. Beden çürür, kadının bedeninin dondurucu bir tankta korunması lazım.”

Nefr, tanıyamadığı nesnelerden oluşan bir kalıpta debelendiğini hissetti. Cüce son derece kendinden emin görünüyordu! Tleilax mantığında bir hata olmak zorundaydı. Gûlalarını yaparken, onu Bijaz’ın sesine ayarlamışlardı; ama... Ama ne? Mantık/kalıp/nesne... Açık uslamlamayı doğru uslamlama zannetmek ne kadar kolaydı! Tleilax mantığı çarpıtılmış mıydı?

Bijaz gülümsedi, sanki gizli bir sesi dinliyor gibiydi. “Şimdi, unutacaksın,” dedi. “O an geldiğinde hatırlayacaksın. İmparator, ‘O öldü’ diyecek. Ve Duncan Idaho uyanacak.”

Cüce ellerini şaklattı.

Nefr, bir düşünce... veya belki de bir cümle yarıda kesilmiş gibi bir duygu içinde homurdandı. Neydi? Şeyle mi ilgiliydi... hedeflerle?

“Kafamı karıştırıp beni yanlış yöne sürüklemeye çalışıyorsun.”

“Bu nasıl oluyor?”

“Senin hedefin benim, bunu inkar edemezsin.”

“İnkar etmeyi aklıma bile getirmedim.”

“Bana ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bir iyilik,” dedi Bijaz. “Basit bir iyilik.”

Gerçek olayların doğal dizgesi, çok sıradışı şartlar altında olmadıkça, önsezi güçleri tarafından uzun vadeli bir hassasiyetle aydınlatılmamıştır. Kahin tarihsel zincirden kopmuş olaylar yakalar. Sonsuzluk hareket eder. Kendisini, kahinin ve niyazkarın üstüne aynı şekilde yıkar. Muad'Dib'in kulları, onun büyüklüğünden ve kehanet görüntülerinden şüphe etsin. Onun güçlerini inkar etsinler. Asla Sonsuzluk'tan şüphelenmesinler.

- Dune Öyküleri

Nefr, Alia'nın tapınağından çıkıp meydana doğru gidişini izledi. Alia'nın muhafızları, birbirlerine yaklaşmışlardı iyi yaşamanın ve gönül rahatlığının biçimlendirdiği çizgileri saklamak için yüzlerinde vahşi ifadeler vardı.

Bir topterin kanatlarındaki helyograf, tapınağın tepesindeki parlak öğle sonrası güneşinde ışıldadı; topter, gövdesinde Muad'Dib'in yumruk sembolü bulunan bir İmparatorluk Nöbetçisi'ydi.

Nefr, bakışlarını tekrar Alia'ya çevirdi. Onun, buraya, şehre ait değilmiş gibi göründüğünü düşündü. Onun yeri çöldü... açık, özgür mekanlardı. Alia'nın, kendisine doğru yaklaşmasını izlerken onunla ilgili garip bir şey geldi aklına: Alia, yalnızca gülümsediğinde düşünceli görünüyordu. Bunun, gözlerin oyunu olduğuna karar verdi, Lonca Elçisi için verilen resepsiyona gelirken nasıl göründüğünü hatırlayarak: müzik ve pahalı tuvaletlerle üniformalar arasındaki duygusuz sohbetlerin oluşturduğu fonun önünde mağrur. Beyaz giymişti, iffeti simgeleyen, göz kamaştırıcı, parlak bir elbise. Alia, yivli fıskiyeler, bozkır otu yapraklan ve beyaz bir kameriyenin bulunduğu havuzlu bahçeye girdiğinde, Nefr yukarıdaki bir pencereden aşağıya, ona bakmıştı.

Tamamen yanlıştı... her şey yanlıştı. Onun yeri çöldü.

Nefr, hırıltılı bir nefes aldı. Alia o zaman da, şimdi yaptığı gibi görüş alanından çıkmıştı. Yumruklarını sıkıp açarak bekledi. Bijaz'la yaptığı

görüşme onu huzursuz etmişti.

Alia'nın maiyeti, odadan dışarıya, Nefr'in beklediği yere çıktılar. Alia, Aile dairelerine gidiyordu.

Nefr, onunla ilgili olarak canını sıkan şey üzerine yoğunlaşmaya çalıştı. Meydanı geçerkenki yürüyüşü mü? Evet. Yırtıcı bir hayvandan kaçan bir hayvan gibi hareket ediyordu. Nefr, hızla ara balkona koşup, plaskarışım paravanın arkasından yürüdü, gölgelerin hala onu gizlediği bir yerde durdu. Alia tapınağına yukarıdan bakan tırabzanda duruyordu.

Nefr, onun baktığı yere doğru baktı... şehrin dışına. Dikdörtgenler, renk blokları, yaşam ve sese ait küçük kıpırtılar. Yapılar pırıldadı, titreşti. Çatıların tepelerinden kıvrıla kıvrıla hararet desenleri çıkıyordu. Tapınağın bir köşesindeki payandalı kütlenin oluşturduğu bir çıkmazda top sektiren bir çocuk vardı. Top, bir ileri bir geri gidiyordu.

Alia da topu izliyordu. O topla kendisi arasında zorlayıcı bir özdeşlik olduğunu hissetti; ileri geri... ileri geri. Zaman'ın koridorlarında zıpladığını hissetti.

Tapınaktan çıkmadan hemen önce, hayatında hiç denemediği kadar yüksek dozda melanj almıştı... esaslı bir aşırı doz. Etkisini göstermeye başlamadan önce bile onu korkutmuştu.

Neden yaptım bunu? diye sordu kendi kendine.

Tehlikeler arasında bir seçim yapılmıştı. Bu muydu? Şu lanet olası Dune Tarotu'nun geleceğin üzerine yaydığı sisin içine sızmanın yolu buydu. Bir engel vardı. Bu engel aşılmalıydı. Ağabeyinin gözsüz yolculuğunu nerede yaptığını görme ihtiyacıyla hareket etmişti.

Melanjın o tanıdık kaçış hali, bilincinin içine doğru süzülmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı; soğukkanlılığın duygusuz bir şeklini yaşıyordu, dengeli ve özgeci.

İkinci görüye sahip olmak, insanı tehlikeli bir kaderciliğe sürükler, diye düşündü. Maalesef, hiçbir soyut kaldıraç, hiçbir önsezi hesaplaması yoktu.

Gelecek görüntüleri formüller gibi kullanılamazdı. Yaşamı ve akıl sağlığını tehlikeyi atarak onların içine girmek gerekiyordu.

Yandaki balkonun sert gölgeleri içinde birisi hareket etti. Gûla! Alia, yükselen bilincinde, onu, yoğun bir netlikle gördü... o parıldayan metal gözler, esmer, canlı yüz hatları vurguluyordu. Korkunç zıtlıkların bir bileşimiydi; çok şaşırtıcı, düz bir yolla bir araya getirilmiş bir şeydi. O, gölgeydi ve ışıldayan ışıktı, ölü bedenini dirilten sürecin... ve tamamen saf... masum bir şeyin ürünüydü.

O, kuşatılmış masumiyetti!

“Deminden beri orada mı duruyordun, Duncan?” diye sordu Alia.

“Demek şimdi Duncan oldum,” dedi gûla. “Neden?”

“Beni sorgulama,” dedi Alia.

Ve ona bakarken, Tleilaxlılarm, gûlalarının hiçbir köşesini bitirmeden bırakmamış olduklarını düşündü.

“Yalnızca tanrılar güvenli bir şekilde mükemmelliyeti deneyebilirler,” dedi Alia. “Bu bir insan için tehlikelidir.”

“Duncan öldü,” dedi gûla, kendisini bu isimle çağırmamasını dileyerek. “Ben Nefr’im.”

Alia, gûlanın yapay gözlerini incelerken, onların ne gördüklerini merak etti. Yakından bakınca, parıldayan metalde, küçücük siyah çukurlar, küçük karanlık kuyular görünüyordu. Petekgözler! Evren çevresinde titreşiyordu, Alia sendeledi. Tırabzanın güneşten ısınmış yüzeyine tutunarak dengesini sağladı. Ahh, melanj hızla ilerliyordu.

“Hasta mısın?” diye soru Nefr. Yaklaştı, çeliği andıran gözleri faltaşı gibi açılmış bakıyordu.

Kim konuştu acaba? diye merak etti Alia. Duncan Idaho muydu? Mentat-gûla mı, Zensünni filozofu mu? Yoksa bir Lonca Dümencisi’nden daha tehlikeli olan bir Tleilax piyonu muydu? Ağabeyi biliyordu.

Gûlaya bir kez daha baktı. Onda şu an harekete geçmemiş bir şeyler, gizli bir şeyler vardı. Beklemeyle ve günlük yaşamlarının ötesindeki güçlerle doldurulmuştu.

“Annem nedeniyle, ben, Bene Gesseritlere benziyorum,” dedi Alia. “Bunu biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Onların güçlerini kullanırım, onlar gibi düşünürüm. Bir parçam, çiftleştirme programının...ve onun ürünlerinin kutsal aciliyetini biliyor.”

Alia gözlerini kırpıştırdı, bilincinin bir kısmının Zaman’ın içinde özgürce hareket etmeye başladığını hissetti.

“Bir Bene Gesserit’in ayrılmasına asla izin verilmediği söylenir,” dedi gûla. Ve Alia’yı yakından izledi, balkonun kenarlarını sıktığı yerlerde eklemlerinin nasıl beyazlaştığını hissetti.

“Tökezledim mi?” diye sordu Alia.

Gûla onun derin derin soluduğunu, hareketlerindeki gerilimi ve gözlerinin donuk görünüşünü fark etti.

“Tökezlediğin zaman,” dedi, “sana çelme takan şeyin ötesine atlayarak dengeni tekrar kazanabilirsin.”

“Bene Gesserit tökezledi,” dedi Alia. “Şimdi annemin ötesine atlayarak dengelerini tekrar kazanmak istiyorlar. Chani’nin... ya da benim bebeğimi istiyorlar.”

“Sen hamile misin?”

Alia kendisini bu soruyla bağlantılı bir zaman-mekana sabitlemek için uğraştı. Hamile mi? Ne zaman? Nerede?

“Ben... çocuğumu görüyorum,'’ diye fısıldadı.

Balkonun kenarından uzaklaştı ve gûlaya bakmak için başını çevirdi. Onda bir deniz kurdunun yüzü vardı, sert gözler; parlak kurşundan iki daire... ve içinde, onun hareketini izlemek için ışığa arkasını döndüğü zaman mavi gölgeler.

“Bu gözlerle ne... görüyorsun?” diye fısıldadı Alia.

“Diğer gözlerin gördüğünü,” dedi gûla.

Bu sözler, bilincini gererek kulaklarında çınladı. Evrenin öbür ucuna ulaştığını hissetti; bir gerilme gibi... dışarı... dışarı. Bütün Zaman’la sarınmış duruyordu.

“Bahar aldın, büyük bir doz,” dedi gûla.

“Neden onu göremiyorum?” diye mırıldandı Alia. Bütün yaratımların rahmi onu tutsak etmişti. “Söyle bana, Duncan, neden onu göremiyorum?”

“Kimi göremiyorsun?”

“Çocuğumun babasını göremiyorum. Bir Tarot sisinin içinde kayboldum. Yardım et bana.”

Mentat mantığı ilk hesaplamasını sundu ve gûla şöyle dedi: “Bene Gesserit seninle ağabeyin arasında bir eşleme istiyor. Bu genetik...”

Alia’dan bir feryat koptu. “Bedendeki yumurta,” dedi nefes nefese. Bir ürperti hissi doldurdu içini ve bunu güçlü bir ateş izledi. En karanlık düşlerinin görünmeyen eşi! Kehanetin açığa çıkaramayacağı, kendi bedeninin bedeni... iş buraya mı gelecekti?

“Tehlikeli dozda bahar mı aldın?” diye sordu gûla. İçindeki bir şey ona, bir Atreides kadınının ölebileceği ve Paul’ün de onu, imparatorluk ailesinin bir kadın üyesinin ölmüş olduğunu bilerek karşılayacağı düşüncesinin ne kadar korkunç olduğunu söylemeye çalışıyordu.

“Gelecek avlamak nasıl bir şeydir bilemezsin,” dedi Alia. “Bazen kendimi görüyorum... ama kendi yoluma gidiyorum. Kendim aracılığıyla göremem.” Başını öne eğip iki yana salladı.

“Ne kadar bahar aldın?” diye sordu gûla.

“Doğa önseziden nefret eder,” dedi Alia, başını kaldırarak. “Bunu biliyor muydun, Duncan?”

Gûla, küçük bir çocukla konuşur gibi yumuşak bir ses tonuyla, akla yakın bir şekilde konuştu: “Ne kadar bahar aldığını söyle bana.” Sol eliyle Alia’nın omzunu tuttu.

“Laflar devasa makinelerdir, çok ilkel ve belirsizdirler,” dedi Alia. Omzunu onun elinden kurtardı.

“Bana söylemelisin,” dedi gûla.

“Kalkan Duvarı’na bak,” diye emretti Alia, eliyle işaret ederek. Öne doğru uzattığı kendi kolunun gösterdiği yere baktı; manzara, ezici bir önsezi görüntüsü içinde paramparça olunca titredi... görünmez dalgaların parçaladığı kumdan bir kale. Gözlerini başka yöne çevirdi, gûlanın yüzünü görünce donakaldı. Yüz hatları yavaşça oynadı, yaşlandı, sonra gençleşti... yaşlandı... gençleşti. O, yaşamın ta kendisiydi, iddialı, sonsuz... Alia kaçmak için döndü, ama gûla onu sol bileğinden yakaladı.

“Doktor çağıracağım,” dedi.

“Hayır! Görüntüyü görmem için beni bırakmak zorundasın! Bilmem gerek!”

“Şimdi içeri giriyorsun.”

Alia onun eline baktı. Bedenlerinin birbirine değdiği yerde onu hem çeken hem de ürküten bir elektriklenme hissetti. Kolunu çekip kurtardı, nefes nefese konuştu: “Kasırgayı önleyemezsin!”

“Tıbbi yardıma ihtiyacın var!” dedi sertçe gûla.

“Anlamıyor musun?” diye sordu Alia. “Görüntü tamamlanmadı, yalnızca parçalar halinde. Pır pır ediyor, sıçrıyor. Geleceği hatırlamak zorundayım. Bunu anlayamıyor musun?”

“Gelecek nedir ki, sen öldükten sonra?” diye sordu gûla, onu kibarca Aile odalarına doğru iterek.

“Laf... laf,” diye mırıldandı Alia. “Bunu açıklayamam. Bir şey başka bir şeyin gerekçesi... ama sebep yok... sonuç yok. Evreni bu şekilde bırakamayız. Ne kadar çabalasak da bir boşluk var.”

“Uzan şuraya!” diye emretti gûla.

Ne kadar ahmak! diye düşündü Alia.

Serin gölgeler bedenini sarmaladı. Kaslarının solucan gibi kıvrıldığını hissetti... cisimsiz olduğunu bildiği sert bir yatak. Yalnızca boşluk kalıcıydı. Başka hiçbir şeyin cismi yoktu. Yatak bir sürü vücutla birlikte akıyordu, hepsi de Alia’nın vücuduydu. Zaman, aşırı yüklenmiş, çoklu bir his haline geldi. Onun yakalayabileceği hiçbir tepki vermiyordu. Bu, Zaman’dı. Hareket ediyordu. Tüm evren ileriye, geriye ve yanlara kayıyordu.

“Maddesel bir çehresi yok,” diye açıladı Alia. “Onun altına giremez, etrafında dolaşamazsın. Destek noktası olarak alabileceğin hiçbir yer yok.”

Alia’nın çevresinde insanlar dalgalanıyordu. Birçok biri-leri onun elini tutuyorlardı. Hareket eden kendi bedenine baktı, sarılan bir kolu izleyerek akışkan yüz maskesine ulaştı: Duncan Idaho! Gözleri oradaydı... yanlış, ama o Duncan Idaho’ydu: çocuk-erkek-ergen, çocuk-erkek-ergen... Yüzündeki her bir çizgi Alia için endişeleniyordu.

“Duncan, korkma,” diye fısıldadı Alia.

Gûla onun elini sıkıp başıyla onayladı. “Sakin ol,” dedi. Ve şöyle düşündü: *Ölmemeli! Bu olmamalı! Hiçbir Atreides kadını ölemez!* Başını sertçe iki yana salladı. Bu tür düşünceler mentat mantığını başarısızlığa uğratıyordu. Ölüm, yaşamın devam edebilmesi için bir gereklilikti.

Gûla beni seviyor, diye düşündü Alia.

Bu düşünce sarılabileceği bir temel haline gelmişti. Gûla, arkasında somut bir oda olan tanıdık bir yüzdü. Paul’ün dairelerinden birinin yatak odasında

olduğunu anladı.

Sabit, değişmez biri boğazında bir boruyla bir şeyler yapıyordu. Kusmamak için kendini zor tuttu.

“Zamanında müdahele ettik,” dedi bir ses; ve Alia, Aile hekimlerinden birine ait bu ses tonunu tanıdı. “Beni daha önce çağırmalıydmız.” Hekimin sesinde şüphe vardı. Alia, kaygan borunun boğazından çıktığını hissetti... bir yılan, titrek bir kablo.

“Şok-iğne onu bir süre uyutur,” dedi hekim. “Hizmetçilerinden birini yollarım, o...”

“Onun yanında ben kalacağım,” dedi gûla.

“Bu uygun olmaz!” dedi hekim sertçe.

“Kal... Duncan,” diye fısıldadı Alia.

Gûla onu duyduğunu belli etmek için elini okşadı.

“Leydim,” dedi hekim, “bence en iyisi...”

“Bana neyin daha iyi olduğunu sen söyleyemezsin,” dedi Alia, çatlak bir sesle. Boğazı söylediği her hecede ağrıyordu.

“Leydim,” dedi hekim, suçlar gibi bir ses tonuyla, “çok fazla melanj almanın tehlikelerini *siz* biliyorsunuz. Ancak bunu size başka birinin vermiş olabileceğinden...”

“Aptalın tekisin,” dedi Alia, çatlak bir sesle. “Benim gelecek görüntülerimi inkar mı ediyorsun? Ne aldığımı ve neden aldığımı biliyordum.” Elini boğazına koydu. “Bizi yalnız bırak. Derhal!”

Hekim Alia’nın görüş alanından çıktı ve şöyle dedi: “Ağabeyinize haber vereceğim.”

Onun çıktığını hisseden Alia, dikkatini gûlaya çevirdi. Görüntü artık bilincinde net bir şekilde duruyordu, içinden şimdinin çıktığı bir kültür

ortamı. Gûlanın bu zaman oyununda artık gizli saklı bir şekilde değil, tanınabilir bir fon önünde sabit bir şekilde hareket ettiğini algıladı.

O, zorlu sınav, diye düşündü. *O, tehlike ve kurtuluş.*

Ağabeyinin görmüş olduğu görüntüyü gördüğünü bilen Alia ürperdi. İstenmeyen gözyaşları gözlerini yaktı. Başını sertçe iki yana salladı. Gözyaşları olmamalı! Nem israfına yol açıyorlar; ve daha da kötüsü, görüntünün acımasız akışını bozuyorlardı. Paul durdurulmalıydı! Bir kez, yalnızca bir kez, onun geçeceği yere sesini yerleştirmek için Zaman'a bir köprü kurmuştu. Ama bu kez, gerilim ve değişebilirlik buna izin vermiyordu. Zaman ağı, bir mercekten geçen ışınlar gibi ağabeyinin içinden geçiyordu. O, odak noktasında duruyor ve bunu biliyordu. Tüm hatları kendisinde toplamıştı ve kaçmalarına ya da değişmelerine izin vermeyecekti.

"Neden?" diye mırıldandı. "Nefret mi? Zaman onu incittiği için mi onun üstüne gidiyordu? Sebep bu muydu... nefret?"

Alia'nın onun adını söylediğini sanan gûla, "Buyrun Leydim?" dedi.

"Şu şeyi içimden bir çıkarıp atabilseydim!" diye haykırdı Alia. "Farklı olmak istemezdim."

"Lütfen Alia," diye mırıldandı gûla. "Biraz uyu."

"Gülebilmek isterdim," diye fısıldadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ama ben, bir tanrıymış gibi tapılan bir İmparator'un kız kardeşiyim. İnsanlar benden korkuyor. Ben asla benden korkulmasını istemedim."

Gûla, Alia'nın yüzündeki yaşları sildi.

"Ben tarihin bir parçası olmak istemiyorum," diye fısıldadı Alia. "Yalnızca sevilmek... ve sevmek istiyorum."

"Seviliyorsun."

"Ahh, sadık, sadık Duncan," dedi Alia.

“Lütfen bana böyle hitap etme,” diye yalvardı gûla.

“Ama sen osun,” dedi Alia. “Ve sadakat değerli bir maldır. Satılabilir... satın alınamaz ama satılabilir.”

“Alaycılığından hoşlanmıyorum.”

“Lanet olsun mantığına! Bu gerçek!”

“Uyu,” dedi gûla.

“Beni seviyor musun, Duncan?”

“Evet.”

“Bu, o yalanlardan biri mi?” diye sordu Alia, “Hani şu inanması, gerçeğe inanmaktan daha kolay olan yalanlardan? Neden sana inanmaktan korkuyorum?”

“Kendi farklılıklarından korktuğun gibi benimkilerden de korkuyorsun.”

“Bir erkek ol, mentat değil!” diye terslendi Alia.

“Ben bir mentat ve bir erkeğim.”

“Peki beni kadının yapacak mısın?”

“Aşk ne gerektirirse onu yapacağım.”

“Ya sadakat?

“Ve sadakat.”

“İşte bu yüzden tehlikelisin,” dedi Alia.

Bu sözler gûlayı rahatsız etmişti. Yüzünde hiçbir rahatsızlık belirtisi olmamıştı, hiçbir kas titrememişti; ama Alia bunu biliyordu. Görüntü-hafıza, rahatsızlığı gözler önüne seriyordu. Ancak, görüntünün bir kısmını kaçırmış gibi hissediyordu, sanki gelecekten hatırlaması gereken başka bir

şey vardı. Duyularla tam olarak yönlendirilemeyen başka bir algı vardı; önsezinin yaptığı gibi, olmayan bir yerden zihnine düşen bir şey. Zaman'ın gölgeleri arasında yatıyordu... muazzam acılar vererek.

Duygu! Bu oydu: duygu! Görüntüde görünmüştü, ama doğrudan değil, Alia'nın arkasında ne yattığını anlayabileceği bir ürün şeklinde. Duygu onu ele geçirmişti... korku, keder ve aşktan oluşan bir daralma hissi. Orada, görüntüde duruyorlardı; hepsi, bulaşıcı bir hastalığı olan, çok güçlü ve ezeli bir vücutta toplanmıştı.

"Duncan, gitmeme izin verme," diye fısıldadı Alia.

"Uyu," dedi gûla. "Onunla mücadele etme."

"Mecburum... mecburum. O, kendi tuzağında yem. Gücün ve dehşetin hizmetkarı. Şiddet... tanrılaştırma onu içine alan bir hapishane. O... her şeyi kaybedecek. Bu, onu paramparça edecek."

"Paul'den mi bahsediyorsun?"

"Onu, kendi kendini yok etmeye itiyorlar," dedi nefes nefese sırtını yataktan kaldırarak. "Çok fazla ağırlık, çok fazla keder. Onu sevgiden uzaklaştırıp baştan çıkaracaklar." Kendini tekrar yatağa bıraktı. "Onun, kendine yaşama izni vermeyeceği bir evren yaratıyorlar."

"Bunu kim yapıyor?"

"O yapıyor! Uff, ne kadar ahmaksın. O, kurgunun bir parçası. Ve artık çok geç... çok geç... çok geç..." Alia konuşurken, bilincinin katman katman azaldığını hissetti. Tam göbek deliğinin arkasına gelip orada durdu. Vücut ve zihin yadigar görüntülerle dolu bir mahzende ayrılıp birleşiyordu... hareket ediyor, hareket ediyordu... Bir dölüte ait kalp atışları duydu, gelecekteki bir çocuğun kalp atışlarını.... Melanj hala onu etkiliyor, Zaman içinde kontrolsüz bırakıyordu. Henüz rahme düşmemiş bir çocuğun yaşamını tattığını biliyordu. Bu çocukla ilgili kesin olan bir şey vardı: onun acısını çektiği uyanmanın aynısını yaşayacaktı. Doğumdan önce bilinçli, düşünen bir varlık olacaktı.

En güçlülerin bile kendilerini yok etmeden kuvvet uygulamalarının bir sınırı vardır. Bu sınırı belirlemek gerçek yönetme sanatıdır. Gücün yanlış kullanımı ölümcül bir günahtır. Kanun ne bir intikam aracı olabilir, ne bir rehine ne de kendi yarattığı şehitlere karşı bir kale. Bir kişiyi tehdit edip sonuçlarından kaçamazsınız.

- Kanun Konusunda Muad'Dib - Stilgar'ın Tefsiri

Chani, Tabr Siyeçi'nin aşağısındaki sahte çatlakla çevrelenmiş sabah çölüne bakıyordu. Damıtıcı giysi giymemişti; ve bu, onun, kendisini çölde korunmasız hissetmesine neden oluyordu. Siyeç mağarasının girişi, yukarısındaki ve arkasındaki payandalı sarp yamacın içine gizlenmişti.

Çöl... çöl... Gittiği her yerde çölün onu izlediğini hissediyordu. Çöle geri dönmek, eve gelmekten çok, her zaman orada olan şeyleri görmek için çevresinde dolaşmak gibiydi.

Acı veren bir sancı karnına akın ediyordu. Doğum yakındı. Bu anı, çölüyle yalnız geçirmek istediği için acıyı bastırdı.

Diyarı, şafak sessizliği sarmıştı. Gölgeler, Kalkan Duvarı'nın dört bir yandaki setleri ve kumullar arasına sızıyordu. Gün ışığı, yüksek kayalıkların üstüne atıldı; ve onu, tertemiz, mavi bir gökyüzünün altında uzanan çorak topraklara, gözlerine kadar batırdı. Bu manzara, Paul'ün kör olduğunu öğrendiği andan bu yana ona ıstırap veren korkunç alaycılık hissine çok uygundu.

Neden buradayız acaba? diye düşündü.

Bu bir hacra, bir arayış yolculuğu değildi. Paul, belki de burada, onun doğurması için bir yer dışında hiçbir şey aramıyordu. Paul'ün bu yolculuğa garip yol arkadaşları çağırmış olduğunu düşündü: Tleilaxlı cüce Bijaz; muhtemelen Duncan'ın hayaleti olan gûla Nefr; Lonca Dümenci-Elçisi

Edric; bariz bir şekilde nefret ettiği Bene Gesserit Başrahibesi Gaius Helen Mohiam; muhafızların gözlerinin önünden ayrılamayan Otheym'in garip kızı Lichna; Naiplerden amcası Stilgar ve onun en sevdiği karısı Harah... ve Irulan... Alia...

Kayalardan esen rüzgarın sesi düşüncelerine eşlik ediyordu. Çölde gün, sarı üstüne sarı, bej üstüne bej, gri üstüne gri hale geliyordu.

Neden böylesine garip yol arkadaşlarını bir araya getirmişti?

"Biz," demişti Paul, sorduğu soruya karşılık olarak, "kafile sözcüğünün aslında yolculuk eden arkadaşlar anlamına geldiğini unuttuk. Biz bir kafileyiz."

"Ama bu insanların ne değeri var?"

"Orada!" demişti, korkunç göz çukurlarını ona çevirerek. "O temiz, basit yaşam tarzını kaybettik. Eğer bir şey, şişelenemez, kurutulamaz, mayalanamaz ya da istiflenemezse, ona hiçbir değer vermeyiz."

Chani kırgın bir şekilde şöyle dedi: "Demek istediğim bu değildi."

"Ahh, canımın içi," dedi yumuşak bir sesle, "maddi olarak öyle zengin ve yaşam olarak öyle fakiriz ki. Ben kötü, inatçı ve salağım..."

"Değilsin!"

"Bu da doğru. Ama zaman ellerimi maviye boyadı. Ben ...ben sanırım, zaten keşfedilmiş olduğunu fark etmeden yaşamı keşfetmeye çalıştım."

Ve Paul oradaki yeni yaşamı hissetmek için elini onun karnına koymuştu.

Bunu hatırlayınca, Paul'den onu buraya getirmesini istediği için üzülerek her iki elini karnının üstüne koydu ve titredi.

Çöl rüzgarı, sarp kayalığın eteğindeki kumulları sabitleyen yeşilliklerden kötü kokular yayılmasına neden oldu. Fremen batıl inancı Chani'yi sardı: *kötü kokular, kötü zamanlar.* Yüzünü rüzgara döndü, yeşilliklerin dışında bir solucan gördü. Şeytani bir geminin pruvası gibi kumullardan yükseldi,

kumu harmanladı, kendi türü için ölümcül olan suyu kokladı ve uzun, oyuk bir kovuğun altında uzaklaştı.

Solucanın korkusundan ilham alan Chani, sudan nefret etti. Bir zamanlar Arrakis'in ruhu ve cam olan su, bir zehir haline gelmişti. Su salgın getirmişti. Yalnızca çöl temizdi.

Chani'nin altında bir Fremen iş ekibi göründü. Siyeçin orta girişine tırmandılar, Chani onların ayaklarının çamurlu olduğunu gördü.

Ayakları çamurlu Fremenler!

Siyeçin çocukları onun tepesindeki sabaha karşı şarkı söylemeye başladılar, sesleri üst girişten yükseliyordu. Sesler, zamanın ondan, rüzgarın önündeki atmacalar gibi kaçtığını hissetmesine neden oldu. Ürperdi.

Gözsüz görüntüsüyle Paul hangi fırtınaları *görüyordu*?

Paul'ün içinde zalim bir çılgın, şarkılardan ve polemiklerden bıkmış birisi olduğunu hissediyordu.

Gökyüzünün, bembeyaz ışınlarla dolu kristal grisi bir renk aldığını; ve rüzgarın savurduğu kumun, gökyüzüne tuhaf desenler çizdiğini fark etti. Güneyde, parlak beyaz bir çizgi dikkatini çekti. Gözleri aniden faltaşı gibi açıldı, işareti yorumladı: güneyde beyaz gökyüzü, Şeyh-hulud'un ağzı. Bir fırtına geliyordu; büyük rüzgar. Uyarıcı esintiyi, yanaklarına çarpan kristal kum esintisini hissetti. Rüzgarla birlikte ölümün kokusu geldi: kanatalarda akan su, terleyen kum ve çakmaktaşı kokuları. Su: Şeyh-hulud'un coriolis fırtınasını göndermesinin nedeni buydu.

Durduğu çatlakta, rüzgardan kaçıp korunmaya çalışan atmacalar göründü. Kayalar kadar kahverengiydiler ve kanatlarında kızıllıklar vardı. Kendi ruhunun da onların yanma gittiği hissetti: onların saklanacak bir yeri vardı, kendisinin yoktu.

“Leydim, rüzgar geliyor!”

Döndü ve siyeçin üst girişinden kendisine seslenen gûlayı gördü. Fremen korkuları içini sardı. Temiz ölüm ve kabilenin hakkı olan vücut suyu, bunlar anlaşılabilirdi. Ama... ölümden geri getirilen birisi...

Rüzgarın savurduğu kum ona bir kamçı gibi çarptı, yanaklarını kızarttı. Omzunun üstünden gökyüzündeki korkunç toz şeridine baktı. Fırtınanın altındaki çöl, kumul dalgaları, Paul'ün bir zamanlar tarif ettiği deniz gibi, fırtınalı bir sahile vuruyormuşçasına, sarımsı, huzursuz bir görünüş almıştı. Bir an duraksadı, çölün geçiciliği hissine kapılmıştı. Sonsuzlukla karşılaştırıldığında, bu, bir kazandan daha büyük değildi. Kumul dalgaları sarp kayalıklara çarpıyordu.

Oradaki fırtına onun için evrensel bir şey haline gelmişti; bütün hayvanlar ondan saklanıyordu... fırtınanın özel sesleri dışında çölde hiçbir şey kalmamıştı: kayaları tırmalayan kum; rüzgarın çaldığı ıslık; aniden bir tepeden kopup yuvarlanan kaya parçasının dörtnala gidişi. O anda! Görünmeyen bir yerlerde, alabora olmuş bir halde o salak yoluna hatasız bir şekilde devam eden ve kuru derinliklere kayan bir solucan.

Ömrüyle karşılaştırıldığında bu yalnızca bir andı; ama o anda Chani, bu gezegenin yok olduğunu hissetti... kozmik kum, diğer dalgaların parçaları.

“Acele etmeliyiz,” dedi hemen arkasında duran gûla.

Chani, gûlanın içindeki korkuyu, onun güvenliği için duyduğu kaygıyı algıladı.

“Bu fırtına etlerinizi kemiklerinizden ayırır,” dedi gûla, sanki böyle bir fırtınayı *ona* açıklamasına gerek varmış gibi.

Chani'nin korkusu, açıkça belli olan bu kaygı nedeniyle dağıldı; gûlanın, siyeçe çıkan kaya merdivenlerde kendisine yardım etmesine izin verdi. Girişi koruyan döner kapaktan içeri girdiler. Görevliler nem contalarını açıp onların arkasından kapadılar.

Siyeç kokuları burun deliklerine hücum etti. Mekanda nazal anılar kaynıyordu... vücutların birbirine yakınlığı, döngü damıtıcılarının koku skalası, tanıdık yiyecek aromaları, çalışmakta olan makinelerin yanık

çakmaktaşı kokusu... ve bütün bunların arasından her yerde var olan bahar: her yerde melanj.

Chani derin bir nefes aldı. “Ev.”

Gûla elini onun kolundan çekti, yanında durdu; artık sabırlı bir silüetti, kullanılmayacağı için kapatılmış gibiydi. Yine de... izliyordu.

Chani giriş salonunda bir an duraksadı, adlandıramadığı bir şey kafasını karıştırmıştı. Burası gerçekten onun eviydi. Çocukken burada ışıkürelerin ışığıyla akrep avlardı. Yine de bir şeyler değişmişti...

“Meskeninize gitmeniz gerekmez mi, Leydim?” diye sordu gûla.

Sanki onun sözleriyle başlamış gibi, dalga dalga gelen bir doğum sancısı kamını sıkıştırdı. Bunu belli etmemeye çalıştı.

“Leydim?” dedi gûla.

“Paul çocuklarımızı doğurmamdan neden korkuyor?” diye sordu Chani.

“Sizin güvenliğiniz için korku duyması doğal bir şey.”

Chani elini kumun kızarttığı yanağına koydu. “Peki, çocuklarımız için korkmuyor mu?”

“Leydim, o bir çocuğu düşündüğünde, aklına Sardokarlar tarafından öldürülen ilk çocuğunuz geliyor.”

Chani gûlayı inceledi... basık yüzü, ifadeleri anlaşılamayan mekanik gözleri. Bu, bu yaratık gerçekten Duncan Idaho muydu? Herkesin dostu muydu? Şu anda dürüst bir şekilde mi konuşuyordu?

“Hekimlerin yanında olmalısınız,” dedi gûla.

Chani, onun sesinde bir kez daha kendi güvenliği için duyulan bir korku işitti. Aniden, kendi zihninin savunmasız kaldığını, şaşırtıcı algıların işgaline hazır olduğunu hissetti.

“Nefr, korkuyorum,” diye fısıldadı. “Usul’um nerede?”

“Devlet işleri onu alıkoyuyor,” dedi gûla.

Chani, ornitopterlerle yaptıkları büyük uçuşta onlara eşlik etmiş olan hükümet teşkilatını düşünerek başıyla onayladı. Birden siyeçle ilgili olarak kafasını karıştıran şeyin ne olduğunu fark etti: bu dünyaya ait olmayan kokular. Katipler ve yaverler bu ortama kendi kokularını getirmişlerdi, yemek ve kıyafetlerin, egzotik tuvalet malzemelerinin aromaları. Bunlar, burada gizli bir koku akıntısı oluşturuyorlardı.

Chani, acı bir kahkaha atma isteğini gizlemek için silkindi. Muad’Dib’in huzurunda kokular bile değişiyordu!

“Geciktiremeyeceği kadar acil meseleler var,” dedi gûla, onun duraksamasını yanlış anlayarak.

“Evet... evet, arılıyorum. Ben de o kalabalıkla birlikte geldim.”

Arrakeen’den buraya gelişlerini hatırlayınca, kendi kendine o uçuştan sağ kurtulmayı ummadığını o anda anladı. Paul kendi topterini kendi kullanmak konusunda ısrar etmişti. Gözsüz bir halde aracı buraya kadar getirmişti. Bu deneyimden sonra, Paul’ün yaptığı hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını biliyordu.

Karnından yukarı doğru başka bir sancı yayıldı.

Gûla, Chani’nin nefes alışını ve yanaklarının gerilişim gördü ve şöyle dedi: “Vaktiniz mi geldi?”

“Ben... evet, geldi.”

“Gecikmemelisiniz,” dedi gûla. Chani’nin kolundan tutarak holde hızla ilerledi.

Onun paniğe kapıldığını hisseden Chani, “Daha, vakit var,” dedi.

Gûla sanki bunu duymamış gibiydi. “Zensünnilerin doğum konusuna yaklaşımı,” dedi, onu daha da hızlı çekiştirerek, “en yüksek gerilim halinde

amaçsızca beklemektir. Olmakta olan şeyle yarışmayın. Yarışmak kaybetmeye hazırlanmaktır. Bir şey başarma ihtiyacının tuzağına düşmeyin. Bu yolla her şeyi başarırsınız."

Gûla konuşurken Chani'nin meskeninin girişine varmışlardı. Onu perdelerin arasından içeri doğru iterken bağırdı: "Harah! Harah! Chani'nin vakti geldi. Hekimleri çağır!"

Çağrısı, görevlilerin koşarak gelmelerine neden oldu. Chani'ye, kendini izole olmuş bir sükunet adası gibi hissettiren büyük bir koşuşturmaca başladı... bir sonraki sancı gelene kadar.

Nefr, dış geçite çıktı, kendi hareketlerine hayret etti. Bütün doğruların yalnızca geçici olduğu bir zaman noktasına sabitlendiğini hissetti. Hareketlerinin altında yatan şeyin panik olduğunu fark etti. Panik, Chani'nin ölebileceği olasılığına odaklanmamıştı; böyle bir şey olduktan sonra Paul'ün keder içinde onun yanına gelip... sevgilisinin... öldüğünü... öldüğünü...

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, dedi gûla kendi kendine. *Bu panik nereden çıkıyor?*

Mentat yeteneklerinin köreldiğini hissetti; kesik kesik, uzun bir nefes verdi. Üzerinden gizil bir gölge geçti. Bunun duygusal karanlığı içinde, kendini mutlak bir sesi beklermiş gibi hissetti... balta girmemiş bir ormanda bir dalın kırılması.

Bir iç çekişle sarsıldı. Tehlike ona çarpmadan geçmişti.

Yavaş yavaş güçlerini toparlayıp engellerden kurtularak mentat bilincine gömüldü. Bunu elde etmek için kendini zorladı; bu en iyi yol değildi ama öyle ya da böyle gerekiyordu. İçinde, insanların yerine hayalet ruhlar hareket ediyordu. O, bugüne dek karşılaştığı her veri için bir aktarma istasyonuydu. Varlığı, olasılığın yaratıkları taralından engelleniyordu. Karşılaştırılmak ve değerlendirilmek üzere gözden geçiriliyorlardı.

Alnından ter fışkırdı.

Sınırları belirsiz düşünceler karanlığa, bilinmeyene doğru uçuşuyordu. Sınırsız sistemler! Bir mentat, sınırsız sistemlerin içinde çalıştığını fark etmeden işlevlerini yerine getiremezdi. Sabit bilgi, sınırsız olanın etrafını saramazdı. *Her yer,* sonlu bir perspektifin içine getirilemezdi. Bunun yerine, o, anlık olarak, sonsuz olmalıydı.

Tüm vücudunu saran bir spazmla bunu başardı, Bijaz'ı, önünde oturmuş, ruhsal bir ateşle parlarken gördü.

Bijaz!

Cüce ona bir şey yapmıştı!

Nefr, öldürücü bir çukurun ağzında, düşecekmiş gibi durduğunu hissetti. Önündeki mentat hesaplama hattını aydınlatarak, kendi eylemlerinin neye yol açabileceğini gördü.

"Bir dürtü!" dedi nefes nefese. "Bir dürtüyle kandırıldım!"

Nefr konuşurken onun yanından geçen mavi cüppeli bir kurye bir an duraksadı. "Bir şey mi söylediniz, bayım?"

Gûla ona bakmadan başıyla onayladı. "Her şeyi söyledim."

Bir adam vardı çok bilge,

Atlayıverdi

Kumluk bir yere

Yaktı iki gözünü de!

Ve anlayınca gözlerini kaybettiğini,

Hiç ama hiç yakınmadı.

Bir görüntü çağırdı

Kendini bir aziz yaptı.

- Çocuk Şiiri - Muad’Dib’in Tarihçesi’nden

Paul siyeçin dışında karanlıkta oturdu. Kehanet görüntüsü, ona, gece olduğunu; ve sol tarafında yukarılarda, ay ışığının, Çene Kayası’nın tepesindeki mezara vurduğunu söylüyordu. Burası, hatıraya doymuş bir yerdi, ilk siyeçi, o ve Chani....

Chani’yi düşünmemeliyim, dedi kendi kendine.

Seyrekleşmeye başlayan görüntüler, ona, dört bir yanındaki değişiklikleri söylüyordu: sağda, ileride bir palmiye öbeği; o sabahki fırtınayla biriken suyu, kumulların arasından geçerek taşıyan kanatanın oluşturduğu siyahımsı gümüş rengi çizgi.

Çölde akan su! Doğduğu gezegenin, Caladan’ın nehirlerinden birinde akan başka bir tür suyu hatırladı. O zamanlar böyle bir akıştaki hâzinenin farkında değildi, hatta çöl havzasını geçen bir kanatanın içinde murki aksa bile. Hazine.

Bir yaver, nazikçe öksürerek arkadan yaklaştı.

Paul, üstünde tek bir metalik kağıt olan sunum tablasını almak için ellerini uzattı. Kanatadaki su kadar yavaş hareket etmişti. Görüntü akıyordu ama onunla hareket etmek konusunda kendini gittikçe daha gönülsüz hissediyordu.

“Affedersiniz, Efendimiz,” dedi yaver. “Semboule Anlaşması... imzalayabilir misiniz?”

“Okuyabiliyorum!” diye terslendi Paul. Doğru yere Atreides İmp. diye çiziktirdi; tablayı, yaverin öne doğru uzattığı eline bıraktı; bunun uyandırdığı korkunun farkındaydı.

Adam kaçarcasına uzaklaştı.

Paul başını çevirdi. *Çirkin, çorak diyar!* Bu diyarı gözünde, güneşle ıslanmış ve akıl almaz derecede sıcak; kum heyelanlarıyla ve toz havuzlarının boğuk karanlığıyla kaplı; ve esinti ifritlerinin, dar karınları pas rengi kristallerle dolu olan kayalar arasındaki küçücük kumulları çözdüğü bir yer olarak canlandırdığını düşündü. Ama burası zengin bir diyardı da: fırtınaların geçtiği boşluğun, siper gibi sarp kayaların, yıkık dökük sırtların oluşturduğu manzaraları olan ve dar mekanları yararak çıkan büyük bir diyar.

Tek ihtiyacı olan su... ve sevgiydi.

Yaşamın, bu huysuz, ıssız diyarı, zarif ve hareketli bir şekle dönüştürdüğünü düşündü. Bu çölün mesajıydı. Bu tezatı fark etmek onu afallattı. Siyeçin girişinde toplanmış yaverlere dönüp bağırmak istedi: Eğer tapacak bir şeye ihtiyacınız varsa, yaşama tapın... bütün yaşama, onun her zerresine! Hepimiz bu güzelliğin içindeyiz!

Anlamazlardı ki. Çölde, ebediyen çöldüler. Bitkiler onlar için yeşil bir bale gösterisi düzenlemiyordu.

Görüntüyü durdurmaya çalışarak iki yanda tuttuğu yumruklarını sıktı. Kendi zihninden kaçmak istiyordu. Bu, onu yemeye çalışan bir canavardı!

Bilinci, çok fazla tecrübeyle doygunluğa ulaşmış, emdiği bütün o yaşamlarla sırılsıklam olup ağırlaşmış bir sünger gibi içinde yatıyordu.

Paul, düşüncelerini dışarı çıkarmak için umutsuzca bu süngeri sıktı.

Yıldızlar!

Bilinci, tepesindeki bütün o yıldızları... bu sonsuz büyüklüğü düşünmeye koyuldu. Bir insanın, bu büyüklüğün bir damlasını bile yönetebileceğini düşünmesi için yarı çılgın olması gerekirdi. İmparatorluk'unun sahip çıktığı kulların sayısını tahayyül edemiyordu.

Kullar? Daha doğrusu tapanlar ve düşmanlar. Aralarında katı inançların ötesini gören biri var mıydı? Önyargılarının dar kaderinden kaçabilmiş bir kişi bile olmuş muydu? Bir İmparator bile kaçamamıştı. Her şeyi kabullenen bir yaşam sürmüş, kendi hayalinde bir evren yaratmaya çalışmıştı. Ama coşan evren, sonunda sessiz dalgalarıyla onu yıkıyordu.

Tükürürüm Dune'un içine! diye düşündü. *Nemimi veririm ona!*

Karışık hareketlerden ve hayal gücünden, ay ışığı ve sevgiden, Adem'den daha eski dualardan; gri sarp kayalıklarla kıpkırmızı gölgelerden ve şehitlere yakılan ağıtlarla onların nehir gibi akan kanlarından yarattığı bu mit... sonunda ne hale gelmişti? Dalgalar geri çekildiğinde, orada, sonsuz sayıda hatıra parçacığının ve birkaç şeyin daha parladığı, temiz ve boş Zaman kıyıları uzanacaktı. Bu, insanın altın doğuşu muydu?

Kayalara sürtünen kum, gûlanın geldiğini söyledi ona.

“Bugün benden kaçıyordun, Duncan,” dedi Paul.

“Bana bu isimle hitap etmeniz sizin için tehlikeli,” dedi gûla.

“Biliyorum.”

“Sizi... uyarmaya geldim, Efendim.”

“Biliyorum.”

Ardından, gûla, Bijaz'ın ona yüklediği dürtüyü anlattı. "Bu dürtünün yapısını biliyor musun?" diye sordu Paul. "Şiddet."

Paul başlangıçtan beri onu çağıran bir yere varmakta olduğunu hissetti. Askıda duruyordu. Cihat, onu, pençesine atmış ve Gelecek'in korkunç çekiminin onu asla bırakmayacağı bir rotaya sabitlemişti.

"Duncan'dan hiçbir şiddet gelmeyecektir," diye fısıldadı Paul.

"Ama, Efendimiz..."

"Çevremizde ne gördüğünü anlat bana," dedi Paul.

"Efendim?"

"Çöl... bu gece nasıl?"

"Onu *görmüyor* musunuz?"

"Benim gözlerim yok, Duncan."

"Ama..."

"Yalnızca kehanet görüntüm var," dedi Paul, "keşke olmasaydı. Önseziden dolayı ölüyorum, bunu biliyor muydun, Duncan?"

"Belki de... korktuğunuz şey olmaz," dedi gûla.

"Ne? Kendi kehanetimi mi inkar edeyim? Doğrulandığını binlerce kez görmüşken bunu nasıl yapabilirim? İnsanlar bunun bir güç, bir yetenek olduğunu söylüyorlar. Bu bir bela! Yaşamımı, bulduğum yere bırakmama izin vermiyor!"

"Efendim," diye mırıldandı gûla, "ben... o... genç efendi, siz... ben..." Sustu.

Gûlanın kafasının karıştığını algılayan Paul şöyle dedi: "Bana ne dedin, Duncan?"

"Ne? Ben...bir an..."

“Bana ‘genç efendi’ dedin.”

“Evet, dedim.”

“Duncan bana hep böyle seslenirdi.” Paul uzandı, gûlanın yüzüne dokundu. “Bu, senin Tleilax eğitiminin bir parçası mı?”

“Hayır.”

Paul elini indirdi. “Ne o halde?”

“Bu... içimden geldi.”

“İki efendiye mi hizmet ediyorsun?”

“Belki.”

“Kendini gûladan kurtar, Duncan.”

“Nasıl?”

“Sen bir insansın. İnsanca bir şey yap.”

“Ben bir gûlayım.”

“Ama bedenin insan. Duncan onun içinde.”

“Onun içinde *bir şey var."*

“Nasıl yapacağın umurumda değil,” dedi Paul, “yapacaksın.”

“Önbiliniz mi var?”

“Önbilinin canı cehenneme!” Paul başını çevirdi. İçine doğan görüntü şimdi hızla ilerliyordu, içinde boşluklar vardı ama bu durdurulacak bir şey değildi.

“Efendim, eğer siz..

“Sessiz ol!” Paul elini kaldırdı. “Duydun mu?”

“Neyi duydum mu, Efendim?”

Paul başını iki yana salladı. Duncan duymamıştı. Sesi yalnızca hayal mi etmişti? Çölden.. .uzaklardan ve alçak bir sesle söylenmiş kabile ismiydi: “Usul... Uuuussssuuuullll...”

“Ne oldu, Efendim?”

Paul başını iki yana salladı. Gözlendiğini hissetti. Gecenin gölgeleri içindeki bir şeyler, onun orada olduğunu biliyordu. Bir şeyler? Hayır: *birileri.*

“Her şey çok güzeldi,” diye fısıldadı, “ve en güzeli sendin.”

“Ne dediniz, Efendim?”

“Gelecek,” dedi Paul.

Oradaki o şekilsiz insan evreni, ani bir harekete maruz kalmıştı, görüntüsünün melodisiyle dans ediyordu. Ardından güçlü bir nota bastı. Hayalet-ekolar devam edebilirdi.

“Anlamadım, Efendim,” dedi gûla.

“Bir Fremen çok uzun süre çölden ayrı kalırsa ölür,” dedi Paul. “Buna ‘su hastalığı’ diyorlar. Garip değil mi?”

“Çok garip.”

Paul anılarını zorladı, geceleri yanında yatan Chani’nin nefes sesini hatırlamaya çalıştı. *Nerede huzur var acaba?* diye düşündü. Tüm hatırlayabildiği, çöle gelmek üzere yola çıktıkları günün sabahı, kahvaltı sofrasındaki Chani’ydi. Huzursuz ve sinirliydi.

“Neden bu eski ceketi giyiyorsun?” diye sormuştu Chani, Fremen cüppesinin altındaki, kırmızı atmaca sorguçlu siyah üniformasına bakarak. “Sen bir İmparator’sun!”

“Bir İmparator’un bile gözde bir kıyafeti vardır,” demişti.

Paul’ün açıklayamadığı bir sebeple, bu söz Chani’nin gözlerinden gerçek gözyaşları dökülmesine neden olmuştu... bu onun hayatında, Fremen engellerinin ikinci parçalanışıydı.

Şimdi, karanlıkta, kendi yanaklarına dokunan Paul orada nem hissetti. *Ölüye kim nem veriyor acaba?* diye düşündü. Bu kendi yüzüydü ama değildi. Rüzgar ıslak deriyi ürpertmişti. Kırılgan bir rüya oluştu ve dağıldı. Göğsündeki bu şişkinlik de neydi? Yediği bir şey miydi? Ölüye nem veren bu diğer benlik ne kadar acı dolu ve hüzünlüydü. Rüzgar kum doluydu. Şimdi kuru olan ten kendisinindi. Ama geride kalan bu titreme kimindi?

Ardından, uzaklardan, siyeçin derinliklerinden gelen o feryadı duydular. Ses yükseldi...yükseldi...

Aniden bir ışık parlayınca gûla hızla döndü, birisi giriş contalarını ardına kadar açmıştı. Işıkta, keyifli keyifli sırıtan bir adam gördü... hayır! Sırıtmıyordu, kederle yüzünü ekşitmişti! Bu Tandis adında bir Fedaykin subayıydı. Onun ardından bir sürü insandan oluşan bir kalabalık geldi; Muad’Dib’i görünce hepsi sessizleşti.

“Chani... dedi Tandis.

“Öldü,” diye fısıldadı Paul. “Seslenişini duydum.”

Siyeçe doğru döndü. Bu mekanı biliyordu. Burası onun saklanamayacağı bir mekandı. Koşturan görüntüsü bütün Fremen güruhunu aydınlattı. Tandis’i *gördü,* Fedakin’in kederini, korkusunu ve kızgınlığını hissetti.

“O öldü,” dedi Paul.

Gûla bu sözlerin ışıl ışıl bir haleden çıktığını duydu. Sözler, göğsünü, belkemiğini ve metal gözlerinin çukurlarını yaktı. Sağ elinin, belindeki hançere doğru uzandığını hissetti. Kendi düşüncesi ona yabancılaşmış, ondan ayrılmıştı. O, bu korkunç haleden inen iplere sıkıca tutturulmuş bir kuklaydı. Başka birinin emirleriyle, başka birinin arzularıyla hareket

ediyordu. İpler kollarını, bacaklarını, çenesini çekiyordu. Sesler ağzından zorla çıktı, sürekli tekrarlanan korkunç bir gürültü...

“Hrrak! Hraak! Hraak!”

Hançer saplanmak üzereyedi. O anda, kendi sesini yakaladı ve çatlak bir sesle şunları söylemeyi başardı: “Kaçın! Genç efendi, koşun!”

“Koşmayacağız,” dedi Paul. “Sükunet içinde hareket edeceğiz. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağız.”

Gûlanın kasları kitlendi. Titredi ve sallandı.

“...ne yapılması gerekiyorsa! " Bu sözler zihninde yüzeye çıkan büyük bir balık gibi kaydı, *“...ne yapılması gerekiyorsa!"* Ahh, bunları sanki Paul’ün büyükbabası yaşlı Dük söylemişti. Genç efendinin içinde yaşlı adamdan bir şeyler vardı, *“...ne yapılması gerekiyorsa!”*

Sözler gûlanın bilincinde çözülmeye başladı. Aynı anda iki yaşam birden sürdüğüne dair bir algı, bilincine yayıldı. Nefr/Idaho/Nefr/Idaho... Tek başına ve yalnız bir göreceli varoluşun hareketsiz zinciri haline geldi. Eski anılar zihninde bir sel gibi çağıldıyordu. Bunları belirledi, onları yeni anlayışlara uydurdu, yeni bir bilincin bütünleşmesiyle bir başlangıç yaptı. Yeni bir *kişilik,* içsel zorbalığın geçici bir şeklini elde etti. Erilleştiren birleşme, olası düzensizlikle yüklü olarak kaldı ama olaylar onu geçici bir ayarlamaya zorladı. Genç efendinin ona ihtiyacı vardı.

Başardı. Kendisini Duncan Idaho olarak tanıyor; Nefr’e ait her şeyi, sanki bunlar içine gizlice depolanmış ve alevlendirici bir katalizör tarafından ateşlenmiş gibi hatırlıyordu. Hale dağıldı. Tleilax dürtülerini önlemişti.

“Yanımda kal, Duncan,” dedi Paul. “Birçok şey için sana güvenmeye ihtiyacım var.” Ve Idaho trans halinde durmaya devam edince seslendi: “Duncan!”

“Evet, ben Duncan’ım.”

“Elbette sensin! Bu, senin geri dönüş anındı. Şimdi içeri gireceğiz.”

Idaho, Paul’ün yanına geldi. Eski günlerdeki gibiydi ama yine de değildi. Artık, Tleilaxlılardan kurtulmuştu ve onların verdiklerini değerlendirebiliyordu. Zensünni eğitimi olayların şokunu atlatmasını sağlamıştı. Mentat başarısı bir karşı denge oluşturmuştu. "Bütün korkuları, onların kaynağının üstünde durarak atlatmıştı. Bütün bilinci sınırsız bir mucize konumundan dışarı bakıyordu: ölmüştü; yaşıyordu.

“Efendimiz,” dedi Fedaykin Tandis, ona yaklaşırlarken, “o kadın, Lichna, mutlaka sizi görmesi gerektiğini söylüyor. Ona beklemesini söyledim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Paul. “Doğum...”

“Hekimlerle konuştum,” dedi Tandis, yaklaşarak. “İki çocuğunuz olduğunu, her ikisinin de sağ ve sıhhatli olduğunu söylediler.”

“İki mi?” Paul sendeledi, Idaho’nun koluna tutundu.

“Biri kız, biri oğlan,” dedi Tandis. “Onları gördüm. Güzel Fremen bebekleri.”

“Nasıl... nasıl öldü?” diye fısıldadı Paul.

“Efendim?” Tandis ona doğru eğildi.

“Chani?” dedi Paul.

“Doğumdan dolayı, Efendim,” dedi Tandis, boğuk bir sesle. “Vücudunun, doğumun hızıyla tükendiğini söylediler. Ben anlamadım ama söyledikleri bu.”

“Beni ona götür,” diye fısıldadı Paul.

“Efendim?”

“Beni ona götür!”

“Zaten oraya gidiyoruz, Efendim.” Tandis yine Paul’e doğru eğildi. “Gûlanız neden çıplak bir hançer taşıyor?”

“Duncan, kaldır o hançeri,” dedi Paul. “Şiddet vakti geçti.”

Paul, konuşurken, kendini sesinin tınısına, bu tınıyı yaratan mekanizmadan daha yakın hissetti. İki bebek! Görüntüde yalnızca bir tane vardı. Ama bu anlar görüntüdeki gibi devam ediyordu.' Burada keder ve kızgınlık hisseden biri vardı. Birisi. Dolap beygiri gibi dönüp duran bilinci, yaşamını tekrar hafızasında canlandırıyordu.

İki bebek?

Tekrar sendeledi. *Chani, Chani,* diye düşündü. *Başka yolu yoktu. Chani, sevgilim, inan bana bu ölüm senin için daha çabuk... ve daha insaflı oldu. Çocuklarımızı rehine olarak tutacak, seni bir kafeste ve köle çukurlarında sergileyecek, benim ölümümden dolayı seni suçlayacaklardı. Bu yolla... bu yolla kendimizi yok ettik ve çocuklarımızı kurtardık.*

Çocuklar?

Bir kez daha sendeledi.

Buna ben izin verdim, diye düşündü. *Kendimi suçlu hissetmeliyim.*

Önlerindeki mağarayı bir karmaşanın gürültüsü dolduruyordu. Sesler tıpkı onun hatırladığı gibi yükseldi. Evet, seyir buydu, değiştirilemez seyir buydu, iki çocukla olsa da.

Chani öldü, dedi kendi kendine.

Diğerleriyle paylaşmış olduğu bir geçmişin içindeki uzak bir anda, bu gelecek ona ulaşmıştı. Onu avlamış ve duvarları gittikçe daralan bir uçurumun içine atmıştı. Duvarların üstüne üstüne geldiğini hissedebiliyordu. Görüntü bu şekilde devam ediyordu.

Chani öldü. Kendimi kedere bırakmalıyım.

Ama görüntü böyle devam *etmiyordu.*

“Alia çağırıldı mı?” diye sordu Paul.

“Chani’nin dostlarıyla birlikte,” dedi Tandis.

Paul kalabalığın, o geçsin diye gerilediğini algıladı. Sessizlikleri, Paul’ün önünde bir dalga gibi ilerliyordu. Karmaşanın gürültüsü azalmaya başlamıştı. Yoğunlaşmış bir duygu siyeçi doldurmuştu. İnsanları görüntüsünden çıkarmak istedi; bunun imkansız olduğunu anladı. Onu izlemek için dönen her yüz, görüntünün özel kaydını taşıyordu. Bu yüzler meraklı ve acımasızdı. Keder içindeydiler, evet, ama Paul onları saran zalimliği anlıyordu. Konuşkan olanın dilsizleşmesini, zeki olanın aptallaşmasını izliyorlardı. Palyaço her zaman zalimliğe başvurmaz mıydı?

Bu, can çekişen birinin başında beklemekten öte bir şeydi ama bir ölünün başında beklemek de değildi.

Paul, ruhunun bir gecikme için yalvardığını hissetti ama hala görüntü onu ilerletiyordu. *Birazcık daha ileri,* dedi kendi kendine. Hemen önünde, siyah, görüntüsüz karanlık onu bekliyordu. Orada, görüntüyü keder ve suçlulukla yırtarak çıkan yer, ayın düştüğü yer vardı.

Paul bunun içine doğru sendeledi, Idaho kolunu sıkıca tutmamış olsaydı düşecekti; kederini sessizlik içinde nasıl paylaşacağını bilen somut bir mevcudiyet.

“İşte burası,” dedi Tandis.

“Adımınıza dikkat edin, Efendimiz,” dedi Idaho, bir eşikten atlamasına yardım ederken. Bir perde Paul’ün yüzüne değdi. Idaho onu çekerek durdurdu. Ardından Paul odayı hissetti; yanaklarına ve kulaklarına çarpan bir yansıma. Goblenlerin "izlediği duvarlar kayaydı.

“Chani nerede?” diye fısıldadı Paul.

Harah’ın sesi onu yanıtladı: “Tam burada, Usul.”

Paul titreyerek iç çekti. Chani’nin vücudunun, çoktan, Fremenlerin kabilenin suyunu aldıkları damtıcılara götürülmüş olmasından korkmuştu. Görüntü böyle mi devam ediyordu? Kendisini körlüğünün içinde terk edilmiş hissetti.

“Ya çocuklar?” diye sordu Paul.

“Onlar da burada, Efendim,” dedi Idaho.

“Çok güzel ikizlerin oldu, Usul,” dedi Harah, “bir kız ve bir oğlan. Bak. Burada beşikteler.”

İki çocuk, diye düşündü Paul şaşkın şaşkın. Görüntüde yalnızca bir kız vardı. Idaho’nun kolundan çıktı, Harah’ın konuştuğu yere doğru ilerledi, sert bir şeye çarparak sendeledi. Elleriyle ne olduğunu araştırdı: bir beşiğin metacam kenarları.

Birisi sol kolunu tuttu. “Usul?” Bu Harah’tı. elini tutup beşiğe uzattı. Yumuşacık bedeni hissetti. O kadar sıcaktı ki! Kaburgalarını, nefes alıp verişini hissetti.

“Bu oğlun,” diye fısıldadı Harah. Elini hareket ettirdi. “Bu da kızın.” Paul’ün elini sıktı. “Usul, şimdi gerçekten kör mü oldun?”

Paul onun ne düşündüğünü biliyordu. *Körler çölde tek başına bırakılmalıydı.* Fremen kabileleri fazladan ağırlık taşımazlardı.

“Beni Chani’ye götür,” dedi Paul, onun sorusunu duymamazlıktan gelerek.

Harah onu döndürdü, sola doğru götürdü.

Paul, Chani’nin öldüğü gerçeğini artık kabullenmekte olduğunu hissetti. İstemediği bir evrende yerini almış, kendisine uymayan bir bedeni giymişti. Aldığı her nefes duygularını yaralıyordu. *İki çocuk!* Kendisini, görüntüsünün asla dönmeyeceği bir geçide mi sokmuş olduğunu merak etti. Bu önemsiz göründü.

“Ağabeyim nerede?”

Bu ses arkasındaki Alia’ya aitti. Kız kardeşinin aceleyle gelişini işitti ve kolunu Harah’tan alan Alia’nm etkileyici mevcudiyetini hissetti.

“Seninle konuşmalıyım!” diye tısladı Alia.

“Biraz sonra,” dedi Paul.

“Şimdi! Lichna hakkında.”

“Biliyorum,” dedi Paul. “Biraz sonra.”

“Hiç vaktin yok!”

“Çok vaktim var.”

“Ama Chani’nin yok!”

“Sus!” diye emretti Paul. “Chani öldü.” Alia itiraz etmeye başlarken Paul eliyle onun ağzını kapattı. “Sana susmanı emrettim!” Kız kardeşinin sakinleştiğini hissedince elini çekti. “Ne gördüğünü anlat,” dedi.

“Paul!” Alia’nın sesinde düş kırıklığıyla gözyaşı çatışıyordu.

“Üzülme,” dedi Paul. Ve kendisini ruhsal dinginliğe girmeye zorladı, görüntüsünün gözlerini bu ana açtı. Evet... görüntü hala buradaydı. Chani’nin vücudu bir ışık halkasının içindeki şiltenin üzerinde yatıyordu. Birisi onun beyaz cüppesini düzeltmiş, doğumun neden olduğu kanı gizlemeye çalışmıştı. Önemi yoktu; Paul, bilincini Chani’nin yüzünün görüntüsünden uzaklaştıramıyordu: o sakin yüz hatlarında bir sonsuzluk aynası.

Başını çevirdi ama görüntü onunla birlikte hareket etti. O ölmüştü... asla dönmeyecekti. Hava, evren, hepsi boştu... her şey boştu. Bunun, kefaretinin özü mü olduğunu, düşündü. Gözyaşlarının dökülmesini istiyordu ama onlar akmıyordu. Çok uzun bir zaman mı Fremen olarak yaşamıştı? Bu ölüm kendi nemini istiyordu.

Yanında bir bebek ağladı ve susturuldu. Bu ses, görüntüsünün önüne bir perde çekti. Paul karanlığa gömüldü. *Bu başka bir dünya,* diye düşündü. *İki çocuk.*

Bu düşünce, kayıp bir kehanet transından çıkıp geldi. Melanjın zaman kavramı olmayan zihin açılmasını yeniden yakalamaya çalıştı ama bilinç

hali kısa sürdü. Bu yeni bilince hiçbir gelecek patlaması gelmiyordu. Geleceği... her tür geleceği reddettiğini hissetti.

“Hoşçakal, Sihaya’m,” diye fısıldadı.

Arkasında bir yerlerden gelen Alia’nın sesi sert ve ısrarcıydı. “Lichna’yı getirdim!”

Paul döndü. “O Lichna değil,” dedi. “O bir Sima Dansçısı. Lichna öldü.”

“Ama söylediklerini bir dinle,” dedi Alia.

Paul, yavaşça kız kardeşinin sesine doğru ilerledi.

“Seni sağ bulduğuma şaşırmadım, Atreides.” Bu ses, Lichna’nın sesine benziyordu ama sanki konuşan Lichna’nın ses tellerini kullanmasına rağmen, artık onları yeterli bir şekilde kontrol etmek için çaba sarf etmiyormuş gibi belli belirsiz farklılıklar içeriyordu. Paul, sesteki garip bir dürüstlük tınısından etkilendiğini fark etti.

“Şaşırmadın, ha?” diye sordu Paul.

“Ben Tleilaxlı bir Sima Dansçısı olan Scytale’ım ve pazarlık etmeden önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. Arkanda gördüğüm bir gûla mı yoksa Duncan Idaho mu?”

“O Duncan Idaho,” dedi Paul. “Ve ben seninle pazarlık etmeyeceğim.”

“Sanırım edeceksin,” dedi Scytale.

“Duncan,” dedi Paul, onun omzunun üstünden konuşarak, “eğer ben istersem bu Tleilaxlıyı öldürür müsün?”

“Evet, Efendim.” Idaho’nun sesinde bir çılgının bastırılmış öfkesi vardı.

“Dur!” dedi Alia. “Ne reddettiğini bilmiyorsun.”

“Hayır biliyorum,” dedi Paul.

“Demek bu gerçekten Atreideslerin Duncan Idaho’su,” dedi Scytale. “Kaldıracı bulduk! Bir gûla geçmişini tekrar *kazanabilir*.” Paul ayak sesleri duydu. Birisi ona sürtünerek sol tarafından geçti. Scytale’ın sesi şimdi arkasından geliyordu. “Geçmişinle ilgili ne hatırlıyorsun, Duncan?”

“Her şeyi. Çocukluğumdan bu ya.ıa her şeyi. Hatta beni tanktan çıkardıkları zaman seni gördüğümü hatırlıyorum,” dedi Idaho.

“Mükemmel,” diye fısıldadı Scytale. “Mükemmel.”

Paul sesin hareket ettiğini duydu. *Bir görüntüye ihtiyacım var,* diye düşündü. Karanlık sinirini bozmuştu. Bene Gesserit eğitimi Scytale’deki korkunç tehlikeye karşı onu uyarıyordu ancak yaratık onun tamamen ötesinde... bir ses, bir hareketin gölgesi olarak kalıyordu.

“Bunlar Atreides bebekleri mi?” diye sordu Scytale.

“Harah!” diye haykırdı Paul. “Onu buradan çıkar!”

“Olduğunuz yerde kalın!” diye bağırdı Scytale. “Hepiniz! Sizi uyarıyorum; bir Sima Dansçısı sandığınızdan çok daha hızlı hareket edebilir, siz bana dokunmaya fırsat bulamadan hançerim bu iki yaşamı da alabilir.”

Birinin sağ koluna dokunup sağına doğru hareket ettiğini hissetti.

“Bu uzaklık yeterli, Alia,” dedi Scytale.

“Alia,” dedi Paul. “Yapma.”

“Bu benim hatam,” diye inledi Alia. “Benim hatam!”

“Atreides,” dedi Scytale, “şimdi pazarlık edelim mi?”

Paul, arkasında, birisinin boğuk bir sesle lanet okuduğunu duydu. Idaho’nun sesindeki bastırılmış şiddet yüzünden boğazı daraldı. Idaho karşı gelmemeliydi! Scytale bebekleri öldürürdü!

“Bir pazarlığa oturmak için, insanın satacak bir şeyi olması gerekir,” dedi Scytale. “Öyle değil mi, Atreides? Chani’ne tekrar sahip olacak mısın? Onu

senin için canlandırabiliriz. Bir gûla, Atreides. *Hafızası eksiksiz* bir gûla! Ama acele etmeliyiz. Dostlarına, bedeni korumak için dondurucu bir tank getirmelerini söyle."

Chani'nin sesini bir kez daha duymak, diye düşündü Paul. *Onun varlığını yanımda hissetmek. Ahh, bu yüzden bana ldaho'yu bir gûla olarak verdiler, yeniden yaratımın orijinali gibi olduğunu keşfetmemi sağlamak için. Ama şimdi... eksiksiz canlandırma... istedikleri bedeli ödeyerek. Sonsuza dek bir Tleilax aracı olacağım. Ve Chani... çocuklarımıza karşı bir tehditle aynı kadere bağlanacak, bir kez daha Kizaraların entrikalarına maruz kalacak...*

"Chani'nin hafızasını canlandırmak için hangi baskıları kullanacaksınız?" diye sordu Paul, sesindeki sükuneti korumaya çalışarak. "Onu kendi çocuklarından birini... öldürmeye mi şartlandıracaksınız?"

"Hangi baskılara ihtiyacımız varsa onları kullanacağız," dedi Scytale. "Ne dersin, Atreides?"

"Alia," dedi Paul, "bu *şeyle* pazarlık et. Ben göremediğim bir şeyle pazarlık edemem."

"Akıllıca bir seçim," dedi Scytale, şeytanca bir zevk alarak. "Pekala, Alia, ağabeyinin temsilcisi olarak bana ne öneriyorsun?"

Paul başını öne eğip kendini sükunetin içindeki sükunete soktu. Tam o anda bir şey gözüne çarptı... bir görüntü gibiydi ama görüntü değildi. Yakınındaki bir hançerdi. Orada!

"Düşünmem için biraz zaman ver bana," dedi Alia.

"Hançerim sabırlıdır," dedi Scytale, "ama Chani'nin bedeni değil. *Makul* bir süre kullan."

Paul göz kırptığını hissetti. Böyle bir şey olamazdı... ama olmuştu! Gözleri olduğunu hissediyordu! Görüş açıları tuhaftı, kararsız bir şekilde hareket ediyordu. *İşte orada!* Hançer görüş alanının içine yüzdü. Nefesini kesen bir şokla, Paul görüş açısını tanıdı. Bu, çocuklarından birine aitti! Paul, Scytale'in hançerini beşiğin içinden görüyordu! Yalnızca beş on santim

ötesinde parıldıyordu. Evet... ve kendisini odanın karşısında görebiliyordu... başı öne eğik, sessizce durmuş, hiçbir tehlike barındırmayan ve odadaki diğerleri tarafından göz ardı edilen biri.

“Başlangıç olarak, bütün CHOAM hisselerinizi bize devredebilirsiniz,” diye önerdi Scytale.

“Hepsini mi?” diye karşı çıktı Alia.

“Hepsini.”

Kendini beşikteki gözler aracılığıyla izleyen Paul, hançer-i figanını belindeki kınından sıyırdı. Hareket garip bir ikilik hissi yaratmıştı. Uzaklığı ve açıyı ölçtü. İkinci bir fırsat olmayacaktı. Sonra, vücudunu Bene Gesserit yöntemiyle hazırladı, tek bir yoğunlaşmış hareket için kendisini bir yay gibi gerdi; bu, bütün kaslarının enfes bir birlikle dengelenmesini gerektiren, *prajna*'ya ait bir şeydi.

Hançer-i figan elinden fırladı. Hançerin süt beyazı bulanıklığı, Scytale’in sağ gözünün içinde çaktı ve Sima Dansçısı’nın kafasını geriye savurdu. İki eli de havaya kalkan Scytale, geri geri sendeleyip duvara çarptı. Hançeri, tavana tıngırtıyla çarpıp yere düştü. Scytale duvardan geri tepip yüzüstü yere düştü, daha zemine değmeden ölmüştü.

Paul, hala beşikteki gözler aracılığıyla, kendi gözsüz bedenine çevrilmiş yüzleri izliyor, tümünün ortak şaşkınlığını okuyordu. Ardından Alia beşiğe doğru koşup onun üstüne eğildi ve görüşü Paul’den gizledi.

“Oh, hiçbir şeyleri yok,” dedi Alia “Hiçbir şeyleri yok.”

“Efendim,” diye fısıldadı Idaho, *“bu* görüntünüzün bir parçası mıydı?”

“Hayır.” Elini Idaho’ya doğru salladı. “Boş ver.”

“Affet beni, Paul,” dedi Alia. “Ama bu yaratık onu... diriltebileceklerini söyleyince...”

“Bir Atreides’in ödeyemeyeceği bedeller vardır,” dedi Paul. “Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Alia, iç geçirerek. “Ama baştan çıkarıldım...”

“Kim baştan çıkarılmadı ki?” diye sordu Paul. Başını çevirdi, el yordamıyla bir duvara doğru gidip ona yaslandı ve yapmış olduğu şeyi anlamaya çalıştı. *Nasıl? Nasıl? Beşikteki gözler!* Korkunç açıklamanın eşiğinde durmakta olduğunu hissetti.

“Benim gözlerim, baba. ”

Sözcük-şekiller görüşüz görüntüsünün önünde parıldadı.

“Oğlum!” diye fısıldadı Paul, kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. “Senin... bilincin açık.”

“Evet, baba. Bak!"

Paul, baş döndürücü bir spazmla sırtına duvara dayayarak çöktü. Baş aşağı çevrilip içinin boşaltıldığını hissediyordu. Yaşamı hızla içinden geçti. O babasını gördü. O babası *oldu.* Ve büyükbaba ve ondan önceki büyükbabalar. Bilinci, bütün erkek soyunun zihin parçalayan koridorunda yuvarlandı.

“Nasıl?” diye sordu sessizce.

Belli belirsiz sözcük-şekiller oluştu ve sanki fazla zorlanmışlar gibi sönüp gittiler. Paul ağzının kenarından akan salyayı sildi. Alia’nın, Leydi Jessica’nın rahmindeki uyanışını hatırladı. Ama bu sefer, Ab-ı Hayat da yoktu, aşırı dozda melanj da... yoksa var mıydı? Chani’nin açlığı mı buna neden olmuştu? Yoksa bu, öyle ya da böyle, Paul’ün soyunun, Başrahibe Gaius Helen Mohiam tarafından öngörülen genetik ürünü müydü?

Ardından Paul kendisini beşikte hissetti, Alia üzerine eğilmiş anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Alia’nın elleri onu yatıştırdı. Yüzü koskocamandı, tam üzerine eğilmiş dev gibi bir şeydi. Sonra onu döndürdü; ve o, beşikteki arkadaşını gördü... çölün mirası olan dayanıklılığa sahip, kaburgaları sayılan bir kız. Kafası sarımsı kızıl saçlarla doluydu. Ona barken, kız gözlerini açtı. O gözler! Onun gözlerinden Chani bakıyordu... ve Leydi Jessica. Bu gözlerden dışarı bir kitle bakıyordu.

“Şuna bakın,” dedi Alia. “Birbirlerine bakıyorlar.”

“Bebekler bu yaşta bakışlarını odaklayamazlar,” dedi Harah.

“Ben yapabiliyordum,” dedi Alia.

Paul kendisinin bu sonsuz bilinçten yavaş yavaş ayrılmakta olduğunu hissetti. Sırtını kendi ağlama duvarına dönmüş, ona yaslanmıştı. Idaho hafifçe omzunu sarstı.

“Efendim?”

“Oğlumun adı, babamın anısına Leto olsun,” dedi Paul doğrulurken.

“İsim verme vaktinde,” dedi Harah, “annenin dostu olarak senin yanında durup bu ismi vereceğim.”

“Ve kızım,” dedi Paul. “Onun adı Ganima olsun.”

“Usul!” diye karşı çıktı Harah. “Ganima adı uğursuzluk alametidir.”

“Senin hayatını kurtarmıştı,” dedi Paul. “Alia sana böyle diyerek alay ettiyse ne olmuş? Kızım Ganima bir savaş ganimetidir.”

Ardından Paul arkasında tekerlek gıcırtıları duydu... Chani’nin vücudunun durduğu şilte götürülüyordu. Su Ayini ilahisi başlamıştı.

“Hal yavm!” dedi Harah. “Kutsal doğrunun gözlemcisi olarak son kez dostumun yanında duracaksam şimdi gitmem lazım. Suyu kabileye aittir.”

“Suyu kabileye aittir,” diye mırıldandı Paul. Harah’ın gittiğini duydu. El yordamıyla aranıp Idaho’nun yenini buldu. “Beni meskenime götür, Duncan.”

Meskenine varınca, kendini kibarca ondan kurtardı. Yalnız kalma zamanıydı. Ama Idaho çıkmaya fırsat bulamadan, kapıda bir gürültü oldu.

“Sahip!” Bu kapı aralığından seslenen Bijaz’dı.

“Duncan,” dedi Paul, “iki adım ilerlemesine izin ver. Daha ileri giderse öldür.”

“Tamam.” dedi Idaho.

“Bu Duncan mı?” diye sordu Bijaz. “Bu *gerçekten* Duncan Idaho mu?”

“Evet,” dedi Idaho. “Hatırlıyorum.”

“Demek Scytale’in planı başarıya ulaştı!”

“Scytale öldü,” dedi Paul.

“Ama ben ölmedim ve plan da ölmedi,” dedi Bijaz. “İçinde büyüdüğüm tank adına! Bu başarılabilir! Bütün geçmişlerime sahip olacağım... hepsine. Yalnızca doğru tetiğe ihtiyacı var.”

“Tetik mi?” diye sordu Paul.

“Sizi öldürecek o dürtü,” dedi Idaho, öfke dolu bir sesle. “Mentat hesaplaması: benim, sizi hiç sahip olmadığım oğlum yerine koyacağımı anladılar. Gerçek Duncan Idaho, sizi öldürmektense, gûla vücudunu ele geçirecekti. Ama... bu başarısızlığa uğrayabilirdi. Söyle bakalım, cüce, eğer planınız başarısızlığa uğrasaydı, eğer onu öldürseydim, sonra ne olacaktı?”

“Ah... işte o zaman ağabeyini kurtarmak için kız kardeşiyle pazarlık edecektik. Ama bu şekilde pazarlık etmek daha iyi.”

Paul kesik kesik bir nefes aldı. Şimdi derinlerdeki odalara ve su damıtıcılarına doğru son geçitte ilerleyen ağıtçıları duyabiliyordu.

“Çok geç değil, Efendim,” dedi Bijaz. “Aşkınıza tekrar sahip olacak mısınız? Onu sizin için canlandırabiliriz. Bir gûla, doğru. Ama artık... eksiksiz canlandırmayı elde ettik. Sevgilinizin bedenini korumak için, dondurucu tankı getirecek hizmetkerları çağırıp...”

Artık daha zor olduğunu anladı Paul. Tleilaxlıların onu ilk baştan çıkarma girişimlerinde, Paul güçlerini tüketmişti. Ve şimdi bütün bunlar hiçbir işe yaramamıştı. Chani’nin varlığını bir kez daha hissetmek...

“Sustur onu,” dedi Paul Idaho’ya, Atreides Savaş dilinde. Idaho’nun kapıya doğru ilerlediğini duydu.

“Sahip!” diye bağırdı Bijaz cırtlak bir sesle.

“Eğer beni seviyorsan,” dedi Paul, yine savaş dilinde, “bu iyiliği yap: Ben pes etmeden onu öldür!”

“Haayıııır...” diye haykırdı Bijaz.

Ses, aniden korku dolu bir homurtuyla kesildi.

“Ona iyilik ettim,” dedi Idaho.

Paul kafasını eğip dinledi. Artık ağıtçıları duyamıyordu. Şu anda, siyeçin derinliklerinde, kabilenin kendine ait olan suyu aldığı, uzaktaki ölü-damıtım odasında başlayan antik Fremen ayinini düşündü.

“Başka seçenek yoktu,” dedi Paul. “Bunu anlıyor musun, Duncan?”

“Anlıyorum.”

“Hiç kimsenin dayanamayacağı bazı şeyler vardır. Yaratabileceğim bütün olası geleceklere burnumu soktum, en sonunda onlar beni yaratana dek.”

“Efendim, siz...”

“Bu evrende yanıtı olmayan problemler vardır,” dedi Paul. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yapılamaz.”

O konuşurken, Paul, görüntüyle olan bağının parçalandığını hissetti. Sonsuz olasılıklar karşısında ezilen zihni sindi. Kayıp görüntüsü, rüzgara benzemişti, nereye isterse oraya esiyordu.

Muad'Dib'in, ayak izi bırakmadan yürüdüğümüz o diyara doğru bir yolculuğa çıktığını söyleriz.

- Kizara İnancına Giriş

Kumun üstünde, siyecin sahip olduğu yeşilliklerin sınırını belirleyen bir su kanalı vardı. Sonra kaya köprü geliyordu, ve ardında Idaho'nun ayaklarının altındaki açık çöl. Arkasındaki gece semasına Tabr Siyeçi'nin yüksek burnu hakimdi. Her iki ayın ışığı onun yüksek sınırına donmuş gibi bir görüntü veriyordu. Suyun tam dibine bir bahçe getirilmişti.

Idaho çöl tarafında durakladı ve arkasına dönüp durgun suyun üzerindeki çiçekli dallara baktı... yansımalar ve gerçeklik... dört ay. Tenine değen damıtıcı giysi kaygan bir his veriyordu. Islak çakmaktaşı kokuları filtreleri geçip burun deliklerine hücum etti. Bahçeden geçen rüzgarda kötücül bir sırıtış vardı. Idaho gecenin seslerini dinledi. Su kıyısındaki çimenlikte yaşayan kanguru fareler; uğultulu seslenişini, sarp kayalıkların gölgelerine gönderen atmaca baykuş; açık bledden gelen kum yağışının rüzgar nedeniyle kesik kesik gelen tıslaması.

Idaho seslere doğru döndü.

Ayın aydınlattığı kumulların üstünde hiçbir hareket göremedi.

Paul'ü ta buralara getirmiş olan Tandis'ti. Sonra adam, hikayesini anlatmak üzere geri dönmüştü. Ve Paul çölün içine doğru yürümüştü... bir Fremen gibi.

“Kördü... gerçekten kördü,” demişti Tandis, sanki bu, yaptığım açıklarmış gibi. “Bundan önce, bize söylediği görüntüsü vartı...ama...”

Omuz silkmişti. Kör Fremenler çölde tek başına bırakılırdı. Muad'Dib, İmparator olabilirdi; ama aynı zamanda bir Fremendi de. Çocuklarını Fremenleri korumasını ve büyütmesini şart koşmamış mıydı? O, Fremendi.

Idaho, buranın bir iskelet çöl olduğunu gördü. Kumun arasından, ay ışığının gümüş rengine boyadığı kayaların oluşturduğu kaburgalar görünüyordu; sonra kumullar başlıyordu.

Onu yalnız bırakmamalıydım, bir dakika bile, diye düşündü Idaho. *Aklında ne olduğunu biliyordum.*

“Bana dedi ki, gelecek artık onun fiziksel varlığına ihtiyaç duymuyormuş,” diye bildirmişti Tandis. “Beni bırakıp giderken geri dönüp seslendi. ‘Artık özgürüm,’ oldu sözleri.”

Lanet olsun! diye düşündü Idaho.

Fremenler, topter ya da herhangi bir araştırmacı göndermeyi reddetmişlerdi. Kurtarmak, antik adetlerine aykırıydı.

“Muad’Dib için bir solucan olacaktır,” demişlerdi. Ve çöle bırakılanlar için, suyu Şeyh-hulud’a gidenler için ilahi okumaya başlamışlardı: “Kumun anası, Zaman’ın babası, Yaşam’ın başlangıcı, ona ölüm bahşet.”

Idaho, düz bir kayanın üzerine oturup çöle baktı. Oradaki gece kamuflaj desenleriyle doluydu. Paul’ün nereye gittiğini anlamanın hiçbir yolu yoktu.

“Artık özgürüm.”

Bu sözleri sesli olarak söyleyen Idaho, kendi sesinin tınısına şaşırdı. Bir süre düşüncelere daldı; çocuk Paul’ü, Caladan’daki balık pazarına götürdüğü günü, suyun üstünde ışıl ışıl parlayan güneşi, öldürülüp satılmak üzere oraya getirilmiş olan deniz zenginliklerini hatırladı. Gurney Halleck’in onlar için baliset çalışını hatırladı... hazlar, gülüşmeler. Ritimler, bilincinde hoplayıp zıplıyor; zihnini hatırlanan zevklerin oluşturduğu kanallarda bir köle gibi sürüklüyordu.

Gurney Halleck. Gumey, bu trajedi için onu suçlayacaktı.

Anı müzik yavaş yavaş kesildi.

Paul’ün sözlerini hatırladı: *“Bu evrende yanıtı olmayan problemler vardır.”*

Idaho, Paul'ün çölde nasıl öleceğini merak etti. Bir solucan tarafından çabucak mı öldürülecekti? Güneşin altında yavaş yavaş mı? Siyeçteki Fremenlerden bazıları Muad'Dib'in asla ölmeyeceğini; onun tüm olası geleceklerin var olduğu ruh-dünyaya girmiş olduğunu; bundan böyle *alem al-mital*'de var olacağını; orada sonsuza dek, hatta bedeni yok olduktan sonra bile gezineceğini söylemişlerdi.

O ölecek ve benim onu koruyacak gücüm yok, diye düşündü Idaho.

Bir iz bırakmadan ölmekte, kesinlikle titiz bir saygının var olabileceğini anlamaya başladı... ne bir ceset, ne de başka bir şey; mezar olarak bütün bir gezegen.

Mentat, kendini çöz, diye düşündü Idaho.

Sözler hafızasına ulaştı... Fedaykin subayının Muad'Dib'in çocuklarını korumak için bir muhafız tayin ederken söylediği ayinsel sözler: "Görevlendirilen subayın ilahi görevi..."

Hükümetin ağdalı, kendini beğenmiş dili onu öfkelendiriyordu. Bu dil, Fremenleri baştan çıkarmıştı. Herkesi baştan çıkarmıştı. Bir adam, büyük bir adam dışarıda ölüyordu; ama dil, ağdalı bir şekilde ilerlemeye devam ediyor... ediyor... ediyordu.

Saçmalıkları süzen, bütün o temiz anlamlara ne olduğunu merak etti. Bazıları, bir yerlerde, İmparatorluk'un yarattığı *bir yerde* kaybolmuştu, bir yere kapatılmışlar, şans eseri bulunmasınlar diye izole edilmişlerdi. Zihni, mentat yöntemiyle çözümler araştırdı. Orada bilgi şablonları parıldıyordu. Su perisi Lorelei'nin saçları böyle parlardı... büyülenen denizcileri zümrüt mağaralara çağırır... çağırırdı.

Idaho katatonik unutkanlıktan aniden kurtuldu.

Madem öyle! diye düşündü. *Başarısızlığımla yüzleşmektense kendi içimde kaybolurum!*

Az kalsın dalacağı bu an, hafızasında kaldı. Bunu incelerken, yaşamının, evrenin varoluşu kadar uzadığını hissetti. Gerçek beden, zümrüt bilinç

mağarası içinde yoğunlaşmış ve sonluydu ama sonsuz yaşam onun varlığını paylaşıyordu.

Idaho ayağa kalktı, çöl tarafından temizlenmiş olduğunu hissediyordu. Kum rüzgarın içinde çıtırdamaya, arkasındaki bahçede bulunan yaprakların yüzeyini gagalamaya başlamıştı. Gece havasında tozun kuru ve rahatsız edici kokusu vardı. Cüppesi ani bir rüzgarla kamçı gibi dalgalandı.

Idaho, bledin içinde uzaklarda bir yerlerde bir ana fırtınanın ortalığı kasıp kavurduğunu, tıslayan bir şiddetle savrulan toz girdapları oluşturduğunu fark etti... etleri kemiklerden ayıracak kadar güçlü dev bir kum solucanı.

Çölle bir olacak, diye düşündü Idaho. *Çöl onu tamamlayacaktı.*

Bu, zihnini temiz su gibi yıkayan, bir Zensünni düşüncesiydi. Paul'ün orada ilerlemeye devam edeceğini biliyordu. Bir Atreides kendini bütünüyle kadere bırakmazdı, kaçınılmaz olanın tamamen bilincinde olsa bile.

Ardından Idaho'ya bir önsezi ulaşır gibi oldu; ve o, geleceğin insanlarının, Paul'den bahsederken, deniz terimleri kullanacaklarını gördü. Toza bulanmış bir yaşama rağmen, su onu izleyecekti. "Bedeni battı," diyeceklerdi, "ama o yüzmeye devam etti."

Idaho'nun arkasında, bir adam hafifçe öksürdü.

Idaho dönüp bakınca, kanatanın üstündeki köprüde duran Stilgar'ın silüetini seçti.

"O bulunmayacak," dedi Stilgar. "Ama herkes onu bulacak."

"Çöl onu alır, tanrılaştırır," dedi Idaho. "Ama o burada bir davetsiz misafir. Bu gezegene yabancı bir kimya getirdi: su."

"Çöl kendi ritimlerini kabul ettirir," dedi Stilgar. "Biz onu iyi karşıladık, ona Mehdi'miz, Muad'Dib'imiz dedik; ve ona gizli adını verdik... Sütunun Kaidesi: Usul."

"Yine de o bir Fremen olarak doğmadı."

“Ama bu, bizim ona sahip çıktığımız... ve en sonunda sahip çıkmış olduğumuz gerçeğini değiştirmez.” Stilgar elini Idaho’nun omzuna koydu. “Bütün insanlar davetsiz misafirdir, eski dostum.”

“Sen derin birisin, değil mi, Stil?”

“Yeterince derin. Göçlerimizle evreni nasıl karıştırdığımızı görebiliyorum. Muad’Dib bize karıştırılmamış bir şey verdi. İnsanlar, en azından bu nedenle onun Cihat’ını hatırlayacaktır.”

“O, çöle teslim olmayacaktır,” dedi Idaho. “O kör ama teslim olmayacaktır. Onurlu ve prensip sahibi bir adamdır. O, Atreides eğitimi almış biridir.”

“Ve onun suyu kumun üstüne dökülecek,” dedi Stilgar. “Gel.” Idaho’yu hafifçe omzundan çekti. “Alia arkada ve seni soruyor.”

“Makab Siyeçi’nde seninle birlikte miydi?”

“Evet... şu çıtkırıldım Naipleri hizaya getirmeme yardım etti. Artık ondan emir alıyorlar...benim gibi.”

“Ne emri?”

“Hainlerin idam edilmesini emretti.”

“Yaa.” Idaho kafasını kaldırıp yüksek buruna bakınca duyduğu yükseklik korkusunu bastırdı. “Hangi hainler?”

“Lonca üyesi, Başrahibe Mohiam, Korba...birkaç kişi daha.”

“Bir Başrahibe’yi mi öldürdünüz?”

“Öldürdüm. Muad’Dib bunun yapılmamasını vasiyet etmişti.” Omuz silkti. “Ama ben ona itaatsizlik ettim; Alia da bunu yapacağımı biliyordu.”

Idaho tekrar çöle baktı, Paul’ün yaratmış olduğu seyri görebilen bir kişi, bir bütün haline geldiğini hissetti. Atreidesler eğitim kılavuzlarında buna *yargı stratejisi* derlerdi. *İnsanlar hükümete göre önemsizdir ama yönetilenler*

yönetenleri etkiler. Burada yaratmaya yardım etmiş oldukları şey hakkında, yönetilenlerin herhangi bir fikrinin olup olmadığını merak etti.

“Alia...” dedi Stilgar, hafifçe öksürerek. Sesi utanmış gibi çıktı. “Senin varlığının vereceği teselliye ihtiyacı var.”

“Ve o, hükümet,” diye mırıldandı Idaho.

“Sadece bir vekil.”

“Babasının sık sık söylediği gibi, servet her yerde geçer,” diye mırıldandı Idaho.

“Biz pazarlığımızı gelecekle yaparız,” dedi Stilgar. “Şimdi geliyor musun? Arkada sana ihtiyacımız var.” Sesi yine utanmış gibi çıktı. “Alia’nın... aklı başında değil. “Bir an ağabeyi aleyhinde bağırıp çağırıyor, bir an sonra onun için yas tutuyor.”

“Hemen geleceğim,” diye söz verdi Idaho. Stilgar’ın gittiğini duydu. Yüzünü esen rüzgara döndü; ve kum tanelerinin, damıtıcı giysisine çarpmasına izin vererek durdu.

Mentat bilinci, geleceğe akan seyirleri aydınlattı. Olasılıklar başını döndürdü. Paul, hızla dönen bir girdabı harekete geçirmişti ve bunun yolunda hiçbir şey duramazdı.

Bene Tleilax ve Lonca kozlarını oynamış ve kaybetmiş; gözden düşmüşlerdi. Kizara kurumu, Korba’nın ve diğer yüksek mevkidekilerin ihanetiyle sarsılmıştı. Ve Paul’ün son gönüllü eylemi, onların adetlerini nihai olarak kabullenişi, Fremenlerin ona ve onun evine olan sadakatini pekiştirmişti. Artık sonsuza dek onlardan biriydi.

“Paul öldü!” Alia’nın sesi boğuldu. Neredeyse hiç ses çıkarmadan Idaho’nun durduğu yere gelmişti, şimdi onun yanındaydı. “O bir aptaldı, Duncan!”

“Böyle söyleme!” dedi Idaho, sertçe.

“Benden önce bütün evren bunu söyleyecek,” dedi Alia.

“Cennet aşkına, neden böyle diyorsun?”

“Cennet aşkına değil, ağabeyimin aşkına.”

Zensünni sezgisi bilincini açtı. Alia’nın içinde Chani’nin ölümünden beri hiçbir görüntü olmadığını algıladı... “Garip bir aşk anlayışın var,” dedi Idaho.

“Aşk mı? Duncan, o yalnızca izleri sildi! Evrenin geri kalanı onun arkasından paramparça olsa ne olurdu? O güvenlikte... ve Chani de onunla birlikte olurdu!”

“O halde... neden yapmadı?”

“Cennet aşkıyla,,” diye fısıldadı Alia. Ardından daha yüksek bir sesle konuştu. Paul’ün bütün yaşamı, Cihat’tan ve onun yol açtığı tanrılaştırmadan kaçmaya çalışarak geçti. En azından bundan kurtuldu. O, bunu seçti!”

“Ha, evet... kehanet.” Idaho şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Chani’nin ölümünü bile görmüştü. Onun ayı düştü.”

“O bir *aptaldı*, öyle değil mi Duncan?”

Idaho’nun boğazı, bastırmaya çalıştığı kederle sıkıştı. “Hem de ne aptal!” dedi Alia nefes nefese, kontrolünü kaybederek. “Biz ölmek zorundayız ama o sonsuza dek yaşayacak!”

“Alia, böyle...”

“Bu sadece keder,” dedi Alia, alçak bir sesle. “Sadece keder. Onun için ne yapmak zorundayım biliyor musun? Prenses Irulan’ın yaşamını kurtarmak zorundayım. O karının! *Onun* kederini bir duymalısın. Feryat figan, ölüye nem veriyor; onu sevdiğini ama bunu bilmediğini haykırıyor. Rahibeler birliğine küfrediyor, yaşamını Paul’ün çocuklarını eğiterek geçireceğini söylüyor.”

“Ona güveniyor musun?”

“Ne demezsin, üstünden başından güvenilirlik akıyor!”

“Vayy,” diye mırıldandı Idaho. Son şekil, bilincinin önünde bir kumaşın üstündeki desen gibi çözülüyordu. Son adım Prenses Iralan’ın taraf değiştirmesiydi. Böylece Bene Gesserit’in, Atreides varislerine karşı kullanacağı hiçbir kaldıraç kalmıyordu.

Alia hıçkırarak ağlamaya başladı, Idaho’ya yaslanıp yüzünü onun göğsüne gömdü. “Ahh, Duncan, Duncan! O öldü!”

Idaho dudaklarını onun saçlarına dokundurdu. “Lütfen,” diye fısıldadı. Kederlerinin, aynı göle akan iki nehir gibi birbirine karıştığını hissetti.

“Sana ihtiyacım var, Duncan,” diye hıçkırdı. “Sev beni!”

“Seviyorum,” diye fısıldadı Idaho.

Alia başını kaldırdı, Idaho’nun ay ışığında donmuş gibi görünen yüzüne baktı. “Biliyorum, Duncan. Sevgi sevgiyi bilir.”

Onun bu sözleri Idaho’nun ürpermesine, eski benliğinden kaynaklanan bir yabancılaşma hissine kapılmasına neden oldu. O buraya bir şey aramaya gelmiş, başka bir şey bulmuştu. Sanki tanıdık insanlarla dolu bir odaya sendeleyerek giriyor ve içerdeki hiç kimseyi tanımadığını fark ettiğinde iş işten geçmiş oluyordu.

Alia ondan uzaklaşıp elini tuttu. “Benimle birlikte gelecek misin, Duncan?”

“Evet, nereye gidersen git,” dedi Idaho.

Alia, onu, kanatadan geçirerek dağın altındaki karanlığa ve karanlığın Güvenli Mekanı’na doğru götürdü.

SON SÖZ

Muad’Dib için ne cenaze damıtımının acı kokusu oldu,

Ne ölüm çanı,

Ne de zihni haris ruhlardan kurtaracak bir ayin.

O, aptal aziz,

Aklın sınırında

Sonsuza dek yaşayacak altın yabancı.

Korumasız kaldığın an, o, oradadır!

Kıpkırmızı barışı ve hakim solgunluğu

Kehanet ağlarıyla evrenimizi sarsar

Dingin bir bakışın eşiğinde... orada!

Yoğun yıldız ormanlarından çıkan,

Gizemli, öldürücü, gözleri olmayan bir kahin,

Kehanetin maşası, ölmeyecek asla sesi!

Şeyh-hulud, o bekliyor seni bir ipin üstünde

Çiftlerin yürüyüp göz göze geldiği yerde,

Aşkın o nefis rehaveti.

Zamanın uzun tünelinin içinden yürüdü,

Rüyasının aptal benliğini etrafa saçarak.

- *Gûlanın İlahisi*

Frank Herbert'in on iki milyondan fazla satan muhteşem DUNE serisi, insanoğlunun hayal gücünün büyük başarıları arasındadır. Serinin ikinci kitabı DUNE MESİHİ'nde Muad'Dib'in öyküsü devam ediyor. Binlerce gezegenin hükümdarı Paul Atreides, düşmanlarının komplolarıyla karşı karşıya...

"Frank Herbert Türkiye'li bilimkurgu okuru için yeni bir soluk olma özelliğiyle beraber bir dizi tartışmayı da beraberinde getirecektir. Bilimkurgunun edebiyat dünyasında kalıcı ve saygın bir yer edinmesinde bu tartışmaların büyük katkı sağlayacağı da kesin.

Mustafa Yelkenli
Cumhuriyet

Tüm Zamanların En Çok Satan Bilimkurgu Romanı

ISBN 975-576-030-X